EDGAR WALLACE

EDGAR WALLACE

MOARTEA STĂ LA PÂNDĂ

(O doamnă înspăimântată)

CAPITOLUL 1

Brooks era dispus să admită că americanii nu pot deveni buni majordomi şi, în acest mod, izbutea să-l potolească totdeauna pe majordomul-şef Kelver.

Brooks era un bărbat înalt şi voinic. Avea păr cărunt, cam rar, şi un accent ciudat. Molfăia mereu gumă de mestecat şi, când era singur în camera lui, fuma cu plăcere pipă, folosind un tutun scump, adus din California.

Domnul Brooks, majordom, şi domnul Guilder, de asemeni majordom, nu se potriveau deloc cu mediul de la castelul Marcs Priory, nici cu acela al satului Marcs Thornton.

Erau amândoi nişte majordomi incapabili şi nu păreau dispuşi să devină mai pricepuţi, profitând de experienţa acumulată. Însă erau oameni simpatici, nu deranjau pe nimeni şi se purtau deosebit de amabil cu ceilalţi servitori. Aveau, mai ales, calitatea de a nu pomeni nimănui, niciodată, greşelile colegilor lor, chiar când aceste greşeli îi deranjau personal.

Toţi îi simpatizau, deşi nutreau oarecare teamă faţă de Guilder. Acesta era un bărbat corpolent, un adevărat uriaş, cu trăsături aspre şi voce tunătoare. Avea părul negru, destul de lung, şi o putere formidabilă.

John Tilling, pădurarul cel roşcovan, care era chinuit de o idee fixă, descoperi această forţă.

Soţia lui Tilling era, fără îndoială, frumoasă, însă cam zvăpăiată. Îşi petrecea vremea făurind visuri, pe care, adesea, le înfăptuia, fără să-i pese de scandalul stârnit.

Fiindcă dacă purtarea ei ar fi ajuns la urechile lady-ei Lebanon, pădurarul ar fi fost concediat deîndată…

Aşadar, într-o după amiază, când Guilder străbătea Priory Field, John Tilling îl opri.

— Un moment, te rog, zise el, privindu-l ameninţător pe majordom. În ultimul timp, ai fost pe la mine, acasă, de vreo două ori, când eu nu eram acolo. Nu-i aşa?

— Da, am fost, răspunse americanul, vorbind rar ca de obicei, m-a trimis lady Lebanon să mă interesez de ouă: socoteala nu se prea potrivea. Tu nu erai acasă, şi de aceea am trecut pe acolo şi în ziua următoare.

— Iar eu lipseam şi de data asta, mârâi Tilling, a cărui faţă se înroşi mai tare, devenind aproape cărămizie.

Guilder îl privi zâmbind. Era clar că se distra pe socoteala lui. Habar n-avea de necazurile pădurarului, deoarece bârfele îi ajungeau foarte rar la urechi şi, dealtfel, nici nu-l interesau.

— Da, într-adevăr, răspunse. Erai undeva, în pădure.

— Însă nevastă-mea era acasă, observă Tilling. Ai băut ceai cu dânsa, nu-i aşa?

Guilder îl privi mirat şi indispus. Zâmbetul îi pieri de pe buze şi se încruntă.

— Ce vrei să spui? întrebă cu asprime.

Nu apucă să continue, deoarece pădurarul îl prinse de revere, cu ambele mâini.

— Să nu mai îndrăz…, începu Tilling, dar nu izbuti să-şi termine fraza, fiindcă majordomul american îl prinse de încheieturile mâinilor şi i le răsuci, eliberându-şi gulerul.

— Să nu mai faci niciodată aşa ceva, îi spuse. Da! Am luat ceaiul cu soţia ta. Poate că ţie ţi se pare o zână, însă mie îmi este indiferentă. Bagă-ţi asta bine în cap.

Îl împinse uşor cu braţul, dar forţa lui era atât de mare, încât pădurarul se clătină pe picioare, gata să-şi piardă echilibrul.

Tilling nu era prea inteligent; ceea ce simţea în clipa aceea era o uimire nemărginită.

— Îţi cunoşti soţia mai bine decât mine, zise Guilder, îndreptându-şi trupul. Poate că ai dreptate în privinţa ei, dar te înşeli în privinţa mea.

Când reveni din sat, Guilder, care se dusese la farmacie să cumpere ceva, îl găsi pe Tilling aşteptându-l în locul unde-l lăsase.

Pădurarul nu părea dispus să continue cearta. Dimpotrivă, era gata să-şi ceară scuze. Aflase că mylady avea încredere în Guilder şi ţinea seama de spusele sale.

— Domnule Guilder, ţi-aş fi recunoscător dacă ai da uitării tot ce ţi-am spus, murmură Tilling. Poate că nu mă prea înţeleg cu nevastă-mea, dar sunt un bun pădurar… Pe la mine, pe acasă, vin mulţi, tu însă eşti cap de familie şi…

— Nu sunt însurat, îl întrerupse Guilder, însă pot să înţeleg ce simţi… Prin urmare, să uităm mica noastră „discuţie”.

Când, mai târziu, îi relată întâmplarea lui Brooks, acesta zâmbi:

— Mi se pare că mititica are ceva din Messalina. Ai auzit de ea? Era o italiancă, soţia unui împărat…

Brooks citea mult şi îşi amintea multe din cele citite.

Oricum, un majordom american care ştie că a existat, cândva, o anume Messalina, şi vorbeşte despre asta, este un adevărat fenomen.

Prin urmare, cum să se potrivească Brooks şi Guilder cu mediul în care trăiau la Marcs Priory, unul dintre cele mai vechi castele din Anglia? Cu multe secole în urmă, regele Henric Tudor renovase clădirea, pe care o găsise în ruine, şi o dăruise protejatului său, baronul John Lebanon. Era o construcţie ciudată, în care se îmbinau mai multe stiluri arhitectonice. În timpul Renaşterii Victoriene fusese împodobită cu tot felul de îngeraşi şi ghirlande sculptate, dar clima umedă a Angliei tocise, din fericire, acele podoabe.

Tânărul Willy Lebanon, fiul mândrei lady Lebanon, nu dădea nici o importanţă castelului, mai ales că nici nu-i plăcea. Doctorul Amersham îl socotea o închisoare şi-i era

ciudă că trebuia să-l viziteze. Numai pentru lady Lebanon, acest castel reprezenta o realitate.

CAPITOLUL 2

Lady Lebanon era slăbuţă şi mică de statură, dar acelora care o vedeau pentru prima oară şi stăteau de vorbă cu ea li se părea impunătoare. Avea o fire distantă şi rece. Părul negru îi era pieptănat cu cărare la mijloc, încadrându-i trăsăturile delicate, iar ochii negri îi străluceau aşa cum strălucesc ochii fanaticilor. Credea cu tărie că era destinată să-şi apere neamul aristocratic. Lumea contemporană nu o influenţase. Vorbea ca din carte, ura banalitatea, femeile care fumează, iar purtările excentrice i se păreau de prost gust.

Era mândră de originea ei – se căsătorise cu unul din verii ei, fiind ea însăşi o Lebanon – şi de importanţa familiei sale.

Willy Lebanon mărturisea că viaţa pe care era nevoit s-o ducă îl plictisea. Deşi de statură sub mijlocie, izbutise să intre la celebra Şcoală Militară Sandhorst, dar cei doi ani cât slujise la husari nu făcuseră din el un adevărat soldat, cu toate că viaţa de cazarmă îi influenţase, oarecum, aspectul exterior. Lady Lebanon, când catadicsea să dea explicaţii, susţinea că Willy era nervos din pricina frigurilor care-l siliseră să revină în Anglia. Însă un observator imparţial ar fi găsit, desigur, o cu totul altă cauză pentru nervozitatea lui…

Tânărul Willy Lebanon coborî marea scară interioară decis să-i spună deschis mamei sale ce gândeşte. Mai luase şi altă dată asemenea hotărâri, dar fusese silit să le abandoneze.

Îşi găsi mama aşezată la biroul ei, citind nişte scrisori. Când ajunse lângă ea îşi aţinti asupra lui privirea pătrunzătoare, care-l tulbura totdeauna.

— Bună ziua, Willy, îi spuse cu vocea ei blândă, în care se ghicea totuşi oarecare duritate.

Willy, ca de obicei, se simţi intimidat, ca atunci când se afla în faţa căpitanului său.

— Pot să-ţi vorbesc? reuşi s-o întrebe.

Se strădui să-şi amintească argumentele, cu care urma să-şi susţină cauza. Doar el era stăpânul castelului Marcs Priory, lord din comitatul Sussex şi Yorkshire… Stăpânul!

— Da, Willy, zise mama lui, lăsând tocul şi încrucişându-şi mâinile delicate.

— L-am concediat pe Guilder, rosti el brutal. Este un incapabil. Şi un obraznic… Găsesc ridicol să avem majordomi americani, care nu-şi cunosc atribuţiile. Nu eşti de aceeaşi părere, mamă? Nu va fi greu să găsim alt majordom. Şi Brooks este la fel de…

Tăcu, de parcă nu mai avea puterea să continue. Lady Lebanon îl asculta fără să vorbească. Purtarea ei îl descumpănea. Era revoltător să nu poată concedia un servitor. Doar, cândva, comandase o companie – fireşte numai o dată când ofiţerii superiori lipseau – şi căpitanul lui îl felicitase. Tuşi ca să-şi dreagă glasul şi continuă:

— Par ridicol, nu crezi? Vreau să spun că oamenii, bârfesc pe socoteala mea… Chiar şi beţivii care se adună la cârciuma „White Hart”… Am aflat ce se pălăvrăgeşte în sat despre mine…

— Cine ţi-a spus? întrebă lady Lebanon cu asprime.

Willy ura acest fel de a i se adresa şi tresări.

— Oamenii spun că mă ţii sub papuc, îi explică, înţelegi?…

— Cine ţi-a spus? Şoferul Stand? insistă ea.

Willy se înroşi. Inteligenţa ei avea, într-adevăr, ceva diabolic. Ghicea totul. Nu-i puteai ascunde nimic. Însă cum el îşi simpatiza şoferul se decise să mintă.

— Stand? făcu Willy. Da de unde! Cum îţi închipui că discut despre asemenea lucruri cu un servitor? Am aflat ce se vorbeşte despre mine în sat, din întâmplare. Oricum, l-am concediat pe Guilder.

— Regret, însă Guilder îmi este necesar, zise mama lui. Găsesc că este nepoliticos din partea ta să izgoneşti un servitor, fără să-mi spui…

— Ţi-o spun acum.

Trase un fotoliu lângă biroul ei şi făcu un efort eroic ca s-o privească în ochi. Nu reuşi însă şi îşi aţinti privirea asupra sfeşnicului de argint, aşezat pe un scrin, în spatele ei.

— Toţi au observat purtarea acestor indivizi, continuă Willy cu încăpăţânare. Foarte rar îmi spun „mylord” când mi se adresează. Nu că m-ar deranja acest lucru. Găsesc prosteşti şi nedemocratice toate aceste titluri de „mylord” şi „mylady”… însă cei doi îşi petrec ziua învârtindu-se prin casă fără să facă nimic. Mamă, sunt convins că am dreptate.

Lady Lebanon se aplecă uşor şi îşi sprijini mâinile delicate pe sugativa care acoperea biroul.

— Nu ai dreptate, Willy, zise calm. Am nevoie de aceşti doi oameni. Eşti pornit împotriva lor pentru că sunt americani, ceea ce mi se pare stupid.

— Dar nu…, începu el.

— Te rog, Willy, nu mă întrerupe, zise mama lui înălţând tonul. Nu trebuie să asculţi palavrele lui Stand. Este om bun, dar nu cred că doresc să-l mai am în serviciul meu.

— Sper că n-ai de gând să-l concediezi? exclamă Willy. Ascultă, mamă. Am avut trei valeţi, dar nu mi-ai permis să-i păstrez, deşi eu îi găseam foarte potriviţi.

Făcu un efort ca să-şi recapete curajul

— Cred că, de fapt, nu-i plăceau lui Amersham…

Lady Lebanon îl fulgeră cu privirea.

— Nu ţin cont niciodată de părerea doctorului Amersham. Nu-i cer sfatul şi nu sunt influenţată de el, adăugă cu asprime.

— Atunci, ce caută aici? întrebă Willy, străduindu-se s-o privească. Omul ăsta stă mai mult la noi, la Marcs Priory. Nu e bun de nimic. Dacă ţi-aş spune ce-am aflat despre el…

Tăcu brusc, observând petele roşii ce se iviseră pe obrajii mamei sale; era un semn pe care nu-l putea ignora. De aceea se bucură când o văzu pe Ila Crane apărând pe scară, cu mai multe scrisori în mână. Fata îi văzu, ezită şi ar fi plecat, dacă lady Lebanon n-ar fi chemat-o.

Ila avea douăzeci şi patru de ani, era brunetă, zveltă, de o frumuseţe discretă. Nu-i observai, din prima clipă frumuseţea, dar era imposibil să uiţi privirea calmă şi oarecum tristă a ochilor ei.

Willy Lebanon o salută zâmbind. Ila îi era simpatică. I-o mărturisise şi mamei lui şi se mirase când aceasta îl ascultase fără să protesteze. Erau rude îndepărtate şi Ila era secretara lady-ei Lebanon. Oricum, Willy nu o plăcea din pricina frumuseţii ei, spre deosebire de doctorul Amersham, care nutrea o mare admiraţie faţă de Ila. Însă, lady Lebanon nu ştia acest lucru…

Ila lăsă scrisorile pe birou şi plecă.

— Nu ţi se pare că Ila devine pe zi ce trece mai frumoasă? îl întrebă lady Lebanon pe Willy, când rămaseră singuri.

Întrebarea i se păru ciudată tânărului. Mama lui nu obişnuia să laude pe alţii. Se gândi că, probabil, voia să schimbe vorba şi simţi o oarecare uşurare, deoarece, în ciuda hotărârii luate, îşi dădea seama că nu ar fi fost în stare să-i spună deschis ce părere are despre toanele ei…

— Da, într-adevăr, admise el, fără prea mare entuziasm şi se întreba ce-i va mai spune mama lui.

— Vreau să te însori cu Ila, rosti ea calm.

Willy o privi uimit.

— Să mă însor cu Ila? murmură el. De ce?

— Face parte din familie. Bunicul ei a fost fratele mai mic al bunicului tău, cel de-al şaptesprezecelea viconte.

— Dar nu vreau să mă însor cu ea, protestă Willy.

— Nu vorbi prostii, fiule. Cândva tot va trebui să te însori şi Ila ţi se potriveşte. Fireşte, nu are avere, dar are sânge aristocratic şi aceasta este principalul.

Îşi privi mama cu aceeaşi uimire.

— Să mă însor? repetă el. Dar nu m-am gândit niciodată să mă însor. Dealtfel, nu-mi place căsătoria. Desigur, Ila este simpatică însă…

— Nu vreau să aud de nici un „Însă”! îl întrerupse maică-sa. Doresc să ai casa ta.

Willy se decise să insiste în refuzul său – mai ales că avea deja o casă a lui – dar lady Lebanon nu-l lăsă să continue.

— Sunt convinsă că nu-ţi place să se spună despre tine că te ţin sub papuc. Nu am nici un motiv să locuiesc mereu la Marcs Priory şi să-ţi dedic toată viaţa mea.

Perspectiva aceasta nouă era deosebit de atrăgătoare pentru Willy Lebanon.

— Ai dreptate, zise el oftând, cândva tot va trebui să mă însor. Dar, după cum ştii, Ila este foarte dificilă…

Tăcu ezitând, fiindcă nu ştia cum va reacţiona lady la vorbele lui.

— Adevărul este, continuă el în cele din urmă, că de câteva ori am încercat să mă împrietenesc cu Ila, adică acum vreo două luni am încercat să o sărut, ea însă… s-a supărat.

— Este firesc, observă mama lui. Şi cred că te-ai purtat prosteşte.

Zărindu-l pe Guilder ivindu-se în prag, Willy preferă să nu răspundă. Se aştepta ca maică-sa să-i facă unele observaţii lui Guilder pentru felul cum îl tratase pe el, fiul ei, dar ea nu spuse nimic.

— Aveţi nevoie de ceva, mylady? întrebă majordomul şi, la gestul ei negativ, părăsi fără zgomot holul.

— Aş fi vrut foarte mult să-l întrebi…, începu Willy.

— Aminteşte-ţi ce ţi-am spus despre Ila, îl întrerupse maică-sa. Este frumoasă şi are sânge aristocratic în vine. Îi voi comunica părerea mea despre asta.

— Cum, ea nu ştie? exclamă tânărul.

— În ce-l priveşte pe Stand…, continuă lady Lebanon încruntându-şi sprâncenele.

— Sper că n-ai să-l concediezi pe Stand, se grăbi să spună Willy. Este un şofer foarte bun şi, la urma urmelor, nu mi-a pomenit niciodată despre bârfele celor din sat.

Mai târziu, Willy îl găsi pe Stand în garaj.

— Stand, mă tem că ţi-am dăunat fără să vreau, îi mărturisi indispus. I-am vorbit mamei mele despre ce spun oamenii. ştii…

— Nu are nici o importanţă, mylord, răspunse şoferul zâmbind.

Era un bărbat cu trăsături plăcute, de vreo treizeci şi cinci de ani, care servise ca soldat în India.

— N-aş vrea să-mi pierd slujba, continuă el, dar nu cred că am să mai rămân mult aici, mylord. Fireşte, nu mă refer la mylady. Dar nu-l pot suferi pe tipul acela…

Lordul Lebanon oftă. Ştia foarte bine cine era „tipul acela”…

— Dacă mylady ar şti despre dânsul câte ştiu eu, zise Stand, nu i-ar permite nici măcar să se apropie de castel.

— Ce ştii despre Amersham, că de el este vorba, nu-i aşa? întrebă Willy cu interes.

Mai pusese această întrebare şoferului său, dar nu primise răspuns. Oricum, nici el nu-l înghiţea pe doctor.

— Am să vorbesc la momentul potrivit, replică Stand. A fost în India, nu?

— Fireşte. S-a întors acolo ca să mă aducă pe mine în patrie. Ştiu că a servit în acea ţară mai mulţi ani, ca medic militar. Ai auzit ceva despre el – despre ceva ce a făcut în India?

— Am să vorbesc la momentul potrivit, repetă enigmatic Stand.

Îi arătă, într-un colţ al garajului, o maşină nouă. Lordul Lebanon nu o mai văzuse.

— Este maşina lui; îl lămuri şoferul. De unde a făcut rost de bani ca s-o cumpere? Costă, desigur, mai multe mii de lire… Când l-am cunoscut eu n-avea un ban. Prin urmare, mă întreb, de unde face rost de bani?

Willy Lebanon tăcu. Îi pusese odată şi mamei sale această întrebare, dar nu primise nici un răspuns.

Willy Lebanon îl ura pe doctorul Amersham. Dealtfel, toţi îl urau, cu excepţia lady-ei Lebanon şi a celor doi majordomi americani. Era un omuleţ scârbos, afemeiat, îmbrăcat ţipător, parfumat exagerat, autoritar şi iubăreţ – dacă cele ce se spuneau despre el în sat aveau vreo bază. Doctorul se-

mbogăţise subit, nu ştia nimeni din ce surse, avea un apartament superb în Devonshire Street şi câţiva cai de curse.

Faptul că se afla acum la Marcs Priory nu era ceva nou pentru Willy. Doctorul era aproape tot timpul la castel. Venea de la Londra, uneori după amiaza devreme, alteori seara târziu, stătea câteva ceasuri şi pleca iar. Dar de fiecare dată când venea, Marcs Priory dobândea încă un stăpân…

Doctorul Amersham coborî în hol după plecarea lui Willy şi se instală pe un scaun, lângă biroul lady-ei Lebanon. Îşi scoase o ţigară din tabacheră şi şi-o aprinse fără să-i ceară permisiunea. Ea îi aruncă o privire care arăta că îi displace purtarea lui. Amersham fumă câteva clipe în tăcere.

— Ce ţi-a venit de vrei să-l însori pe Willy cu Ila? o întrebă. Este un plan nou? Eram pe scară şi am auzit ce vorbeaţi, adăugă zâmbind. Îmi spui atât de puţine lucruri, încât restul sunt silit să-l descopăr singur. Prin urmare, te-ai gândit la Ila?

— De ce nu? întrebă ea cu asprime.

Ochii doctorului erau roşii, iar mâna care ţinea ţigara tremura uşor. În noaptea precedentă organizase o petrecere în apartamentul lui şi nu prea dormise.

— Pentru asta m-ai chemat? o întrebă. Asta doreai să-mi comunici? A fost cât p-aci să nu vin. Sunt istovit; am petrecut o noaptea grea la căpătâiul unui bolnav.

— N-ai nici un bolnav, replică lady Lebanon. Nu cred că există la Londra vreun fraier care să te folosească pe tine ca medic.

— Mă foloseşti tu, şi aceasta-mi ajunge, zise el râzând. Tu eşti cel mai bun bolnav din lume!

Era o glumă, însă lady Lebanon nu intenţiona să glumească cu dânsul.

— Şoferul ăsta nu este de treabă, continuă el. Mă refer la Stand. A avut impertinenţa să mă întrebe de ce nu mi-am

adus propriul şofer. Şi apoi, găsesc că este prea prieten cu Willy.

— Cine ţi-a spus? întrebă ea tăios.

— Am auzit vorbindu-se despre asta. Sunt destui oameni care mă ţin la curent cu tot ce se petrece aici.

Avea, într-adevăr, doi buni prieteni în satul Marcs Thornton. În primul rând pe frumoasa doamnă Tilling, dar lady Lebanon nu ştia. Nevasta pădurarului Tilling îl admira pe Stand şi doctorul descoperise recent acest lucru.

— Şi ce părere are Ila despre căsătoria plănuită de tine?

— Încă n-am stat de vorbă cu ea, zise nobila doamnă.

Doctorul îşi privi capătul incandescent al ţigării.

— Da, admise el. Nu e o idee rea. E curios că nu mi-a venit mie… Ila… Da, este o idee excelentă, conchise netezindu-şi barbişonul.

Cuvintele lui o uimiră pe lady Lebanon, dar nu o arătă.

— Este rudă de sânge cu familia Lebanon, adăugă doctorul. Mi se pare că mai există o străbună de-a ei care s-a măritat cu vărul ei, nu-i aşa?

Îşi înălţă privirile spre portretele de familie atârnate pe perete.

— Una din aceste doamne, nu? Am memorie bună. Îmi amintesc de istoria familiei Lebanon la fel de bine ca tine.

Îşi scoase ceasul din buzunar şi-l privi ostentativ.

— Am să mă întorc foarte târziu astăzi, începu el.

— Vreau să rămâi aici, zise lady Lebanon.

— După amiază am o întâlnire importantă, replică Amersham.

— Vreau să rămâi aici, repetă ea. Am dat dispoziţii să ţi se pregătească o cameră. Fireşte, Stand trebuie concediat. Îi comunică lui Willy toate bârfele din sat.

Doctorul Amersham tresări. Să fi spus ceva doamna Tilling?

— Despre mine? întrebă el repede.

— Despre tine? făcu ea. Ce pot să ştie ei despre tine?

Doctorul se zăpăci, dar izbuti să zâmbească.

Se supuse „ordinului” ei fără chef, deoarece nu avea nici un pretext ca să refuze… Dealtfel, nici nu intenţionase să se întoarcă în oraş. Avea, în apropiere, o căsuţă de vacanţă, mobilată şi aranjată de cei mai vestiţi decoratori din Londra. Se gândise să-şi petreacă noaptea acolo. Dar nici despre aceasta lady Lebanon nu ştia nimic…

— Nu cumva s-a întâmplat să-l întâlneşti pe Stand în India? îl întrebă, observând că el e gata de plecare. Regimentul lui era la Poona.

Chipul doctorului Amersham se întunecă.

— La Poona? exclamă. Când?

— Nu ştiu, răspunse lady Lebanon. Dar, după câte am aflat, susţine că te-a cunoscut acolo şi acesta este un motiv în plus ca să fie expediat de la Marcs Priory.

Doctorul Amersham mai cunoştea un motiv, dar preferă să nu-l dezvăluie.

CAPITOLUL 3

Kelver, majordomul şef de la Marcs Priory, obişnuia ca în nopţile frumoase, să stea vreo oră lângă una dintre uşile laterale ale castelului, admirând frumoasa natură a Sussexului. Apartamentul destinat personalului era încăpător şi Kelver permitea servitorilor să folosească acea uşă, ca să iasă pe poteca în pantă, care, după ce ocolea pădurea, ajungea până în sat.

Uşa respectivă se afla în partea de nord-est a domeniului şi domnul Kelver o socotea, până la un punct, drept intrarea lui personală.

Majordomul şef considera castelul Lebanon, altfel numit Marcs Priory, cam ciudat şi discutase despre asta cu şoferul Stand, deşi acest tânăr nu-i prea inspira încredere.

Chiar în clipa aceea Stand se ivi de după colţul clădirii; avea un aer uluit şi părea că nu ştie ce se petrece cu el.

— M-am certat cu Amersham! zise Stand, când se apropie. Ce mare domn, nu-i aşa? Şi ce doctor? Dacă mylady ar şti despre dânsul ce ştiu eu, n-ar mai sta în casa asta nici cinci

minute. A fost în armata din India, da? Ei, are multe de spus despre această armată!

— Serios? întrebă politicos domnul Kelver, deoarece, deşi nu încuraja bârfele, se bucura să le asculte.

— Este foarte ciudat, continuă Stand. Am întâlnit în sat un individ interesant care susţine că a fost în India. Am băut cu el un pahar la cârciuma „White Hart”. Tăceam şi-l ascultam. Acesta, însă, a fost cu adevărat în India.

Kelver îşi înălţă distinsul cap cu păr alb şi-l privi de sus pe scundul şofer.

— Nu cumva, doctorul Amersham… ţi-a făcut vreo observaţie? îl întrebă.

Cuvintele lui înteţiră mânia lui Stand.

— Doctorul se poartă de parcă el ar fi stăpânul aici. Nu-i aşa? Voia să-i repar maşina…

Kelver zâmbi enigmatic şi-i răspunse cum obişnuia când i se puneau asemenea întrebări indiscrete.

— În lume există tot felul de oameni, domnule Stand, zise el sentenţios.

— Nu ştiu, spuse şoferul încurcat. Acest castel nu se numeşte Marcs Priory? Cine este proprietarul? Nu este lordul Lebanon? Şi totuşi, numărul unu este doctorul Amersham, numărul doi lady, numărul trei…, cred că miss Crane, deşi n-am nimic împotriva ei. Oricum, lordul Lebanon este pe ultimul loc!

— Mylordul este foarte tânăr, observă Kelver calm.

Ştia că nu acesta era răspunsul cel mai potrivit. Era întru totul de acord cu Stand, însă ştia să-şi respecte funcţia. Nu se făcea să-şi critice patronii.

Se auziră paşi grăbiţi pe pietrişul aleii şi se ivi doctorul Amersham.

— Ei, Stand, mi-ai reparat maşina? întrebă cu asprime.

— Nu, nu v-am reparat-o, replică Stand agresiv. Şi trebuie să vă spun că nici nu am de gând s-o repar azi. Am să mă duc la bal.

Doctorul păli.

— Cine ţi-a dat voie? întrebă furios doctorul.

— Singurul om din această casă care are dreptul să mi-o dea, răspunse Stand, lordul Lebanon.

— Poţi să-ţi cauţi de lucru în altă parte, zise înciudat Amersham.

— Pot? făcu ironic Stand. Ce fel de treabă să-mi caut, doctore? Să falsific cecuri?

Chipul doctorului se înroşi, apoi deveni alb ca varul.

— Dacă am să-mi găsesc de lucru, va fi o muncă cinstită, continuă şoferul. N-am intenţia să fur de la vreun camarad de-al meu ofiţer – puteţi fi sigur! Orice muncă aş face nu voi ajunge la închisoare din pricina ei, nici la tribunal şi nici nu voi fi dat afară din armată!

Tonul lui Stand era hotărât. Doctorul Amersham păru să se sufoce.

— Ştii cam multe, amice, izbuti el să spună cu glas tremurat. Ştii mai multe decât este spre binele tău.

Apoi, vădit enervat, doctorul se îndepărtă.

Domnul Kelver asistase la discuţia celor doi fără să priceapă nimic. Purtarea lui Stand îl uimea. Nu ştia dacă trebuia să intervină sau să ignore cele auzite. Avea însă impresia – şi nu greşea – că doctorul Amersham nici nu-i observase prezenţa.

— I-am spus-o! exclamă Stand triumfător. Ai văzut cum s-a schimbat la faţă? Are să mă concedieze, aşa-i?

— Cred că nu trebuia să-i vorbeşti astfel doctorului, replică Kelver.

Însă şoferul era atât de încântat, încât nu luă în seamă cuvintele dojenitoare ale majordomului şef.

— Acuma, sper că-şi cunoaşte lungul nasului, zise mulţumit, deşi aş fi putut să-i mai spun şi altele…

În seara aceea, la primăria din sat se organizase un bal mascat. În întunericul ce începuse să se lase, ieşiră, prin uşa de serviciu a castelului, o ţigancă şi un indian.

Domnul Kelver nu era de acord ca personalul de la castel să se mascheze şi le făcuse observaţii tuturor, dar mai ales

indianului.

— În locul dumitale, domnule Stand, îi zise, m-aş duce de dimineaţă să-i cer scuze doctorului Amersham. Fie că ai dreptate, fie că nu ai, tot trebuie să-i ceri scuze.

„Indianul” Stand nu binevoi să răspundă şi Kelver îl văzu dispărând cu însoţitoarea lui pe alee. Kelver reintră în clădire şi, după un ultim control, se retrase în aripa destinată personalului. Ceva mai târziu, îl văzu pe doctor. Stătea la una din ferestrele coridorului principal, împreună cu cei doi majordomi americani, Brooks şi Guilder. Şuşoteau între ei, cu capetele apropiate. Îi mai zări cineva şi anume lordul Lebanon, care se afla în uşa camerei sale şi-i privea surâzător. Când Kelver trecu pe lângă el îi spuse „bună seara” şi-l chemă să se apropie.

— Nu este acesta doctorul? îl întrebă lordul, deoarece era miop.

— Da, mylord, răspunse majordomul-şef. Este doctorul împreună cu Brooks şi Guilder.

— Oare despre ce dracu discută? întrebă din nou Willy Lebanon. Nu ţi se pare şi dumitale cam ciudată această casă?

Kelver, care era un slujitor politicos şi impecabil, evită să-şi spună părerea. Şi el găsea ciudată casa şi încă şi mai ciudaţi pe cei doi majordomi. Însă lady Lebanon îl asigurase din prima zi a sosirii lor, că nu va avea de-a face cu dânşii.

— Mylord, am crezut totdeauna şi continui să cred, răspunse el, că în lume există tot felul de oameni şi că toţi sunt necesari.

Willy Lebanon zâmbi.

— Mi se pare că te-am mai auzit rostind aceste cuvinte, domnule Kelver, zise şi-l bătu amical pe umăr pe bătrânul majordom şef.

CAPITOLUL 4

Exista un anume domn Sibirski, care prefera să i se spună Montmorency. Acest domn trăia foarte demn. Iarna mergea la Monte Carlo şi vara la Baden-Baden. La Londra avea un

apartament luxos şi îşi cumpărase o maşină americană, foarte scumpă.

Domnul Sibirski era falsificator de bani, însă un artist în genul său. Bancnotele de cinci lire care se tipăreau la presele sale din Hamburg şi Ostende îi păcăleau până şi pe casierii Băncilor, care le acceptau cu plăcere. Şi, firește, crupierii de la cazinourile din Doville nu aveau nici o şansă ca să-şi dea seama că sunt false.

Mai era şi un anume domn Brigs, om fără convingeri şi principii, care-şi petrecea viaţa cu înşelătoarea iluzie că totul se câştigă prin necinste. Locuia în satul Marcs Thornton, la hanul „White Hart”. Era unul din agenţii domnului Sibirski, care-i preda lui Brigs „produsele” artei sale, iar acesta, la rândul său, le plasa unei reţele de alţi agenţi, câştigând din aceste „plasamente” o sumă frumuşică.

Brigs sosi în satul Marcs Thornton unde urma să se întâlnească cu şeful lui şi, în aceeaşi zi, sosiră în satul vecin doi străini, care se interesau mai puţin de Brigs şi mai mult de Sibirski.

— L-am urmărit până la Marcs Thornton, zise sergentul Totty. După părerea mea, nu se va întâmpla nimic acolo…

— Nu mă interesează părerea dumitale, îl întrerupse inspectorul Tanner de la Serviciul Criminologie. De fapt, ţi-am mai spus-o.

— De ce nu-l arestăm pe Brigs? întrebă Totty.

Sergentul Totty era un bărbat de statură mijlocie, cam bombastic în expresii şi purtări, curajos dar mărginit şi nu prea inteligent. Tanner, un bărbat înalt, prezentabil, îşi privi subordonatul şi oftă.

— Sub ce acuzaţie să-l arestăm? Şi, dealtfel, vreau să pun mâna pe Sibirski, nu pe Brigs. Toate poliţiile din Europa cunosc „activitatea” lui Sibirski şi doresc să-l prindă. Aşa că vom merge până în sat, Totty.

— Marcs Thornton este un sat frumos, observă Totty, şi nu înţeleg de ce nu locuim la „White Hart”. Este o prostie să-l

urmărim pe individ de la o distanţă de şase mile. Mai este şi castelul.

— Da, este castelul vicontelui Lebanon. Se numeşte Marcs Priory, îi explică Tanner.

— Pare foarte vechi, observă sergentul.

— Chiar este, răspunse Tanner. Construcţia lui a început în anul 1160.

Când ajunseră în sat, se înnoptase. Trecură de hanul „White Hart” şi începură să urce poteca de pe dealul situat vizavi de castel. Din vârful său se putea vedea întreaga clădire, cu cele patru turnuri ale sale.

Tanner opri maşina şi-l privi cu interes.

— Parcă e o închisoare, zise Totty.

Domnul Tanner nu catadicsi să răspundă.

În niciunul din satele vizitate nu reuşiră să-l găsească pe Sibirski, şi la orele unsprezece noaptea reveniră la bază. Cum Sibirski nu se arătă nici în zilele următoare, Tanner se întoarse la Londra. Datorită informatorilor săi cunoştea toate mişcările celor din lumea interlopă şi era convins că Sibirski fusese anunţat de cineva că este căutat şi se ascundea. Însă presupunerea lui Tanner era greşită.

Sibirski sosi în sat în noaptea balului. Îşi întâlni „agentul” în camera de la han, îi dădu teancurile cu bancnote false şi plecă. Brigs, omul lui Sibirski, aşeză bancnotele într-o valiză şi, mulţumit de sine însuşi, ieşi să facă o plimbare.

Ştia că în seara aceea se dădea un bal şi se opri în faţa Primăriei ca să asculte muzica. Apoi, urcă dealul şi se aşeză pe un gard scund. Îşi scoase pipa şi începu să fumeze, gândindu-se cum să cheltuiască banii pe care avea să-i capete în urma „plasării” bancnotelor false.

Atunci, văzu pe cineva urcând poteca. Purta un fel de robă lungă şi pe cap avea un fel de turban. Luna era în primul pătrar şi ca să poată vedea mai bine, Brigs coborî de pe gard. Uimit, constată că individul era un indian! Un indian? Apoi, îşi aminti că balul era mascat şi zâmbi.

„Indianul” trecu pe lângă Brigs şi-i spuse „bună seara”: după glas se putea observa că băuse cam multişor… Brigs se reaşează pe gard şi îşi aprinse pipa care se stinsese.

Deodată, în spatele lui, auzi un strigăt de agonie. Strigătul durase doar o secundă, dar Brigs se înfioră. Se întoarse, încercând să străpungă întunericul, dar nu reuşi să vadă nimic. Îşi scoase batista şi îşi şterse fruntea îmbrobonată de sudoare.

Auzi curând paşii cuiva, care alerga spre el şi zări lângă dânsul un bărbat.

— Ce a fost asta? întrebă necunoscutul cu asprime şi, la lumina, palidă a lunii, Brigs zări o faţă cu trăsături aspre, împodobită cu o bărbuţă neagră.

— Cine eşti? îl întrebă, cu glas răguşit de emoţie.

— Sunt doctorul Amersham, răspunse omul cu barbişon.

— Cine a ţipat? întrebă Brigs.

— N-a strigat nimeni… O fi fost vreo bufniţă, zise doctorul şi dispăru în întuneric.

Brigs rămase o vreme nemişcat. Era înspăimântat, dar şi curios. La un moment dat sări gardul şi o luă pe drumeagul de pământ, bătătorit. Îşi aminti că are o lampă de buzunar şi se grăbi s-o aprindă, continuându-şi drumul.

Tocmai era să renunţe la căutările sale, când observă o formă nedefinită, chiar lângă cărare. Mai înaintă un pas şi inima prinse să-i bată cu putere. Ezită, apoi, făcându-şi curaj porni într-acolo.

„Forma nedefinită” se dovedi a fi un bărbat – cel care trecuse mai înainte îmbrăcat ca indian: zăcea întins pe jos, nemişcat. În jurul gâtului avea legat strâns un batic roşu… Fusese sugrumat…

Deşi chipul mortului se învineţise, Brigs îl recunoscu. Era şoferul pe care-l întâlnise la cârciumă. Omul care băuse cu el… Stand!

Ca să fie sigur, Brigs îi cercetă pulsul şi îi puse mâna pe inimă. Nu mai bătea. Stand era mort. Speriat, Brigs se îndepărtă, în grabă şi sări gardul. Coborî panta şi se duse la

hanul „White Hart” unde locuia. Era treaba poliţiei să-l descopere pe cel asasinat. El, Brigs, avea toate motivele să nu se trezească amestecat într-o crimă.

Dimineaţa părăsi satul, cu o oră înainte de a se fi descoperit cadavrul lui Stand.

CAPITOLUL 5

Când Arty Brigs ajunse la gara Victoria din Londra, patru bărbaţi, îmbrăcaţi civil, îl înconjurară şi-l conduseră la direcţia poliţiei. Îi cercetară îndată valiza şi, fireşte, nimeni nu-i dădu crezare când declară că aceasta nu-i aparţine, ci o luase doar ca să facă un serviciu unui anume Smith. Domnul Brigs ar fi dorit din suflet să se întâmple o minune şi conţinutul valizei, teancurile de lire false, să dispară…

— Nemaipomenit! exclamă Brigs, făcând pe miratul. Vă jur că pentru prima oară în viaţa mea văd banii ăştia…

Mult mai târziu fu condus în biroul inspectorului Tanner.

— Faptul că deţineai bancnote false este un fleac pe lângă ceea ce urmează, zise Tanner. Ieri noapte ai fost în satul Marcs Thornton, unde s-a comis o crimă. Ce ştii despre asta?

Domnul Brigs nu ştia nimic. Întrebă dacă se găsise arma crimei şi declară că el nu umbla niciodată înarmat. Se arătă dispus să i se facă chiar percheziţie corporală.

— Hm, făcu Tanner, am impresia că ştii foarte bine cum a murit omul acela, adică ştii că a fost sugrumat.

Inspectorul Tanner era sigur că nu Brigs comisese crima. Poliţia avea fişa lui, îi cunoştea nu numai delictele, ci şi caracterul: nu era un asasin.

Fireşte, Tanner nu putea bănui că Brigs îl văzuse cu proprii săi ochi pe cel strangulat, de aceea nu-l presă mai mult. Însă Brigs, temându-se că ar putea fi implicat în afacerea cu crima, făcu mărturisiri complete în legătură cu „activitatea” lui de plasator al bancnotelor false şi cum printre răufăcători nu există cinste, poliţia reuşi, datorită informaţiilor date de Brigs, să-l aresteze pe Sibirski chiar în acea noapte: îl „luară” de pe vaporul cu care urma să

părăsească portul Le Havre şi-l închiseră într-o celulă a închisorii din Southampton.

După interogarea lui Brigs, inspectorul Tanner se întoarse la Scotland Yard.

— Poliţia locală nu ne-a cerut, până în prezent, sprijinul, îi comunică superiorul lui. Şi până s-o facă, toate urmele, care ne-ar putea fi de folos, vor dispare. Din cercetările efectuate până acum reiese că este vorba de o crimă obişnuită, care are ca mobil răzbunarea. Se pare că Stand se împrietenise cu nişte indivizi dubioşi, deşi nu avea duşmani.

Inspectorul Bill Tanner izbuti să adune câteva informaţii. Astfel, află că Stand se certase cu pădurarul Tilling, care bănuia că frumoasa lui nevastă avea relaţii prea „apropiate” cu şoferul ucis. Nimeni nu pomeni de doctorul Amersham şi, în rapoartele sosite la Scotland Yard, numele lui nu era nici măcar menţionat. Abia după o săptămână, când poliţia locală ceru ajutorul Scotland Yardului, Tanner, care sosi cu Totty în satul Marcs Thornton, auzi vorbindu-se pentru prima oară de doctorul Amersham.

Tanner se duse deîndată la castelul Marcs Priory, unde fu primit cu vădită răceală. Aşa, într-o doară, discutând cu lady Lebanon, rosti numele doctorului Amersham.

— Uneori vine pe aici, răspunse ea, însă în noaptea când s-a petrecut tragicul eveniment nu se afla la castel. Mi se pare că a plecat pe la orele zece noaptea.

Tanner nu avu vreme să studieze viaţa de la Marcs Priory, aşa că nu observă nimic neobişnuit. I se păru reşedinţa clasică a unui nobil. În ziua când vizită castelul, în hol erau înălţate schele. Majordomul-şef Kelver îi arătă nişte plăci de marmură: pe fiecare din ele era sculptat blazonul unuia din membrii familiei. Îi explică, nu fără mândrie, că aceste blazoane urmau să fie montate pe pereţii holului.

— Lady Lebanon, continuă Kelver, este o expertă în domeniul heraldicii. Este în stare să „citească” un blazon sau o stemă, domnule, aşa cum dumneavoastră sau eu citim

o carte. După cum probabil ştiţi, domnule, familia este foarte veche. Primul Lebanon a fost făcut cavaler de regele Richard Întâi.

— Foarte interesant, făcu Tanner, care nu se pricepea deloc la heraldică. Dar, ce mi-ai putea spune despre Stand?

Kelver dădu cu tristeţe din cap.

— Această tragedie, domnule inspector, m-a impresionat profund. Stand era un om deosebit de plăcut, aproape un domn, şi, după câte ştiu, nu s-a certat niciodată cu nimeni.

Majordomul-şef nu văzuse şi nu auzise nimic. Îl lăuda pe cel asasinat, şi excludea posibilitatea ca acesta să fi avut vreun duşman.

Sergentul Totty, care interogase personalul de serviciu, aflase cam aceleaşi lucruri.

— Am încercat să găsesc femeia, îi zise Totty superiorului său, dar n-am găsit-o nicăieri. Nu există nici o femeie în viaţa lui Stand…

Trecuseră şase zile de la crimă. Toate urmele se şterseseră. Pentru orice eventualitate, îi cercetară pe ţiganii din zonă, dar se aflau la foarte mare distanţă de locul asasinatului. În ce-i priveşte pe braconieri, aceştia preferau să „activeze” în pădurile din împrejurimi, n-aveau ce căuta pe câmpiile de lângă satul Marcs Thornton. Dealtfel, aveau toţi alibiuri de neclintit.

Tanner privi fotografia mortului şi examina baticul cu care fusese strangulat. Era o bucată de mătase, având într-un colţ o inscripţie în limba indiană: stabiliră curând că era de fapt numele firmei producătoare.

Tanner stătu de vorbă şi cu lordul Lebanon. Tânărul însă nu-i putu furniza nici o informaţie importantă. După cum aflase de la majordomul-şef, Tanner ştia că lordul ţinea la şoferul său şi moartea lui tragică îl tulburase.

În timp ce se îndrepta spre sat, inspectorul se întâlni, întâmplător, cu Ila Crane. Fata mergea repede şi ar fi trecut pe lângă dânsul, dacă n-o oprea.

— Mă scuzaţi, i se adresă Tanner. Sunteţi miss Crane? Sunt inspectorul Tanner de la Scotland Yard.

Fu uimit observând că fata păleşte şi îşi duce mâinile tremurătoare la gât, de parcă se sufoca. Ochii ei se aţintiră asupra lui exprimând o spaimă nebună. Inspectorul ştia din experienţă că unii oameni, indiferent dacă sunt sau nu vinovaţi, se comportă bizar când se trezesc, pe neaşteptate, în faţa unui poliţist. Dar nu-şi închipuia că o tânără de rangul ei s-ar putea arăta atât de emoţionată. Era clar că ceva o înspăimânta. Pentru o clipă avu impresia că fata va leşina şi acest fapt îl uimi şi mai mult.

— Sunteţi de la Scotland Yard? bâigui ea. Da… eu… cineva mi-a spus despre cele întâmplate… Este vorba de moartea lui Stand, nu-i aşa? Sărmanul!

— Credeţi că mi-aţi putea comunica unele lucruri în legătură cu cele întâmplate? o întrebă.

— Nu… Bineînţeles că nu, replică ea şi se îndepărtă, aproape în fugă.

— Ciudată purtare, făcu Totty, ajutorul lui, privind în urma ei.

— Celor din clasa ei nu le place să aibă de-a face cu crime şi cu anchete, zise Tanner.

Însă spaima fetei nu-i ieşea din minte şi îşi continuă drumul îngândurat.

Ila ajunse la intrarea castelului Marcs Priory. Majordomul Guilder stătea pe un scaun şi citea un ziar. Când o văzu apropiindu-se se ridică şi o privi atent.

— L-aţi văzut pe poliţist? o întrebă.

Ea făcu semn că da.

— V-a pus întrebări, miss?

Îl privi, de parcă nu înţelegea ce-i spune.

— V-a pus întrebări, miss? repetă Guilder, şi glasul lui avea un ton ameninţător.

— M-a întrebat dacă am aflat ceva, răspunse ea şi fugi în casă.

Lady Lebanon se afla în hol, aşezată la biroul ei. În tot cursul zilei putea fi găsită acolo studiind vechi blazoane şi citind pergamente ale familiei Lebanon. Tocmai citea o carte şi îşi lua notiţe într-un carnet. Când o văzu pe Ila, închise cartea şi încuie carnetul într-un sertar.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă pe fată.

Ila tremura şi avu nevoie de câteva minute ca să poată vorbi.

— Domnul Tanner mi-a pus unele întrebări, zise în cele din urmă.

— Inspectorul Tanner? Ce întrebări ţi-a pus? vru să ştie lady Lebanon. Ţi-a spus ceva de Amersham?

— Nu, răspunse tânăra. Nu mi-a pomenit de numele lui. Acum, ce se va întâmpla?

Lady Lebanon se instală mai confortabil în fotoliu şi o privi.

— Dragă Ila, uneori nu te pot înţelege, zise cu oarecare enervare. Ce îţi închipui că se va întâmpla?

— Dacă vor afla? replică Ila.

— Nu ştiu la ce te referi, rosti tăios lady Lebanon, privind-o cu ochii ei negri pe tânăra fată. Ce să afle? Te-aş ruga să nu vorbeşti despre lucruri care nu te privesc.

Ila Crane se duse devreme la culcare. În seara aceea camera ei, deşi spaţioasă, i se păru mai neprimitoare ca oricând. Patul uriaş, cu patru coloane, avea săpat pe tăblie blazonul unui Lebanon, uitat de toţi, cu excepţia lady-ei Lebanon, care nu uita niciodată nimic.

— De ce s-a culcat atât de devreme? se miră Willy Lebanon.

— De ce n-ar face-o? i-o întoarse maică-sa. N-ar strica să te duci şi tu în camera ta. Ai vorbit cu Ila?

— Nu, n-am avut prilejul, după tragicul eveniment, răspunse el.

Tăcu şi îşi încordă auzul.

— Mi se pare că se apropie o maşină, continuă tânărul. Să fie Amersham?

— Trebuie să vină aici, astă seară, răspunse lady Lebanon.

— Era la castel în noaptea crimei, nu-i aşa? întrebă lordul.

— Nu. A plecat devreme. Cred că pe la zece, zise maică-sa.

Tânărul Lebanon păli.

— Dragă mamă, exclamă el, i-am văzut maşina la orele şapte dimineaţa. Am văzut-o de la fereastra mea. Mi-a mai spus şi altcineva că a plecat în noaptea aceea…

— I-ai spus acelui „altcineva” că greşeşte?

— Nu, zise lordul. De ce să-i fi spus că se înşală?

Îşi înălţă ochii către tavanul boltit şi suspină.

— Casa asta mă înspăimântă, continuă el. N-am chef să-l văd pe Amersham. Mă duc în camera mea.

În acea clipă uşa se deschise, dar nu apăru doctorul, ci Guilder, care aducea un pahar pe o tavă. Umplu paharul cu whisky şi i-l întinse lordului, care în tot acest timp îi urmărise mişcările cu vădită antipatie.

Tânărul Lebanon luă paharul din mâna majordomului şi bău la început doar o înghiţitură, apoi îl goli. Numai atunci simţi că băutura îi lăsase un gust amar.

— Ciudat whisky, murmură el.

După vreo patru ceasuri se trezi cu o teribilă durere de cap: aprinse lumina şi constată că se afla în camera lui. Era în pat şi purta pijama. Nu-şi amintea când şi cum ajunsese acolo. Gemu şi se ridică în capul oaselor. Avea impresia că totul se clatină în jurul lui.

Domnul Guilder nu calculase bine doza de somnifer…

CAPITOLUL 6

Lordul Lebanon se ridică şi, sprijinindu-se de mobile, izbuti să ajungă la uşă. Încercă s-o deschidă, dar constată că era încuiată. Cheia nu se vedea nicăieri. Nu cunoştea bine toate încăperile castelului şi, pentru câteva clipe, crezu că se găseşte într-o cameră necunoscută. Apoi, se convinse că se afla în dormitorul lui. Lângă pat se găsea butonul unei sonerii şi îl apăsă cu putere.

În sfârşit, auzi cheia învârtindu-se în broască şi uşa se deschise. În prag se ivi Guilder. Ceva i se întâmplase,

desigur… Chipul îi era mohorât, gulerul descheiat, vesta în dungi ruptă.

— Doriţi ceva, mylord? îl întrebă după ce-l privise cu atenţie câteva clipe.

— Cine mi-a încuiat uşa? zise furios Willy Lebanon.

— Eu, răspunse Guilder calm. A venit cineva astă seară şi a făcut scandal: n-am vrut să fiţi amestecat în acel neplăcut episod.

Tânărul îl privi uimit.

— Cine a fost? vru el să ştie.

— Nu-l cunoaşteţi, mylord. Ce pot face pentru dumneavoastră?

— Adu-mi o băutură rece. Whisky-ul ce mi-ai dat nu era prea bun, zise tânărul.

Majordomul păru a nu remarca aluzia lordului.

— Şi celălalt domn a fost de aceeaşi părere, zise calm. Se pare că whisky-ul din sat nu este de calitate. Am s-o rog pe lady Lebanon să comande o cantitate de la Londra.

— Unde este mama mea? se interesă grăbit Willy. Era acolo când…

— Nu, domnule, răspunse Guilder. Se afla în camera ei.

— Ce s-a întâmplat, de fapt? întrebă Lebanon.

— Vreţi, cumva, să vedeţi? îl întrebă brusc majordomul.

Lordul Lebanon îl urmă pe culoar şi coborî scara în formă de spiralăă, care ducea în hol.

Brooks se afla acolo şi încerca să facă ordine. O masă era răsturnată, un capăt al canapelei spart, un mic ceas chinezesc de porţelan zăcea sfărâmat, pe jos, şi patru dintre becurile marelui candelabru fuseseră făcute zob.

Willy Lebanon privi în jur.

— Cine a făcut toate astea? întrebă, străduindu-se să dea vocii sale un ton autoritar.

— Un prieten al doctorului Amersham, răspunse Guilder.

Pe podea erau cioburi şi pete. Probabil că fusese spartă şi carafa cu whisky.

— Parcă şi-a făcut de cap pe-aici un nebun! observă Willy.

Zâmbetul pieri de pe buzele lui Guilder şi pe chip i se ivi o expresie de uimire.

— Aveţi dreptate! admise el. Da, precis că aşa s-a întâmplat. Acel prieten al doctorului Amersham s-a purtat ca un nebun.

Era trei şi jumătate dimineaţa. Orizontul începuse să capete o uşoară nuanţă trandafirie, vestitoare a zorilor. Willy Lebanon trase zăvoarele uşii principale şi ieşi în răcoarea de afară. Îşi aminti că la capătul domeniului Lebanon locuia pădurarul Tilling. Era un om ursuz şi tăcut. Precis că se şi trezise. Trebuia să păzească domeniul, deoarece mulţi braconieri din sat se învârteau prin preajmă.

Willy zâmbi în întuneric. Dacă el ar fi fost judecător, nu ar fi condamnat nici un braconier: pentru el nu era o crimă să vâneze cineva pe ascuns.

Auzi paşii lui Guilder pe dalele de piatră şi, îndată, îl zări lângă el. Majordomul fuma un trabuc fără să se sinchisească de stăpânul lui.

— Tilling s-a şi trezit, zise lordul.

Guilder nu-i răspunse îndată. Privi lumina casei care se vedea în depărtare.

— Tilling s-a dus ieri seară la Londra, zise apoi.

În timp ce vorbea, lumina de la locuinţa pădurarului se stinse.

— Şi-o caută cu tot dinadinsul, mormăi Guilder.

— Cine, Tilling? întrebă Willy Lebanon.

Guilder rămase tăcut.

— Mylord, i se adresă el după câteva minute, sunteţi doar în halat şi afară e răcoare. Ar fi mai bine să intraţi în casă.

Îi vorbise pe un ton plin de respect.

Uneori, tânărul Lebanon îl simpatiza pe solidul american, iar alte ori obrăznicia lui îl distra. Nu-l deranja că fuma trabuc în prezenţa lui sau că i se adresa adesea de parcă ar fi fost egali.

— Cine a făcut tot acest tărăboi? îl întrebă, în timp ce majordomul încuia uşa şi trăgea zăvoarele.

— Un prieten al doctorului Amersham, răspunse el, dar brusc se încruntă. Ce căutaţi aici, miss?

Willy Lebanon se întoarse cu faţa spre scară şi o văzu pe Ila. Purta o rochie de casă multicoloră, ciorapi şi pantofi.

— Nimic, zise ea speriată. Totul este în ordine, Guilder?

— Oarecum, miss. Nu este cazul să fiţi îngrijorată. Domnul care a provocat scandalul a plecat. Acum, desigur, că se află la domiciliul lui.

În timp ce vorbea o privea pe Ila într-un anumit fel; lui Willy i se păru că vrea s-o convingă despre ceva ce ea ştia că este minciună.

— Înţeleg, replică ea abia respirând. A plecat… Mă bucur… Lady Lebanon doreşte să-l vadă pe doctorul Amersham.

Guilder îşi netezi bărbia.

— Bine, spuse. Cred însă că Amersham… s-a dus să se plimbe puţin. Ciudată oră pentru plimbare, nu? Spuneţi-i mylady-ei că am să i-l trimit deîndată ce-l voi găsi.

După ce fata plecă, Lebanon îl privi uimit pe majordom.

— Miss Ila a văzut ce s-a întâmplat? întrebă.

— Da, răspunse Guilder tăios.

Era clar că n-avea de gând să-i spună mai mult.

— Mai bine ar fi să mergeţi la culcare, mylord, adăugă. Este foarte târziu.

Lordul Lebanon nu se opuse, deoarece, deodată, se simţi extrem de obosit şi total indiferent…

Ştia că îi dăduseră un somnifer, dar nu-i păsa. În clipa aceea nu-l interesa nimic…

CAPITOLUL 7

Inspectorul Tanner era convins că arhivele poliţiei îl puteau ajuta să rezolve cazurile care-l preocupau şi, de aceea, era în stare să petreacă ceasuri întregi răsfoind vechile şi prăfuitele dosare. Însă, de data asta, nu reuşi să găsească ceea ce căuta. Controlase dosarele tuturor

sugrumătorilor care trecuseră prin mâinile poliţiei, străduindu-se să găsească unul care să fi folosit aceeaşi metodă cu asasinul de la Marcs Priory. Era uimitor cât de mulţi oameni, bărbaţi şi femei, încercaseră să sugrume sau chiar sugrumaseră pe unul din semenii lor cu ajutorul unei frânghii sau al unei sfori. Niciunul însă nu se gândise să recurgă, pentru a ucide, la un batic.

Coborî apoi în biroul său, unde-l aştepta subordonatul său Totty.

— Ce ştim despre Amersham? îl întrebă Tanner.

Totty scoase din buzunar o agendă şi citi:

— Are un apartament la Ferrington Court, pe Devonshire Street.

— Ferrington Court este un cartier foarte scump pentru un medic, remarcă Tanner gânditor. Mai are şi doi cai de curse, la hipodrom. Mă întreb de unde este originar, care e trecutul său, ce face la castelul Marcs Priory şi care sunt relaţiile sale cu familia Lebanon…

— Poate că el a comis crima, zise sergentul Totty.

— Nu ne putem baza doar pe presupuneri, replică Tanner. Aşa poate fi bănuit oricine.

— Am să vă comunic ceva ce am observat la castel, spuse Totty. Au un pădurar, pe nume Tilling. L-am văzut la cârciumă. I-am remarcat mâinile, când stătea sprijinit de bar. Avea nişte mâini enorme. I-am pomenit cârciumarului despre asta şi omul mi-a relatat că Tilling ucisese, cândva un câine: îl sugrumase cu mâinile goale.

— A sugrumat un câine! exclamă Tanner. De ce nu mi-ai raportat imediat?

— Mărturisesc că am uitat, se scuză Totty. Am mai aflat că pădurarul are o nevastă foarte frumoasă.

— Adică? E doar frumoasă sau îi dă bătaie de cap soţului cu aventurile ei? se interesă Tanner.

— Ambele. Îi plac bărbaţii. S-a încurcat cu vreo doi-trei! Doamne! exclamă deodată Totty. Unul dintre aceştia era Stand. Cum am uitat un asemenea amănunt?

— Stand este victima?

— Da, spuse spăşit sergentul. Vedeţi, la început nu am făcut nici o legătură între cele două fapte… Uneori ideile îmi vin cam încet…

— L-am văzut pe individul de care vorbeşti. Este un bărbat solid şi morocănos. Îl ţin bine minte. Dar, nu cumva ai mai uitat şi altceva?

Totty privi tavanul, de parcă aştepta de acolo o inspiraţie.

— Da, ar mai fi ceva, zise el. În noaptea crimei, Tilling se afla la Londra, împreună cu fiul hangiului. De aceea nu am continuat ancheta în această direcţie.

— Prin urmare, concluzionă Tanner, pădurarul Tilling se afla la Londra. Trebuie să-i verificăm alibiul. Ar trebui să stau de vorbă şi cu năbădăioasa lui nevastă, dar, între timp, aş vrea să-l întâlnesc pe doctorul Amersham.

Îşi privi ceasul. Era patru şi jumătate după amiaza.

— Vreţi să vă însoţesc? îl întrebă Totty.

— Nu este necesar, zise şeful lui. Mai bine rămâi aici şi încearcă să-ţi aminteşti ce ai mai uitat. Ştii unde au locuit la Londra Tilling şi fiul hangiului?

— Ştiu, răspunse Totty zâmbind. Au venit în vizită la fratele hangiului, care are o cârciumă în cartierul New Cat. Băiatul l-a adus pe Tilling cu maşina lui şi au petrecut noaptea în oraş.

— Ai grijă să verifici, încheie Tanner discuţia.

Inspectorul Tanner sosi la Ferrington Court după o jumătate de oră. Era un bloc modern, adică arhitectul folosise la construirea sa un amalgam de stiluri.

Tocmai se pregătea să ia ascensorul, când intră în holul blocului un cleric. Urcară împreună la etajul trei şi Tanner îl văzu îndreptându-se spre apartamentul doctorului Amersham.

Le deschise un tânăr valet, căruia se pare că clericul îi era cunoscut, deoarece îl salută reverenţios. Inspectorul îşi dădu seama că valetul credea că era însoţitorul preotului.

— Am să-i comunic doctorului că sunteţi aici, domnule Hastings, i se adresă tânărul clericului.

— Nu sunt grăbit, îi spuse preotul lui Tanner. De aceea, vă cedez bucuros rândul. Sunt parohul satului Peterfield. Mă numesc John Hastings. Cunoaşteţi Peterfieldul?

— Am auzit despre el, răspunse Tanner.

Nu se miră că doctorul cunoştea un preot. Poate că era un om religios, sau poate că era un fost coleg sau prieten.

— Mă tem că-l voi deranja pe scumpul nostru prieten Amersham. Este vorba de primăria satului… De şapte ani ne străduim să terminăm construcţia clădirii ce o va adăposti şi nu reuşim. Doctorul s-a arătat foarte înţelegător şi…

Se întrerupse, deoarece în uşa cabinetului se ivise doctorul Amersham. Zâmbetul cu care-l salută pe preot dispăru, când îl zări pe inspector.

— Bună seara, domnule Tanner, i se adresă el. Aşa vă numiţi, nu?

— Da, aşa mă numesc, confirmă Tanner. Aveţi o memorie excelentă.

— Aveţi dreptate, interveni preotul în discuţie. Am observat aceasta când doctorul a sosit la Peterfield ca să…

— Părinte, îl întrerupse doctorul cu un ton respectuos, sper că nu vă supăraţi dacă-i dedic mai întâi câteva minute domnului inspector.

— Fireşte că nu mă supăr, îl asigură clericul zâmbind.

— Domnule Tanner, spuse atunci doctorul Amersham, sunteţi amabil să veniţi cu mine în sufragerie?

Deîndată ce intrară în încăperea respectivă îl invită pe Bill Tanner să ia loc şi închise uşa în urma lor.

— Aşadar, domnule Tanner, aţi descoperit ceva în legătură cu crima?

— Nu, doctore, nimic. Mă gândeam însă că, poate, îmi veţi spune dumneavoastră unele lucruri.

— Nu cred că ştiu prea multe, rosti Amersham sceptic. Fireşte, tragica întâmplare m-a tulburat, aşa cum a

tulburat-o şi pe lady Lebanon. Stand nu-mi era deosebit de simpatic şi de câteva ori m-am certat cu el. Era cam impertinent şi, ca şofer, nu se arăta prea priceput.

— Mi se pare că era şi afemeiat? întrebă Tanner.

Doctorul Amersham îl privi uimit.

— Nu înţeleg ce vreţi să spuneţi, replică. E drept că nu-i cunosc viaţa particulară… Credeţi că este amestecată vreo femeie în această afacere?

— Nu ştiu mai multe ca dumneavoastră, zise inspectorul râzând, dar am auzit că exista o legătură… sentimentală, între Stand şi soţia pădurarului, doamna… Tilling, mi se pare, adăugă şi văzu că doctorul se înroşise.

— Ce absurditate! exclamă acesta. Doamna Tilling este o femeie minunată. Stand… E ridicol!

— Da, este, într-adevăr frumoasă şi seducătoare, fu de acord Tanner.

— Aceasta este şi părerea mea, zise doctorul tăios. Domnule Tanner vă asigur că greşiţi în privinţa doamnei Tilling, care este o tânără femeie foarte la locul ei, nu o uşuratică, cum v-a fost descrisă. Cine v-a povestit atâtea aiureli?

Inspectorul înălţă din umeri.

— Am auzit o discuţie fără să vreau, răspunse vesel Tanner. Se spune că soţul ei este foarte gelos. Ştiaţi?

— Soţul ei este un imbecil! replică doctorul furios. E o brută. Se poartă extrem de urât cu tânăra femeie.

Observă privirea plină de interes a inspectorului şi se grăbi să adauge:

— Fireşte, n-o cunosc prea bine. Mi-a fost pacientă şi cele ce v-am spus le-am auzit şi eu de la alţii, la fel ca dumneavoastră.

Era clar că voia să schimbe subiectul discuţiei.

— Credeam că o cunoaşteţi îndeaproape, zise inspectorul. De aceea v-am şi vorbit despre dânsa.

— De ce ar fi trebuit s-o cunosc îndeaproape? întrebă cu indiferenţă doctorul. Pentru mine este doar soţia

pădurarului lady-ei Lebanon, nimic mai mult. Bineînţeles, personalul de serviciu de la castelul Marcs Priory mă interesează, dar este un interes pur profesional; al medicului faţă de bolnavii săi.

— Înţeleg, murmură Tanner. Deci, după părerea dumneavoastră, zvonurile că între doamna Tilling şi Stand ar fi existat o legătură sunt false?

— Exact, replică doctorul cu emfază. Sunt nişte zvonuri stupide care circulă prin satele mici, unde oamenii nu au ceva mai bun de făcut. De obicei bârfele lor sunt pline de răutate. Eu credeam că aţi venit să mă lămuriţi referitor la tragicul eveniment, încheie doctorul zâmbind trist.

— Din nefericire nu avem încă datele necesare, răspunse inspectorul. Regret că v-am deranjat. N-aş vrea ca prietenul dumneavoastră să mai aştepte mult.

— Vă referiţi la domnul Hastings? întrebă doctorul. Îl cunoaşteţi?

Amersham pusese întrebarea cu indiferenţă, chipurile, însă Tanner remarcă neliniştea din glasul lui.

— Nu, nu-l cunosc, răspunse.

— Este un preot foarte milostiv, îi explică doctorul. Cândva l-am ajutat să înfiinţeze un club pentru tineri. Aş vrea să vă întreb ceva, domnule Tanner. Este adevărat că în noaptea crimei se afla la Marcs Thornton un cunoscut criminal? Am auzit vorbindu-se despre asta şi m-am gândit că poate vă bazaţi ancheta pe acest fapt…

Bill Tanner îşi aminti de Brigs şi râse.

— Nu l-aş numi „un cunoscut criminal”, observă el, deşi este un „membru” al lumii interlope. Oricum, nu este cazul să-l bănuim de crimă. Este falsificator de bani şi de aceea l-am arestat. Poate că l-aţi cunoscut în India. Daca nu mă înşel, aţi fost şi dumneavoastră acolo, nu? Individul se numeşte Brigs.

Doctorul Amersham izbuti să-şi stăpânească muşchii feţei, dar nu şi culoarea obrazului. Mai întâi păli îngrozitor, apoi se înroşi. Lui Tanner nu-i venea să-şi creadă ochilor. Când

auzise cuvântul „falsificator de bani” Amersham pălise. Era un amănunt deosebit de interesant…

— Nu l-am întâlnit în viaţa mea, zise calm Amersham, nici nu am auzit vorbindu-se de el. Da, am stat şase ani în India – cred că ştiţi asta. Am fost medic militar. Viaţa acolo era îngrozitoare şi, de aceea, am demisionat. Condiţiile de muncă erau…

Îşi găsea tot mai greu cuvintele, dar, în cele din urmă izbuti să-şi revină.

— În orice caz, domnule Tanner, vă stau la dispoziţie. Nu ezitaţi să-mi telefonaţi. De obicei, sunt aici, dar două-trei zile pe săptămână le petrec la castelul Marcs Priory. Lady Lebanon şi cu mine scriem o carte – este un secret şi sper că nu-i veţi spune lady-ei că v-am pomenit despre asta: s-ar supăra. Cartea noastră se referă la heraldică. Ştiţi, lady Lebanon este o autoritate în materie.

La plecare Bill Tanner preferă să coboare la parter pe impunătoarea scară de marmură. Îl preocupau două probleme.

Prima se referea la relaţiile dintre doctorul Amersham şi preotul Hastings. Ce legătură putea exista între doi oameni atât de diferiţi? A doua problemă era însuşi Amersham. De ce se schimbase la faţă când pomenise numele lui Brigs? Ce relaţie putea fi între un mic escroc ca Brigs, care-şi petrecuse o parte din viaţă în închisoare, şi un medic militar? Şi apoi, de ce apărase doctorul cu atâta înverşunare bunul renume al doamnei Tilling?

În această ultimă privinţă exista, desigur, o explicaţie simplă. Bârfitorii aveau, se pare, dreptate. Doamna respectivă era o femeie frumoasă şi seducătoare, iar doctorul Amersham aparţinea categoriei de bărbaţi care se lasă ademeniţi cu uşurinţă de farmecele feminine…

Tanner ieşi în stradă. Se uită în jur după vreun taxi când observă că cineva de pe trotuarul celălalt îl privea atent. Tipul se întoarse brusc cu faţa la vitrina cea mai apropiată,

dar nu atât de repede încât inspectorul să nu-l recunoască. Era pădurarul Tilling.

„Fără îndoială că gelosul bărbat supraveghează apartamentul doctorului Amersham”, îşi zise Tanner.

CAPITOLUL 8

Inspectorul Tanner trecu strada ca să stea de vorbă cu Tilling, însă acesta se îndepărtă în fugă, de parcă i-ar fi ghicit intenţiile. Tanner îl văzu dând colţul, dar, până să-l ajungă, pădurarul găsise un taxi, care porni imediat.

Tanner se întoarse la Scotland Yard cu încă un amănunt, util cazului de la Marcs Priory. Tocmai îşi cerceta notiţele, când apăru Totty.

— Tilling a dormit la hanul din New Cat, îl anunţă deîndată.

— Ai şi fost acolo? se miră inspectorul.

— Nu, i-am telefonat hangiului cu care sunt bun prieten, răspunse Totty. Tilling a dormit la han şi a plecat a doua zi, dimineaţa.

— În regulă, murmură Tanner.

Rămase câteva clipe pe gânduri, apoi îşi privi subordonatul cu atenţie.

— Ascultă-mă, Totty, i se adresă el. Vreau să te duci la Ferrington Court şi să-l urmăreşti pe doctorul Amersham. Află dacă este acasă şi cine sunt cei care-l vizitează. Poţi sta de vorbă cu servitorul lui sau să ceri informaţii portarului.

Totty nu se arătă prea încântat de misiunea primită, dar nu făcu nici un comentariu.

Oricum, în timp ce străbătea vastul hol de la intrarea în Farrington Court, Totty nu spera că va găsi în persoana portarului un colaborator atât de binevoitor.

Dacă inspectorul Tanner, ieşind din blocul unde locuia doctorul, nu ar fi fost atât de cufundat în gânduri, şi-ar fi dat seama că portarul era un fost angajat al poliţiei, pe nume Bould. Sergentul Totty, însă, îl recunoscu deîndată şi îl salută ca pe un vechi prieten.

— E ciudat, dar Tanner nici nu m-a observat când a ieşit de aici azi după masă, îi spuse Bould. Ce-l preocupă? Amersham?

— De ce Amersham? întrebă Totty, chipurile mirat.

— Pentru că s-a dus în apartamentul lui. Presupun că are vreo legătură cu crima de la ţară.

— Ce fel de om este Amersham? se interesă Totty.

— Se poartă cu servitorii de parcă ar fi câini, răspunse Bould. Nu este un domn! Ţi-aş putea spune unele lucruri despre dânsul, adăugă conducându-l pe Totty într-un mic birou. Dacă ai să stai pe scaunul acesta din colţ, n-are să te vadă nimeni. Prin urmare, te interesează Amersham, da? Acum vreo două luni a organizat o petrecere aici. Cântece, gălăgie, mare tărăboi… Toţi ceilalţi locatari s-au plâns… Slăbiciunile lui sunt femeile şi şampania.

— Acum este acasă? întrebă Totty.

— A ieşit de vreo jumătate de oră, răspunse portarul, dar se va întoarce – are o întâlnire. O femeie… Mi-a spus s-o conduc în sala de aşteptare, dacă vine în lipsa lui. Avem o frumoasă sală de aşteptare, ai văzut-o?

— N-am văzut-o, şi nici nu mă interesează, replică Totty. Dar servitorul lui unde este?

Portarul Bould îi făcu cu ochiul.

— Jo? zise el. Doctorul l-a expediat încă de dimineaţă…

Îi făcu din nou cu ochiul şi Totty pricepu că expedierea servitorului şi apropiata sosire a vizitatoarei nu era o simplă coincidenţă…

— Tanner îl bănuieşte pe doctor? întrebă Bould. Oricum, pe mine aşa ceva nu m-ar mira. Individul mi se pare foarte suspect: are o grămadă de bani… îi primeşte de la cineva care locuieşte la ţară…

Portarul tăcu brusc, deoarece se auziră paşi pe dalele de marmură din hol. Totty se ghemui în colţul lui, iar Bould ieşi stingând lumina. Atunci Totty îl văzu pe doctor trecând şi, curând, se auzi ascensorul pornind.

Abia se îndepărtase doctorul când se auziră din nou paşi grăbiţi. Sergentul Totty fu uimit când constată că vizitatoarea lui Amersham era Ila Crane!

Tânăra purta un pardesiu lung şi o pălărie neagră, trasă pe ochi, de parcă voia să-şi ascundă faţa. Era palidă, obosită, şi vădit tulburată. Privi în dreapta şi-n stânga şi porni spre ascensor.

— Poftiţi, miss, i se adresă Bould. Doriţi să-l vedeţi pe doctorul Amersham, nu-i aşa?

— Da, vă rog, murmură ea.

Totty rămase în colţul lui până când Bould reveni în birou.

— Pe ea o aştepta, zise dânsul. Frumoasă fată. Toate fetele care vin la Amersham sunt frumoase, însă, dacă ar fi fost fiica mea… nu mi-ar fi plăcut să o văd venind la individul ăsta…

Sergentul Totty rămase tăcut. Această vizită nu părea să aibă nimic deosebit. Tânăra era secretara lady-ei Lebanon şi ar fi putut aduce vreun mesaj din partea patroanei sale. Dar nu venise să aducă vreun mesaj. Paloarea şi enervarea ei dovedeau clar că motivul vizitei ei era altul…

— Aş putea arunca o privire în apartamentul doctorului? întrebă Totty.

Chipul lui Bould se întunecă. Ca vechi poliţist ce era, se gândi deîndată că apartamentul care se învecina cu al doctorului era nelocuit şi exista un balcon comun. Fireşte cele două balcoane erau despărţite printr-un grilaj de fier, dar acesta era uşor de sărit. Acum însă nu mai era poliţist. Era portar la Ferrington Court, şi era plătit ca să împiedice orice indiscreţie.

— Nu ştiu, spuse vădit încurcat. Fireşte, dacă e vorba de ceva important, sau dacă intenţionezi să arestezi pe cineva, aş fi dispus să fac ce doreşti.

Sergentul Totty discută cu el câteva minute şi, până la urmă îl convinse.

Ila Crane abia apăsă pe butonul soneriei că uşa se şi deschise.

— Intră, draga mea, zise doctorul Amersham cu un aer protector, aproape patern, ceea ce se întâmpla foarte rar când era prezentă lady Lebanon. Îţi mulţumesc că ai venit, adăugă. Dă-mi te rog pardesiul.

Însă Ila nu avea timp de pierdut.

— Vă mulţumesc, replică ea. Prefer să nu-mi scot pardesiul. Dealtfel nu pot să stau decât câteva clipe. De unde ştiaţi că sunt Ia Londra?

Doctorul zâmbi în timp ce o conducea în salon.

— I-am telefonat lady-ei Lebanon şi ea mi-a spus că erai aici, îi explică. Şi după cum am aflat, vei rămâne la Londra toată noaptea, nu-i aşa? Sper că nu ţi-am stricat seara. Ştiu că viaţa la Marcs Priory nu este deloc plăcută.

— Dimineaţa voi merge la Steveneit să-mi văd mama, răspunse fata.

Doctorul împinse spre ea un fotoliu, dar Ila nu se aşează.

— Lady Lebanon mi-a spus la care hotel urmează să locuieşti, continuă el. Am avut noroc că te-am găsit înainte de a pleca.

— Ce vreţi? îl întrebă Ila tăios. Mi-aţi spus că vreţi să mă vedeţi urgent în legătură cu ceva referitor la lady Lebanon. Altfel nu aş fi venit aici.

— Ila, de ce te porţi atât de aspru cu mine? zise doctorul zâmbind. Dă-mi pardesiul.

Tânăra fată, însă, se dădu înapoi ca să evite mâinile lui întinse spre dânsa.

— De ce aţi vrut să mă vedeţi? insistă ea.

Doctorul Amersham nu ştia cum să i se adreseze ca să o facă să renunţe la atitudinea ei distantă şi aproape duşmănoasă.

— Ştii că cineva vrea să te mărite? o întrebă el şi cum fata nu răspunse continuă: Cum ţi se pare aceasta? Vei deveni vicontesa Lebanon. Nu ţi se pare comic? Totuşi, am să te rog să nu-i spui lady-ei Lebanon că te-am rugat să vii să mă vezi.

Ila Crane se întoarse şi-l privi.

— De ce să nu-i spun, dacă este vorba de ceva care o priveşte? întrebă nedumerită.

— Ne priveşte pe tine şi pe mine, răspunse doctorul. Şi viitoarea ta căsătorie. Mai degrabă aceasta va fi spre binele tău, dragă Ila. Însă, nu pari prea încântată.

— Lady Lebanon mi-a pomenit ceva despre asta, admise Ila, dar eu nu doresc să mă mărit, şi i-am spus-o.

Doctorul Amersham râse.

— Şi, desigur, lady-ei nu i-a păsat de dorinţa ta, zise el. Se poartă de parcă această căsătorie a şi fost hotărâtă, nu-i aşa? Lady Lebanon este o femeie foarte autoritară, adăugă, şi cu greu se poate împotrivi cineva planurilor ei.

Amersham aşteaptă câteva secunde, dar cum fata nu se arăta dispusă să continue conversaţia o întrebă enervat:

— Pentru Dumnezeu, Ila, de ce nu-ţi scoţi pardesiul şi nu te porţi mai firesc? Tu şi eu fierbem în aceeaşi oală… Slujim amândoi aceeaşi persoană şi ne câştigăm lefurile ascunzându-ne adevăratele noastre sentimente.

— Mai aveţi să-mi spuneţi ceva? întrebă tânăra fată. Dacă nu, va trebui să plec.

Se îndreptă spre uşă, dar înainte să-şi dea seama ce se întâmplă, se simţi cuprinsă în braţe. Mâinile doctorului o ţineau cu putere şi nu-i era uşor să scape din strânsoarea lor. Barbişonul lui îi atinse obrazul şi în ochii lui zări o privire care o înspăimântă.

— Ila, îmi eşti deosebit de dragă, îi şopti el. Vreau să-ţi fiu prieten. Vreau să te ajut în clipele grele care te aşteaptă.

— Lăsaţi-mă, altfel ţip, îi spuse ea cu răceală.

Amersham îşi slăbi strânsoarea şi Ila se grăbi să se repeadă la uşă. Întinse mâna spre comutatorul care punea în funcţiune sistemul de alarmă.

— Vă rog să deschideţi toate uşile, îi spuse ea doctorului, şi pe urmă părăsiţi această încăpere.

Amersham oftă. Îşi dădea seama că nu are rost să mai insiste… Ieşi în hol şi deschise larg uşa de la intrare.

— Poţi să pleci, îi spuse el. Am fost un prost când m-am gândit să te ajut.

Ila Crane îi făcu semn cu mâna spre celălalt capăt al salonului.

— Nu ai motive să te temi, eşti în deplină siguranţă… începu să-i spună.

— Sunt în deplină siguranţă, atâta timp cât mâna mea atinge butonul semnalului de alarmă, îl întrerupse ea calm, deoarece, desigur, nu vreţi să vă faceţi de râs.

Sergentul Totty, care urmărea scena din balcon, dădu din cap satisfăcut.

— Bravo ei! murmură.

O văzut pe fată ieşind şi pe doctor intrând în salon şi trântind uşa după el.

— Bravo ei! murmură iar Totty.

Timp de câteva clipe, îl văzu pe doctorul Amersham plimbându-se nervos prin încăpere, cu mâinile în buzunare şi capul plecat. Apoi se auzi sunând telefonul şi îl zări intrând în biroul lui şi ridicând receptorul. Cu sprâncenele încruntate spuse ceva celui care-i telefonase, dar Totty nu putu să audă. În urma convorbirii, doctorul stinse luminile şi se retrase în dormitorul lui.

Totty mai făcu câţiva paşi pe balcon şi, printr-o crăpătură a oblonului, observă că Amersham deschisese un sertar şi luase un obiect ce părea a fi un revolver. După ce puse obiectul în buzunar, ridică receptorul unui al doilea telefon. Era, desigur, un telefon interior, deoarece i se răspunse imediat. Totty îşi aminti că în biroul lui Bould exista o mică centrală telefonică.

Apoi, Amersham scoase dintr-o şifonieră un palton, îl îmbrăcă şi îşi înfăşură gâtul cu un fular alb. Totty nu mai zăbovi. Trecu în apartamentul nelocuit şi coborî în hol înaintea doctorului.

— Intenţionează să plece, îi spuse Bould, când îl văzu. Tocmai a telefonat şoferului său – maşina îl aşteaptă în faţa porţii.

Bould ieşi şi schimbă câteva cuvinte cu şoferul; reveni curând.

— Se duce la Marcs Thornton, zise. Ar trebui să vorbeşti cu şoferul lui. Poate să-ţi spună multe despre Amersham. L-a angajat recent. Este al doilea într-o lună…

Se auzi ascensorul şi Bould alergă într-acolo. Totty ieşi în stradă. Se-opri la primul telefon public şi-i telefonă lui Tanner.

— Mă întreb de ce se duce la Marcs Thornton, zise Tanner. E clar că nu avea această intenţie de la început. Unde stă fata?

— Nu ştiu! răspunse Totty încurcat.

Tanner mormăi ceva furios şi închise telefonul.

Cabina telefonică se afla lângă Ferrington Court. Tocmai când voia să iasă, Totty văzu un bărbat care-l privea; stătea la câţiva paşi de dânsul. Se miră când îl recunoscu şi mirarea lui crescu când se apropie de el.

— Te numeşti Tilling, nu? îl întrebă.

— Da, ăsta mi-e numele, replică bărbatul.

Avea o voce răguşită şi un ton vădit duşmănos.

— Te-am văzut ieşind de acolo, zise arătând spre Ferrington Court. Te-ai dus să-l vizitezi pe Amersham?

— Ascultă-mă, îi zise Totty, străduindu-se să fie politicos, ştii foarte bine că sunt poliţist. Atunci, cum îţi închipui că-mi poţi pune întrebări?

— Cine era tânăra care a intrat la Amersham? Ai văzut-o? îl întrebă pădurarul ignorând spusele lui Totty.

— Da, am văzut-o, îi răspunse acesta.

— O cunoşti? Ai văzut-o când ai fost la Priory? Mi-a scăpat când a ieşit. Portarul a chemat un taxi şi eu mă aşteptam să-l văd pe doctor.

— Cine îţi închipui că era? întrebă Totty la fel de politicos.

— Nu poate să fie ea, murmură Tilling. Nu este atât de înaltă şi nici nu se îmbracă astfel. Cine era?

— Pot să-ţi spun cine nu era, replică Totty. Nu era nevastă-ta.

Tilling îl privi uimit.

— Cine a spus că e vorba de nevastă-mea? De ce să fie ea, mă rog? Nevasta mea este la Marcs Thornton. Unde s-a dus?

— Cine? Doctorul? făcu sergentul Totty din ce în ce mai nedumerit. S-a dus la Marcs Thornton. Dar, ia spune-mi, amice, îl spionezi pe doctorul Amersham?

— Nu-i treaba ta, mârâi pădurarul şi vru să plece, dar Totty îl înhăţă de braţ şi-l trase spre el.

— N-ar strica să te porţi mai frumos, îi spuse mustrător.

Era evident că Tilling fusese uluit de puterea acestui poliţist care era mult mai scund decât el şi a cărui forţă nu o bănuia.

— Scuză-mă, domnule sergent, rosti mult mai amabil pădurarul, dar am o grămadă de griji pe cap…

— Nu eşti singurul, murmură Totty, în timp ce Tilling se îndepărta.

Îl urmări cu privirea până-l pierdu din ochi şi apoi reveni la Ferrington Court, să-l întâlnească pe Bould.

— Nu cumva ştii unde s-a dus fata, îl întrebă.

— Da, la hotelul Trens, pe Tavistock Square, îl lămuri fostul poliţist. A dat şoferului de taxi această adresă.

Cum nu avea altceva mai bun de făcut, Totty se urcă într-un autobuz, care-l aduse foarte aproape de Tavistock Square. Hotelul Trens se afla pe una din străduţele liniştite care dădeau în scuar.

Totty se informă la recepţie, după ce se legitimă, şi află că tânăra fată se afla în încăperea care servea ca sală de lectură. Când intră sergentul, Ila stătea la o masă şi scria o scrisoare. Nu mai era nimeni acolo. Totty se apropie de ea.

— Scuzaţi-mă că vă deranjez, miss, îi spuse, dar poate că vă amintiţi de mine. Mă numesc Totty şi m-am ocupat de ancheta de la Marcs Priory.

Ea îl privi uimită.

— Da, îmi amintesc de dumneavoastră, îi răspunse abia respirând de emoţie. Vreţi să-mi vorbiţi?

Totty se aşează pe marginea unui scaun, ţinându-şi pălăria pe genunchi.

— V-am zărit ieşind dintr-un taxi şi m-am gândit „Este miss Crane. Oare ce face aici, în oraş?”

Fata îl privea tăcută.

— Cum merg treburile la Marcs Priory, miss, o întrebă.

— Ca de obicei, răspunse ea.

— Ce face doctorul Amersham?

— Nu l-am văzut de mult pe doctor, zise Ila.

Totty zâmbi.

— Ce ciudat! exclamă el. Aş fi jurat că v-am văzut ieşind de la Ferrington Court.

Fata îl privi dezaprobator.

— L-am întâlnit chiar azi, dar nu cred că acest lucru vă priveşte, observă ea. Mă urmăreaţi?

— Da, miss. Şi am apreciat în mod deosebit felul în care aţi izbutit să scăpaţi din capcana lui.

Zări mirarea din ochii ei şi se grăbi să adauge:

— Mă aflam pe balcon. Ce ştiţi despre doctor?

Tânăra ezită puţin, apoi înălţă din umeri.

— Nimic, decât că este bun prieten cu lady Lebanon, răspunse.

— În satul Marcs Thornton am auzit tot felul de bârfe despre Amersham şi nevasta pădurarului, continuă Totty zâmbind.

— Vă referiţi la doamna Tilling? se miră fata. Mi se pare greu de crezut.

De fapt, Ila Crane ştia că doamnei Tilling îi plăceau bărbaţii, dar preferase să evite subiectul acesta. Se întreba dacă nu cumva Totty îl auzise pe doctorul Amersham vorbind despre căsătoria ei, atât de dorită de lady Lebanon.

— Doctorul se duce astăzi la castel, îi spuse sergentul.

Ila tresări şi poliţistul o văzu aruncând o privire scrisorii neterminate din faţa ei.

— Sunteţi sigur? se interesă ea.

O asigură că nu greşea niciodată…

Mai rămase un sfert de oră cu ea şi o părăsi când fata, mult mai bine dispusă, urcă în camera ei.

Sergentul Totty se duse direct la Scotland Yard ca să-şi scrie raportul şi se miră când ofiţerul de serviciu îi spuse că inspectorul Tanner se afla în biroul lui şi că îl căutase.

— Nu dormiţi niciodată? îl întrebă Totty intrând.

— Ce ai descoperit? vru să ştie Tanner. Ia loc şi vorbeşte.

Sergentul Totty era foarte obosit, aşa că, de data aceasta, izbuti să relateze cele întâmplate pe scurt.

— Avem noroc că Bould este portar la Ferrington Court! exclamă Tanner, după ce află de la subordonatul lui cele petrecute în seara aceea. Din păcate, n-ai aflat ceva ce nu ştiu, continuă el, cu excepţia căsătoriei pusă la cale de lady Lebanon, care însă pe noi nu ne interesează. Aşadar, Tilling era acolo? L-am văzut şi azi după amiază.

— Este gelos, remarcă Totty.

— Are toate motivele să fie, zise Tanner. Cred că va trebui să-i atragem atenţia doctorului că este urmărit de un soţ gelos, care, cândva, a strangulat un câine. Spune-i lui Bould să ne telefoneze deîndată ce se va întoarce Amersham.

— L-a strangulat şi pe Stand, adăugă Totty, dar superiorul lui nu-i dădu dreptate.

— Mă îndoiesc, rosti el gânditor. Stand a fost strangulat cu un batic provenit din India. Dacă Tilling ar fi comis crima, şi-ar fi folosit mâinile. Nu. Cred că ancheta noastră trebuie să urmeze altă cale şi această cale ne conduce la doctorul Amersham.

Întinse mâna spre butonul de apel, dar Totty se oferi să-l servească el.

— Atunci, adu-mi-l pe poliţistul Feraby, zise Tanner. Este aici, încă.

— De ce aveţi nevoie de dânsul? întrebă Totty.

— Vreau s-o urmărească pe miss Crane. O va urmări până la Marcs Thornton şi, cu această ocazie, va avea grijă şi de soţii Tilling.

Curând, în birou intră Feraby, un tânăr înalt, bine făcut şi simpatic. Când auzi ce misiune avea de îndeplinit, chipul i se lumină.

— S-o urmăresc pe miss Crane? exclamă. Mă bucură foarte mult acest lucru.

— O cunoşti? se miră Tanner.

— Am văzut-o când am fost la Priory, explică tânărul înroşindu-se. Este foarte frumoasă…

Totty îl privi mustrător.

— Nu-ţi stă mintea la treabă, băiete, îi spuse şi, fireşte, nu putea bănui câtă dreptate avea; sergentul Feraby era tânăr şi tinerii se emoţionează uşor când întâlnesc frumuseţea…

CAPITOLUL 9

Trecuseră două zile de când Feraby, care o urmărea pe Ila Crane, ajunse odată cu ea în satul Marcs Thornton şi, indispus, o părăsi la intrarea în castelul Marcs Priory. Tânăra fată nu ştia că este urmărită şi nu bănuise nici măcar pentru o clipă că, în acele zile, la câţiva metri în urma ei se afla un poliţist de la Scotland Yard.

Adevărul este că misiunea lui Feraby era dificilă, deoarece Ila Crane îl cunoştea din timpul anchetei. De aceea el aşteptă ascuns după colţ, până o văzu dispărând printre copacii din parc. Abia atunci o porni spre hanul „White Hart” unde spera să găsească o cameră ca să-şi petreacă noaptea.

Îl zări pe tânărul de la bar şi îşi aminti că trebuia să ancheteze şi în privinţa lui Tom, fiul hangiului.

După ce se instală în mica dar confortabila cameră ce i se dăduse, coborî din nou şi se apropie de bar. Tom era încă în dosul tejghelei şi cum încă nu se arătaseră alţi clienţi îl salută bucuros pe Feraby, dornic să stea de vorbă cu dânsul.

— Nu sunteţi unul dintre poliţiştii de la Scotland Yard? îl întrebă Tom. Aţi fost aici cu domnul Tanner, nu-i aşa? Sunt noutăţi în cazul Stand?

— Nu, răspunse sec Feraby, indispus că celălalt îl recunoscuse.

Tom luă un şervet şi se rezemă nonşalant de tejghea.

— În noaptea aceea n-am fost în sat, începu el. Am fost la Londra, la ziua de naştere a unchiului meu. Am rămas acolo şi peste noapte.

— Împreună cu Tilling? se interesă Feraby.

Tânărul Tom zâmbi.

— Aşadar, o ştiţi şi pe asta? exclamă. Da, am plecat împreună la Londra, însă Tilling s-a întors în sat mai devreme.

— Cum, pădurarul n-a petrecut noaptea în casa unchiului tău? făcu mirat poliţistul.

— Nu, nu s-a găsit o odaie pentru el, răspunse Tom, şi dealtfel, cum bea două-trei pahare, se ia la harţă cu toată lumea. Mărturisesc că nu aş fi încercat să-l conving să rămână, nici dacă ar fi existat vreo cameră liberă. Are multe griji pe cap şi, de la o vreme, parcă n-ar fi în toate minţile. A trecut mai înainte pe aici, dar n-am putut scoate o vorbă de la el. Aţi găsit ceva dovezi, domnule Feraby?

Feraby râse.

— Regret, dar am să te dezamăgesc, îi spuse. Nu mă aflu în sat în interes de serviciu. Am venit ca să mă odihnesc. Un pic de concediu nu-mi strică…

Tom îl privi bănuitor. Fără îndoială se întreba ce motive l-ar fi putut determina pe un poliţist de la Scotland Yard să-şi petreacă vacanţa în satul Marcs Thornton.

— Nu cumva aţi venit pentru un alt caz? i se adresă Tom lui Feraby. Adică, pentru individul care făcea bancnote false? Cum îl cheamă? Da, mi se pare că Brigs. Ştiţi că respectivul a locuit aici, la han, chiar când s-a comis crima? Adevărul este că se afla în sat în noaptea crimei. Tatăl meu şi cu mine ne-am întrebat de multe ori dacă nu-i şi el amestecat… Fireşte, nu seamănă a asasin, dar nu se ştie niciodată…

Sergentul Feraby zâmbi.

— Mi se pare că va trebui să te facem detectiv, zise şi începu să-i pună întrebări meşteşugite, ca să afle motivul nefericirii lui Tilling. Tânărul Tom nu ezită să-i dea toate informaţiile dorite.

— Într-adevăr, nevasta lui Tilling e frumoasă ca o cadră, încheie el. Când a cunoscut-o pădurarul Tilling, ea era cameristă. După câte am auzit, mulţi umblă după dânsa. Se spune că şi doctorul…

Tânărul Tom tăcu brusc.

— Doctorul Amersham? întrebă Feraby.

— E mai bine să nu rostim nume, zise Tom cu o strâmbătură. N-are rost să repet bârfele din sat…

Sergentul Feraby nu insistă. Însă, în aceeaşi seară îi raportă telefonic inspectorului Tanner cele aflate.

În dimineaţa următoare Feraby se instală pe un gard lângă căsuţa pădurarului şi aşteptă, fumându-şi pipa. După vreo oră văzu ieşind din casă o femeie. Ţinea în mână un coş şi era clar că se duce în sat după cumpărături. Trecând pe lângă Feraby îi aruncă o privire. Era frumoasă şi bine îmbrăcată. Purta pantofi scumpi şi ciorapi de mătase. Rochia ei era dintr-un material de calitate, care nu se găseşte în magazinele săteşti…

Dar nu numai îmbrăcămintea elegantă a femeii îi atrase atenţia lui Feraby, ci, mai ales, micul ceas împodobit cu diamante, pe care ea îl purta pe mâna stângă.

— Mă scuzaţi, acesta este Marcs Priory? o întrebă poliţistul.

— Da, acesta este, îi răspunse doamna Tilling.

Vocea ei era vulgară, dar ochii ei erau frumoşi şi strălucitori. Buzele ei erau rujate puternic şi tocmai pentru asta o condamnau oamenii din sat…

— Însă intrarea nu este aici, adăugă ea, arătându-i o uşă laterală. Se poate intra prin poarta aflată în sat. Vreţi să vă arăt drumul?

— M-ar bucura foarte mult răspunse Feraby, privind-o cu timiditate.

Mergeau unul lângă altul, dar Feraby observă că femeia priveşte des în urmă.

— V-a strigat cineva? o întrebă poliţistul.

— Nu, răspunse repede femeia. Mi s-a părut că ne urmează bărbatul meu… Aveţi vreun cunoscut la castel? se interesă ea.

— Am câţiva, răspunse Feraby.

— O cunoaşteţi pe lady Lebanon?

— Da, s-a întâmplat s-o întâlnesc.

— Şi pe lord?

— Şi pe el. Adevărul este că l-am văzut azi dimineaţă urcând aleea din parc.

Nevasta pădurarului îl privi cu răceală.

— Dacă ştiţi unde este aleea, atunci de ce mi-aţi cerut să vă arăt drumul? îl întrebă ea furioasă.

Sergentul Feraby zâmbi.

— În primul rând, nu v-am cerut să-mi arătaţi drumul şi, în al doilea rând, dacă vrei să intri în vorbă cu cineva trebuie să găseşti un pretext, o lămuri el.

— Prin urmare, acesta era motivul! exclamă ea şi râse. Îmi veţi strica reputaţia, deşi, fie vorba între noi, se spun atâtea despre mine, încât o bârfă în plus nu mai contează, adăugă continuând să râdă. Dar, pe doctorul Amersham îl cunoaşteţi?

Femeia pusese întrebarea cu indiferenţă, însă Feraby îşi dădu seama că era o indiferenţă prefăcută.

— Poate că l-am întâlnit, dar nu sunt sigur, răspunse.

— Este un om foarte simpatic şi foarte inteligent. Mărturisesc că-i admir în mod deosebit pe oamenii deştepţi. De fapt, sunt atât de puţini…, remarcă doamna Tilling.

Vorbea repede, străduindu-se să imite purtarea doamnelor din înalta societate.

— Prefer bărbaţii care au minte, acelora care au doar frumuseţe. Doctorul Amersham ştie atât de multe… Mă uimeşte! Adevărul este că a călătorit mult şi, ca medic, e firesc să aibă o cultură mai vastă. Nu credeţi domnule…

— Feraby, se prezentă poliţistul. Soţul dumneavoastră nu este inteligent? se grăbi el să adauge.

Zâmbetul dispăru de pe chipul ei.

— Soţul meu… făcu ea cu dispreţ. Este simpatic, dar extrem de plicticos.

Între timp, ajunseseră la poarta de intrare la Marcs Priory.

— Acesta este drumul, deşi presupun că îl cunoaşteţi, zise doamna Tilling. Veţi sta mult pe aici?

Feraby era înalt, bine făcut şi frumos…

— Două zile…, începu el, dar tăcu brusc şi se înroşi: Ila Crane tocmai venea pe alee şi când trecu pe lângă ei îi privi uimită.

Privirea ei îl făcu pe Feraby să-şi dea seama de două lucruri: miss Crane îl recunoscuse şi se mirase văzându-l stând la taclale cu nevasta pădurarului.

— Asta e miss Crane, zise doamna Tilling, fără să observe tulburarea tânărului poliţist. Este secretara lady-ei Lebanon. O fată plină de ifose, respectiva miss. Se spune că n-are para chioară; numai ce-i dă mylady. O găsiţi frumoasă? Mie nu mi se pare. În primul rând, nu este prea tânără… Sigur, e bine făcută, dar… e cam ştearsă…

Îi întinse mâna, ca să-şi ia rămas bun şi, atunci, Feraby observă că cineva, de la cârciuma „White Hart”, îi urmărea de după perdele. Era Tom, fiul hangiului, deoarece, când Feraby intră în han îl salută spunându-i:

— V-a prins şi pe dumneavoastră! Doamne iartă-mă! Femeii ăsteia a lui Tilling nu-i scapă nimeni. Eu unul mă ţin departe de dânsa; sunt logodit şi iubitei mele nu i-ar place să mă vadă cu… Ce părere aveţi, e prea devreme pentru o bere?

— Pentru mine nu este niciodată devreme, replică Feraby.

Auzi în spatele lui paşi grei şi o mână i se lăsă pe umăr:

— O cunoşti pe nevastă-mea? se auzi o voce aspră.

Feraby se întoarse fără grabă şi zări faţa încruntată a pădurarului. Era urât, însă acum, când ochii îi sclipeau de

furie, părea şi mai urât. Feraby îşi sprijini coatele de bar şi-l privi.

— Să nu mai pui mâna pe umărul meu că ai să regreţi, îi spuse calm. Nu, n-o cunosc pe nevastă-ta. Am întâlnit-o azi dimineaţă. Mi-a arătat drumul care duce la castel şi în caz că mai ai de pus întrebări pune-le înainte de a te arunca afară.

— Am tot dreptul să întreb, mormăi pădurarul.

— Aşa este, dar, totodată, ai obligaţia să fii politicos, remarcă Feraby.

— Nu vreau ca străinii să stea de vorbă cu nevasta mea.

— Eu nu sunt străin, zise Feraby. Sunt poliţist la Scotland Yard şi, de aceea, sunt prietenul tuturor.

Tilling tresări.

— De la Scotland Yard? bâigui. Nu ştiam, rosti el cu glasul înăbuşit de emoţie. Ce o întrebaţi pe nevastă-mea?

CAPITOLUL 10

Înainte ca Feraby să-i răspundă, pădurarul părăsi în grabă cârciuma.

— Ce figură! exclamă Tom. Dar nu-i el de vină. Nevasta lui are să-l înnebunească. Vai de capul lui. Din pricina ei poate comite într-o zi o faptă necugetată. Eu în locul ei m-aş teme, dar ei nu-i pasă.

Feraby nu obişnuia să bea bere atât de dimineaţa, dar barul îi oferea un minunat post de observaţie. Stătea cu paharul în mână şi privea ţintă la drumul care ducea din sat spre castel, cu speranţa că o va zări pe Ila Crane.

Când o văzu, se grăbi să lase paharul şi să părăsească localul. Înaintă spre ea şi când fură aproape o salută.

— Vă amintiţi de mine, miss Crane? o întrebă.

— Da, îmi amintesc, răspunse ea zâmbind. Sunteţi domnul Feraby. V-am zărit mai înainte stând de vorbă cu doamna Tilling... De ce aţi venit aici, domnule Feraby?

— Am venit să verific unele date referitoare la un falsificator de bancnote, arestat recent.

— Adevărat? şopti fata, vădit mulţumită.

Parcă i se luase o greutate de pe inimă.

Merseră alături până la grilajul parcului.

— Nu cred că trebuie să mă însoţiţi mai departe, domnule Feraby, i se adresă Ila. Altfel se va spune că aţi venit să anchetaţi în legătură cu crima de la Marcs Priory… Nimeni nu va crede că aţi venit pentru acel falsificator. Da, toţi vor presupune că vă ocupaţi de crimă şi acest lucru nu-i va place lady-ei Lebanon.

Fata se întoarse brusc; probabil auzul ei era mai fin ca al lui Feraby. De fapt, recunoscuse paşii celui care se apropia. Curând se ivi un tânăr; păşea fără griji şi ţinea în mână o cheie.

— Îl cunoaşteţi pe lordul Lebanon? îl întrebă ea încet pe Feraby.

— L-am întâlnit, dar nu cred să mă ţină minte, răspunse poliţistul.

— Bună ziua, Ila, zise tânărul, aruncând o privire însoţitorului ei. Vă cunosc, continuă el, mijind ochii ca să se concentreze mai bine. Da, ştiu, aţi venit aici cu domnul Tanner. Vă numiţi… Feraby, nu-i aşa?

— Aveţi o memorie excelentă, mylord, zise zâmbind Feraby.

— Atâta am şi eu, observă lordul. Ce faceţi? O anchetaţi pe biata Ila? Oricum, continuă el râzând, pe mine nu m-a anchetat nimeni; nici inspectorul Tanner, nici sergentul Totty. Probabil nu mă consideraţi destul de inteligent… L-ai văzut pe Amersham? O întrebă apoi pe fată.

— N-am ştiut că este aici, replică ea.

— De câte ori vine la castel, ar trebui să arborăm un steag, spuse Lordul Lebanon strâmbându-se, un steag galben cu un cap de mort şi două oase încrucişate.

— Willy, ce tot spui? îl certă Ila şi el izbucni în râs.

— Precis că nu-l cunoaşteţi pe amicul nostru, doctorul Amersham? îl întrebă pe Feraby.

— Foarte puţin.

— Nici nu e nevoie să-l cunoaşteţi mai bine. Dar, pentru ce sunteţi aici? Pentru crimă?

— Domnul Feraby a venit pentru un falsificator de bani, răspunse repede Ila.

— Da, îmi amintesc, spuse lordul. Staţi la „White Hart”? Nu cred că e prea confortabil…

— Am o cameră bună, replică poliţistul şi mă pot duce unde vreau.

— Nu cumva sunteţi somnambul? îl întrebă lordul şi adăugă încurcat: Mă scuzi, Ila.

Feraby, uimit, observă că tânăra fată mai întâi se înroşi, apoi păli.

— Mergeţi la han, domnule Feraby? se interesă Willy. Atunci, am să vă însoţesc.

Ila se îndepărtă fără să-i salute şi Willy Lebanon strigă în urma ei:

— Dacă-l vei vedea pe Guilder ascuns în tufişuri, spune-i că poate să se arate. Aşa nu va risca să se îmbolnăvească; iarba e umedă.

Înainte de a porni, Feraby constată uimit că Ila Crane se oprise lângă un tufiş şi vorbea cu cineva pe care nu-l putea zări.

— Ştiam că este acolo! exclamă lordul râzând şi luându-l de braţ pe Feraby străbătură împreună aleea.

— Presupun, domnule Feraby, că datorită profesiunii dumneavoastră, adesea sunteţi silit să urmăriţi pe alţii. Ce aţi spune dacă aţi fi cel urmărit? Eu găsesc că este foarte enervant.

— Aţi fost urmărit? se miră Feraby.

— Desigur, zise Lebanon. Iată, chiar în acest moment, deşi Ila l-a prevenit, continuă să mă urmărească.

Sergentul Feraby privi în urmă şi văzu un bărbat înalt şi solid, care venea pe alee, după dânşii. Îl recunoscu pe unul din cei doi majordomi americani întâlniţi la castelul Marcs Priory.

— Este enervant, dar te obişnuieşti, continuă tânărul lord. Ştiţi de ce am ţinut să vă însoţesc până în sat? Ca să-i fac în ciudă domnului care vine în urma noastră. Mai precis, ca să-l sperii. Desigur că v-a recunoscut şi ştie că sunteţi de la Scotland Yard. Asta are să-l tulbure. De ce, nu ştiu, dar, în castelul meu strămoşesc este destul să pronunţe cineva cuvintele Scotland Yard ca să creeze o atmosferă de groază şi spaimă. Unde-i Scotland Yardul? întrebă deodată.

Feraby îi explică.

— A, da, lângă Parlament, zise lordul. Mi se pare că ştiu unde este. Într-una din aceste zile am să vin să stau de vorbă cu inspectorul care se ocupă de crimă. Cum îl cheamă? Da, Tanner! Am să-i comunic ceva care cred că-i va face plăcere.

Străbătură împreună uliţa satului până la hanul „White Hart”.

— Şi acum, după ce am făcut ultimul lucru din lume pe care cei de la castel ar fi dorit să-l fac, vă las, rosti calm lordul Lebanon.

— Şi care e „ultimul lucru din lume” pe care ar fi vrut să-l faceţi? întrebă Feraby.

— Să discut cu un poliţist, răspunse lordul. Am impresia că tocmai pentru asta este plătit Guilder; ca să mă păzească!

Feraby se opri în uşa hanului, privind în urma lordului. Guilder se afla la câţiva paşi în spatele acestuia. Era clar că îşi urmărea stăpânul.

— Nu ştiam că-l cunoaşteţi pe lordul Lebanon! exclamă Tom.

Îl impresionase prietenia arătată de lord tânărului poliţist.

— Este un om simpatic, continuă fiul hangiului, dar, pentru nimic în lume, nu mi-aş schimba locul cu al lui.

— De ce? se miră Feraby.

— Pentru că nu-i el stăpânul. Adevăratul stăpân la Marcs Priory este mama lui şi doctorul. Lordul Lebanon este al treilea… într-o zi…

Tom dădu din cap şi ezită.

— Ce se va întâmpla într-o zi? întrebă Feraby.

— Nu ştiu, răspunse Tom gânditor. I-au făcut de petrecanie lui Stand. Poate că-i vor face de petrecanie şi lordului Lebanon. Stand ştia cam multe despre unii; în ce-l priveşte pe lord, am impresia că este o piedică în calea lor… După câte am aflat de la servitori, nu numai că-i spune deschis lui Amersham ce crede despre el, dar, într-o noapte, l-a pocnit pe Amersham drept în nas. Tare mi-ar fi plăcut să văd scena. Deşi, nu-i va sluji la nimic lordului…

Feraby nu insistă să afle mai mult. Chiar în aceeaşi seară, îi raportă lui Totty discuţia avută cu Tom.

— Bârfe…, se mulţumi să spună sergentul Totty.

CAPITOLUL 11

Serile la castelul Marcs Priory erau de obicei plicticoase. Amersham se întorsese la Londra şi astfel Willy Lebanon nu avea cu cine să se ia la harţă. De fapt, uneori se temea de doctor, dar, adesea, izbutea să-l înfurie cu vreo observaţie chipurile nevinovată.

Ila Crane se retrăsese în camera ei; refuzase să joace cărţi cu dânsul. De aceea Willy, care niciodată nu reuşise să se intereseze de heraldică, se simţea cam nervos. Poate presimţea că mama lui avea să-i spună ceva; ceva care avea să fie, desigur, neplăcut.

— Cine-i individul cu care te-ai plimbat astăzi, Willy? îl întrebă la un moment dat lady Lebanon.

Deci, asta era! se gândi lordul, făcându-şi curaj ca să facă faţă discuţiei ce avea să urmeze.

— Cineva pe care l-am întâlnit în sat, dar nu ţin minte cum îl cheamă, răspunse el.

— Nu era un poliţist de la Scotland Yard?

— Aşa mi se pare, replică cu indiferenţă Willy şi luă un ziar.

— Ce i-ai spus? se interesă maică-sa.

— Nimic. Pălăvrăgeam ca să mai treacă timpul. Locuieşte la hanul „White Hart”, după cum mi-a spus. Este un tip

simpatic. A venit să ancheteze în cazul unui falsificator de bancnote.

Lady Lebanon îşi aţinti ochii negri asupra fiului ei.

— A venit ca să ancheteze despre crimă, îi răspunse tăios.

— Bietul Stand, murmură Willy. Credeam că poliţistul mi-a spus adevărul, dar se pare că nu poţi avea încredere în cei de profesiunea lui. Ţie cine ţi-a spus că se ocupă de crimă?

— L-am văzut discutând cu doamna Tilling şi punându-i tot felul de întrebări. Sper că n-ai vorbit ce nu trebuie, Willy!

— De ce să vorbesc ce nu trebuie? râse tânărul. Parcă ştiu cine l-a ucis pe sărmanul Stand? Poate că bănuiesc pe cineva, dar nu sunt sigur. Dacă aş fi fost absolut sigur l-aş fi ucis pe asasin, mai ales…

— Willy, îl întrerupse lady Lebanon, vorbeşti despre aceste lucruri cu prea mare uşurinţă. Ştii ce înseamnă să bănuieşti pe cineva? Poliţia, chiar dacă nu are dovezi ca să susţină o asemenea ipoteză, poate ajunge la concluzii în stare să trimită un nevinovat la închisoare.

— Dar şi pe un vinovat, replică Willy. Nu înţeleg mamă, de ce te necăjeşti? S-ar putea crede că nu vrei să fie arestat asasinul bietului Stand.

— Ce i-ai spus acelui poliţist? insistă ea, înăbuşindu-şi un oftat.

— Nimic, răspunse lordul, aruncând cât colo ziarul. Nu s-a gândit să-mi pună atâtea întrebări, câte îmi pui tu. Mă duc să mă culc.

În timp ce se îndrepta spre scară, îl văzu pe Guilder stând pe palier şi privindu-l încruntat.

— Un moment, mylord, îi zise majordomul. Aş vrea să ştiu ce i-aţi spus poliţistului acela.

— Guilder! strigă lady Lebanon. Lasă-l să treacă.

Alb ca varul de furie, lordul Lebanon urcă în fugă scările.

— Guilder, ceea ce ai făcut, nu este prea înţelept, observă lady Lebanon.

— Mă scuzaţi, mylady, dar poliţistul ăsta m-a enervat. Credeam că au terminat ancheta. Ce i-a determinat s-o

înceapă din nou? Este omul lui Tanner?

— Da, este, admise lady Lebanon. Locuieşte la „White Hart”. Poate că, într-adevăr, a venit pentru afacerea cu falsificatorul. Nu e sigur că se ocupă de crima…

— Nu ştiu, murmură Guilder. Este un simplu sergent. Dacă era ceva serios s-ar fi înfăţişat superiorul lui. Cred că nu-l preocupă asasinarea lui Stand…, dar, cu toate acestea, aş vrea să aflu ce face aici şi când are de gând să plece.

Feraby intenţiona să plece în dimineaţa următoare. Fireşte, nu dorea acest lucru, dar era silit să se supună ordinelor primite.

După plecarea ultimului client din cârciumă, Feraby ieşi să se plimbe. Era întuneric şi o porni pe drumul cunoscut. Ajunse, curând, la căsuţa pădurarului. Zări lumină la o fereastră şi se întrebă ce s-ar întâmpla dacă ar intra în curte şi ar bate la uşă. Intră în curte şi când se apropie, observă că cineva se afla în cerdac. Era o femeie cu un şal de culoare închisă pe umeri. Fuma.

— Mă întrebam dacă eşti tu, îi spuse în şoaptă, de parcă se temea că putea fi auzită de cineva. Satul ăsta n-are viaţă de noapte şi m-am gândit că, desigur, ai să te plictiseşti.

— Nu, nu mă plictisesc, zise poliţistul. Ştii, azi dimineaţă m-am întâlnit cu soţul tău. S-a agăţat de mine.

— Nu mă miră, zise ea ridicând din umeri. Totdeauna se ia la harţă cu oamenii… Acum are de lucru, continuă apoi. Se află în partea nordică a parcului. Au apărut acolo nişte braconieri. E departe de aici…

Atinse uşor mâna poliţistului.

— Regret că nu te pot pofti în casa, îi zise. Vrei să ne plimbăm?

— Aveam intenţia să merg la „White Hart” ca să mă culc, bâigui el încurcat.

— Nu te teme, soţul meu n-are să-ţi facă nimic, îl asigură doamna Tilling, râzând batjocoritor. Obişnuiesc să mă plimb noaptea. Dacă nu mă îndepărtez de casă, n-are importanţă…

Apoi, vocea îi deveni înăbuşită când îl întrebă:

— Cine l-a ucis pe Stand? Fii sigur, domnule Feraby, că eu am să-l descopăr pe criminal înaintea voastră, a poliţiştilor. Bestia!

— Stand era prietenul tău, nu-i aşa? întrebă Feraby.

— Era amantul meu, răspunse ea provocator. Era singurul bărbat din lume care…

Tăcu, înecată de suspine.

— Urma să divorţez şi să ne căsătorim, continuă ea, şi acesta este adevărul. Intenţiona să mă ia departe de acest sat mizerabil…

Tăcu iar, încercând să se stăpânească.

— Voiam să-ţi spun toate acestea, azi dimineaţă, dar n-am fost în stare, mărturisi femeia. Dacă-l voi descoperi pe ucigaş, am să mă răzbun. De aceea mă rugam lui Dumnezeu să treci pe aici astăzi…, adăugă. Credeai că vreau să fac dragoste cu tine? Ei bine, te înşeli… Vreau doar să aflu ce ştii. Şi ca o proastă ce sunt, credeam că voi reuşi. Îmi dau însă seama că nu ai de gând să-mi spui nimic…

Făcură câţiva paşi în tăcere; singurul sunet care se auzea erau stropii de apă care se scurgeau de pe frunze. Ceva mai devreme plouase, dar furtuna se potolise acum…

— Când a fost ucis, venea la mine, rosti ea cu voce mai sigură. De aceea a plecat singur de la bal. M-aş fi dus şi eu la bal, dar nu voiam să dau iar prilej de bârfe, odată că soţul meu, Johnny, se afla a Londra în noaptea respectivă.

— S-a întors în sat cu ultimul tren, nu ştiai? întrebă Feraby.

Îl privi uimită.

— Cine? Johnny? exclamă ea. Greşeşti. Soţul meu s-a întors dimineaţa.

— S-a întors în aceeaşi noapte cu ultimul tren, repetă Feraby.

— Doamne! şopti ea tresărind. S-a întors? Nu ştiam…

Se priviră în semiîntuneric.

— Noapte bună, domnule Feraby, zise doamna Tilling.

Înainte să apuce să-i răspundă, femeia şi dispăruse în întunericul care învăluia grădina.

Sergentul Feraby se întoarse la han şi se culcă. Nu izbuti însă să adoarmă imediat. Convorbirea cu soţia pădurarului îl pusese pe gânduri. Luă o carte şi citi vreo jumătate de oră. Se trânti pe pat şi, înainte de a-l cuprinde somnul, auzi orologiul din piaţa satului bătând miezul nopţii.

Apoi, începu să viseze. Un vis urât. Se făcea că era în parcul castelului şi discuta cu Ila Crane când cineva veni pe la spate şi îi înfăşură ceva în jurul gâtului. Îşi ridică mâinile ca să se elibereze, dar acel „ceva” îl strângea tot mai tare. Se străduia să respire. Avea impresia că din clipă în clipă îşi va pierde cunoştinţa. Făcu un efort şi se trezi, încercând să se ridice. Întinse mâna şi scoase din vestonul său, aşezat pe un scaun lângă pat, un briceag. Abia putea să mai respire şi urechile îi vâjâiau. Cu ultimele puteri, reuşi să vâre lama între gâtul lui şi baticul care-l sufoca şi să taie pânza. După a clipă era liber şi se prăbuşi pe podea, străduindu-se să-şi umple plămânii cu aerul răcoros al nopţii. În ameţeala care-l cuprinsese auzi paşi pe culoar apoi cineva deschise uşa camerei lui şi întrebă:

— S-a întâmplat ceva?

Era glasul lui Tom. Îl văzu pe Feraby întins pe podea şi-l ajută să se ridice.

— Ce s-a întâmplat? repetă tânărul Tom.

În cameră intră şi hangiul, care, împreună cu fiul lui, îl duseră pe poliţist la fereastră şi-l lăsară îngenuncheat acolo, cu coatele pe pervaz.

După un timp, Feraby se ridică. Picioarele îi tremurau şi abia îşi putea menţine echilibrul.

— Daţi-mi-l, vă rog, le spuse, arătând baticul roşu care se afla pe podea.

În ciuda ameţelii ce-l mai stăpânea, zări micul sigiliu care sclipea în lumină.

După un sfert de ceas îşi revenise suficient ca să fie în stare să cerceteze el însuşi locul. Cel care încercase să-l ucidă intrase pe fereastră, deoarece perdelele erau date la o parte şi pe pervaz zări o urmă de pantof. Ieşi din han şi, curând, găsi o scară sprijinită de o mică magazie; cu acea scară se putea ajunge uşor la fereastra camerei lui.

Când se lumină de ziuă, Feraby cercetă mai atent camera, dar nu găsi nici un indiciu. Şi acea urmă de pantof era prea ştearsă ca să-l poată descoperi cu ajutorul ei pe vinovat.

Îi telefonă inspectorului Tanner şi-i spuse ce se întâmplase. Acesta nu făcu nici un comentariu. Se interesă doar dacă-l văzuse pe doctorul Amersham.

— Nu, nu este aici, îi zise Feraby. A plecat aseară.

— N-a revenit la Londra, îi comunică Tanner. Cred că dacă ai să cercetezi ai să constaţi că a petrecut noaptea în satul Marcs Thornton. Vezi, ce poţi afla despre doctor şi întoarce-te la Londra. Să aduci, neapărat, baticul. Totodată, înţelege-te cu poliţiştii locali şi cu oamenii de la han să nu discute despre întâmplarea nocturnă. Dacă se va afla, ziariştii vor da năvală la Marcs Thornton şi acest lucru nu-mi convine.

Feraby se întoarse în aceeaşi seară la Londra. Tanner plecase la ţară. Tânărul crezu că se încrucişaseră pe drum, dar inspectorul Tanner o luase în altă direcţie.

CAPITOLUL 12

În după amiaza aceea inspectorul Bill Tanner sosi într-un pitoresc sat din Berkshire. Fireşte, putea să meargă la prezbiteriu, ca să stea de vorbă cu blândul părinte Hastings. Însă preferă să facă o plimbare singuratecă, să admire ruinele străvechi de la marginea satului şi, apoi, clădirea clubului, neterminată. Ceva mai târziu, vizită şi biserica şi un paracliser binevoitor îi vorbi despre arhitectura sfântului lăcaş, îi arătă cripta cu sfinte moaşte şi, în cele din urmă, registrele bisericii, care datau din 1400. Inspectorul petrecu o după amiază pe cât de plăcută, pe atât de instructivă.

Reîntors la Londra, se duse la biroul său de la Scotland Yard şi găsi un raport amănunţit din partea lui Feraby, precum şi baticul cu care se încercase asasinarea acestuia. Era identic cu baticul care servise la strangularea lui Stand.

Citi atent raportul lui Feraby şi insistă mai mult asupra unui anumit pasaj… „Aţi avut dreptate referitor la doctorul Amersham. Şi-a petrecut noaptea la Kranley, cam la cinci mile distanţă de Marcs Thornton. Şi-a lăsat maşina în garajul hanului, dar nu am izbutit să aflu unde a fost în cea mai mare parte a nopţii”, scria Feraby.

Inspectorul Tanner introduse în dosarul de pe biroul lui raportul, apoi îl încuie într-un sertar. Afacerea de la Marcs Priory redevenea actuală şi, firește, preocupa în mod deosebit Scotland Yardul.

Dealtfel, fără ca Feraby să ştie, un al treilea poliţist fusese trimis în sat ca să facă cercetări în legătură cu răposatul lord Lebanon. Acest al treilea om al Scotland Yardului aflase că lordul Lebanon murise pe neaşteptate şi într-un mod foarte misterios, în timp ce fiul lui, Willy, se găsea în India.

A doua zi dimineaţa, doisprezece poliţişti se ocupau de asasinarea lui Stand. Unul dintre ei raportă că doctorul Amersham se întorsese în apartamentul său din Londra, altul continuă ancheta în satul Peterfield, un al treilea făcea anumite cercetări la Consulatul American.

În aceeaşi seară, la orele şapte, doctorul Amersham plecă la Marcs Priory. Se afla el însuşi la volanul maşinii sale. La câteva minute după plecarea lui, Tanner intră în legătură cu oamenii săi, instalaţi în diferite locuri ale drumului pe unde urma să treacă doctorul. Deîndată ce fu anunţat că acesta îşi continuă călătoria spre sud, Tanner luă un taxi şi se duse la locuinţa londoneză a lui Amersham.

De data aceasta avea un mandat de percheziţie, pe care-l arătă portarului Bould.

— Va trebui să-i comunic doctorului, când se va întoarce mâine dimineaţă, că aţi fost aici, zise fostul poliţist.

— Aşa ar trebui, remarcă Tanner, însă ţi-aş fi deosebit de recunoscător dacă, din întâmplare, ai uita…

Tanner intră în apartamentul doctorului împreună cu sergentul Totty şi începură o percheziţie sistematică şi atentă. Mobilele erau de cea mai bună calitate, iar cele câteva obiecte aduse de doctor din India fuseseră alese cu gust. Totty deschise cu o cheie biroul, dar nu găsiră nimic care i-ar fi putut edifica în privinţa obiceiurilor doctorului şi al surselor sale de câştig. Dădură doar peste un document de la Bancă, din care reieşea că acesta poseda în cont opt mii de lire sterline. Probabil că-şi exercita foarte rar profesiunea, deoarece trusa cu instrumente chirurgicale, aflată în dormitor, era plină de praf, ca şi conţinutul ei. Nu mai fusese întrebuinţată de mult…

Cea mai importantă descoperire o făcu Tanner. Scoţând toate sertarele biroului, dădu peste o ascunzătoare, care se închidea cu ajutorul unui resort. Din ea trase afară un batic roşu, identic cu acela folosit la strangularea lui Stand. Îl chemă pe sergentul Totty, care deşi calm de felul lui, rămase uluit. Baticul era nou şi avea într-un colţ acelaşi sigiliu metalic, cu numele fabricantului.

— Mâine am să-i cer doctorului Amersham să-mi explice cum a ajuns acest batic în posesia lui, zise Tanner cu oarecare solemnitate în glas. Şi mă îndoiesc că-i va fi uşor să-mi dea un răspuns!

La castelul Marcs Priory existau două persoane care se urau reciproc. Domnul Kelver, majordom-şef şi Jackson, camerista lady-ei Lebanon. Însă domnul Kelver îşi ascundea antipatia; şi el, la fel ca toţi ceilalţi servitori, ştia că lady Lebanon pleca urechea la spusele cameristei sale, pe care o simpatiza foarte mult.

În noaptea când inspectorul Tanner percheziţiona apartamentul lui Amersham, domnul Kelver se afla în micul salon şi citea o carte, când auzi câteva bătăi în uşă. Fu uimit să constate că vizitatoarea lui era camerista Jackson.

Cum o văzu, îşi dădu seama că se întâmplase ceva. Femeia era roşie la faţă, nervoasă şi, lucrul cel mai ciudat, purtarea ei era deosebit de umilă.

— Vă rog să mă iertaţi, domnule Kelver, îi spuse. Să uităm neînţelegerile noastre din trecut, deoarece am nevoie de dumneavoastră ca prieten, în această clipă…

Domnul Kelver rămase tăcut, dar îi zâmbi încurajator. Aceasta fu suficient ca Jackson să-i mărturisească ce o chinuia.

Lady Lebanon se purtase cu ea deosebit de aspru. O concediase pur şi simplu şi, pe deasupra, îi făcuse şi observaţii nejustificate.

— Astăzi, mylady a fost deosebit de nervoasă şi se purta de parcă nu era în stare să judece, adăugă Jackson. Nu reuşeam nicicum să-i fac pe plac. Fie vorba între noi, dacă nu apuca ea să mă concedieze, i-aş fi spus eu că plec. M-am săturat de casa asta blestemată…

— Miss Jackson! murmură scandalizat Kelver.

— Da, blestemată şi bântuită de fantome, insistă tânăra cameristă. Domnule Kelver, dacă aţi şti câte lucruri am văzut în aripa centrală a castelului, când dumneavoastră, toţi, vă retrageţi… Dacă v-aş spune, nu m-aţi crede. M-am săturat. Însă, după ce voi pleca de aici, fiţi sigur că voi avea multe de povestit!

— Scumpă domnişoară, spuse domnul Kelver cu tonul măreţ pe care-l folosea uneori, cu cât vorbeşte omul mai puţin, cu atât mai bine. Pe lume trăiesc tot felul de indivizi şi dacă toţi am gândi şi ne-am purta la fel, ar fi foarte plicticos. Am observat şi eu că zilele acestea mylady este deosebit de nervoasă. S-a întâmplat, desigur, ceva care a tulburat-o.

Tăcu şi privi ceasul de pe cămin. Era abia zece.

— Azi, ţi-ai părăsit serviciul mai devreme, remarcă el.

— Trebuie să mă duc iar la mylady, zise camerista indispusă. Acum, la ea este Amersham cu care se ceartă.

Mi-a spus că atunci când va avea nevoie de mine mă va suna.

În noaptea aceea, atmosfera la Marcs Priory era deosebit de tensionată. Doctorul Amersham sosise pe la orele nouă, destul de nervos şi deloc dispus să audă observaţiile lady-ei Lebanon.

— Dragă doamnă, îi zise, când doriţi să mă vedeţi, vă rog să fixaţi o oră mai… potrivită. Astăzi, aveam o întâlnire foarte importantă…

— Asta este întâlnirea ta cea mai importantă, îl întrerupse lady Lebanon, care era instalată în fotoliul ei, din holul cel mare.

Chipul îi era extrem de palid, iar ochii aveau o expresie duşmănoasă.

— M-aş mira să aflu că ai avea ceva mai important de făcut, adăugă.

Doctorul se încruntă, dar reuşi să-şi stăpânească furia.

— Îmi închipui că e vorba de poliţistul de la han, spuse el. Dacă era destul de prost ca să se lase sugrumat?

— Cine ţi-a spus? întrebă ea repede.

— Am auzit…

— Cine ţi-a spus? repetă lady.

— Guilder, răspunse doctorul. Mi-a telefonat.

Lady Lebanon îl privi câteva clipe tăcută.

— Nu am dorit să te văd din pricina acelui poliţist, zise ea în cele din urmă. Te-am chemat pentru ceva care te interesează personal.

— Despre ce-i vorba? o întrebă cu ton uşor ironic.

— Am aflat unele chestiuni cam… scandaloase despre soţia pădurarului Tilling, răspunse lady Lebanon.

Doctorul se strădui să râdă, dar nu prea reuşi.

— Despre doamna Tilling poţi să auzi foarte multe… chestiuni, spuse el. Sper că nu m-ai adus aici de la Londra ca să mă certi, de parcă aş fi un copil care a furat prăjitura.

— Presupun că ceea ce am aflat este adevărat, spuse lady. Ce infamie! Ce meschinărie! Această situaţie nu mai poate

continua.

Doctorul Amersham luă un scaun, se aşează şi îşi aprinse un trabuc.

— Sunt şi eu de aceeaşi părere, rosti el tăios. Această situaţie nu mai poate continua. Aş dori să plec din Anglia şi să trăiesc în Italia. M-am săturat să îndeplinesc tot felul de treburi murdare pentru tine.

— Eşti foarte bine plătit ca să faci aceste „treburi murdare” cum le numeşti, replică ea cu asprime.

— Părerea ta despre o „plată bună” nu coincid cu a mea, dar nu voi discuta despre asta. La sfârşitul anului mă gândesc să plec, să cumpăr o vilă la Florenţa şi să uit de castelul Marcs Priory.

Lady Lebanon îl privi cu un aer spăşit.

— Poate că, totodată, ai să uiţi şi faptul că am depuneri la Bancă, murmură ea. Aceasta ar fi foarte plăcut pentru mine.

— Banii nu sunt ai tăi, sunt depuşi la Bancă în contul lui Willy, observă doctorul zâmbind. Şi el, de obicei, semnează cu multă bunăvoinţă cecurile pe care i le prezint. Nu, nu intenţionez să uit un amănunt atât de important şi mărturisesc că mă bazez tocmai pe…

— Vom discuta despre asta mâine dimineaţă, zise lady Lebanon, stăpânindu-şi mânia. Suntem amândoi prea enervaţi şi am putea rosti cuvinte pe care mai târziu să le regretăm. Ceea ce îţi cer însă, Amersham, este să nu dai prilejuri de bârfă – toţi ştiu că vii des la castel… Dealtfel, nu mai eşti tânăr.

Doctorul se încruntă.

— Vârsta mea nu contează, remarcă furios. Şi cred că trebuia să te gândeşti la asta mai devreme… Oricum, nu voi rămâne azi la castel. Mă voi întoarce la Londra.

— Vei rămâne aici, spuse lady Lebanon. Altfel, nu vei primi nici un cec.

— Crezi? rânji cinic doctorul.

— Pentru prima oară îmi dau seama cât eşti de vulgar.

— Ai să-ţi dai seama şi altceva, replică Amersham. Ai să-ţi dai seama că poliţia nu a percheziţionat încă această clădire şi dacă se va întâmpla acest lucru va fi vai de voi… Ai să-ţi mai dai seama că te mi la mână şi-mi închipui că asta e de-ajuns ca să-ţi bagi minţile în cap. Plec. Poate că am să-i comunic ceva inspectorului Tanner.

Lady Lebanon nu păru impresionată.

— Nu cred, zise ea calm. Orice ai spune, n-are să te creadă. Nu uita, Amersham, că şi tu eşti vârât până în gât în toate, la fel ca ceilalţi. Eşti furios pentru că ai vrut totdeauna să te foloseşti cum îţi place de banii lui Willy şi eu te-am împiedicat. Nu ţi-am permis să-ţi pui în aplicare planul mârşav.

Amersham o privi cu ură şi, pentru o clipă, castelana avu impresia că o va lovi.

— Bine, murmură el cu glas înăbuşit de mânie, vom vedea.

Străbătu holul şi ieşi trântind uşa. Lady Lebanon nu se clinti, până când auzi zgomotul maşinii lui îndepărtându-se.

CAPITOLUL 13

Dimineaţa următoare, sergentul Totty, deîndată ce sosi la Scotland Yard, se duse în biroul superiorului său Tanner. Cum îl văzu, acesta scoase dintr-un sertar o hârtie.

— Ieri am găsit această hârtie referitoare la doctorul Amersham; împreună cu baticul ascuns în sertarul său constituie cele mai importante probe obţinute.

— Pot să văd despre ce-i vorba? întrebă Totty.

— Nu, răspunse repede inspectorul. Nu este propriu-zis o probă ci ceva care m-a ajutat să trag o concluzie… Pentru mine este clar că din orice parte ai porni ajungi la Amersham. În noaptea când a fost asasinat Stand se afla la Priory Field, baticul era în biroul lui, iar în noaptea când s-a încercat strangularea lui Feraby se găsea în împrejurimile satului Marcs Thornton…

Tăcu şi răsfoi filele dosarului de pe biroul lui.

— Să sperăm că Brigs ne va putea spune unele lucruri. Adu-l, adăugă el.

Curând, sergentul îl introduse pe Brigs în încăpere.

— Aşadar, Brigs, în noaptea crimei te aflai în satul Marcs Thornton, îl întrebă cu asprime inspectorul.

— Da, domnule, răspunse Brigs. Am şi dat o declaraţie în acest sens şi regret că nu vă pot ajuta mai mult…

— Ia spune-mi, îl întrerupse Tanner, oare n-ai nimic de adăugat la declaraţia ta?

— E adevărat că am omis unele chestiuni, admise Brigs. De exemplu întâlnirea mea cu doctorul Amersham…

— Ai să ne relatezi acum despre ea?

Brigs se ridică de pe scaunul pe care stătea şi se apropie de biroul lui Tanner. Ştia că spusele lui aveau să-i impresioneze pe poliţişti şi de aceea începu să vorbească rar, dornic să fie cât mai bine înţeles.

— Domnule Tanner, începu el, nu uit niciodată vocile oamenilor. Dacă am auzit pe cineva vorbind, îl ţin minte oricâţi ani ar trece.

— Vrei să spui că l-ai întâlnit pe doctor şi altă dată, nu numai în noaptea aceea? se miră Tanner.

— Da, l-am cunoscut la închisoarea din Poona, răspunse Brigs. Aşteptam amândoi să fim judecaţi. El era acuzat de plastografie. Era ofiţer şi se pare că falsificase numele cuiva pe un cec sau semnase el în locul altuia… Cam aşa ceva. Eu mă aflam acolo cu aceeaşi acuzaţie. Însă în timp ce pe mine m-au condamnat, pe el l-au achitat, ca să se evite scandalul…

Tanner îl privi uimit; nu-i venea să creadă cele auzite. Doctorul Amersham plastograf?

— Nu cumva ai inventat toate astea? îl întrebă pe Brigs.

— Nu sunt invenţii, replică acesta. Este purul adevăr. Dacă vreţi să trimiteţi o telegramă în India, ca să vă convingeţi, vă pot da şi data exactă. Era în 15 noiembrie 1918.

— Dar, doctorul Amersham este un om cult, un gentleman, a fost ofiţer…, începu Tanner.

— Ştiu că a fost ofiţer, îl întrerupse Brigs, dar vă spun că a falsificat semnătura unui camarad de-al său, unul Willogby –

da, aşa se numea Willogby. Puteţi verifica. Amersham a fost izgonit din armată şi, pe urmă, nu ştiu ce s-a mai întâmplat cu el. Auzisem că se însurase la Madras cu o eurasiană.

— O eurasiană? exclamă Tanner.

— S-au spus multe despre acest fapt, dar poate că sunt exagerate… Ceea ce ştiu sigur este că a fost acuzat de plastografie şi că era vinovat. Leicester Charles Amersham – i-am recunoscut imediat vocea – Leicester Charles Amersham – nu există nici un dubiu, el era acela pe care l-am întâlnit atunci, noaptea.

Cele aflate îl impresionară pe inspectorul Tanner. După ce deţinutul fu dus din încăpere, Tanner rămase multă vreme pe gânduri.

— Trebuie să stau din nou de vorbă cu Amersham, zise el într-un târziu. De oriunde am porni, ajungem la dânsul… Mă întreb, oare ce urmăreşte acum?

— Am să vă spun eu, rosti calm Totty. Îl urmăreşte pe lordul Lebanon.

Bill Tanner se strâmbă indispus.

— Pe Lebanon? murmură. Da, nu este exclus. Totdeauna Amersham mi s-a părut un om ciudat, dar n-am bănuit că are astfel de antecedente…

— Şi nu-i uitaţi pe majordomii americani, continuă Totty. Cine a mai auzit de majordomi americani? Nu este ceva firesc. Desigur că-l pot trage uşor pe sfoară pe lordul Lebanon. E ţicnit… Poţi lua de la el bani ca de la un copil.

În încăpere, intră grăbit Feraby.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Tanner.

— Vreţi să-l primiţi pe lordul Lebanon? i se adresă Feraby.

— Pe Lebanon? Ce dracu vrea? Curios… Condu-l, te rog.

Lordul Lebanon pătrunse în cameră şi privi în jur. Îşi lăsă pălăria, mănuşile şi bastonul pe un scaun şi-i aruncă o privire lui Totty, apoi lui Tanner.

— Dumneavoastră conduceţi ancheta despre crimă, nu-i aşa? întrebă.

— Da, răspunse inspectorul Tanner.

Lordul Lebanon ar fi preferat să discute cu sergentul, nu cu inspectorul. Se simţea tulburat. Se uită speriat spre uşa pe unde tocmai ieşise Feraby.

— Da, îmi amintesc de dumneavoastră, domnule Tanner, zise el. Şi cred că-mi amintesc şi de acest tânăr.

Sergentul Totty, flatat de caracterizarea lordului, se grăbi să se prezinte.

— Totty? repetă lordul. Ce nume interesant!

— Este al unei vechi familii italiene, explică sergentul Totty, dar observând semnul făcut de superiorul lui nu mai continuă.

Lordul Lebanon nu-şi lua ochii de la uşă.

— Vreţi să vedeţi dacă nu cumva cineva trage cu urechea? zise el neliniştit.

Bill Tanner fu neplăcut surprins. De atâţia ani, de când lucra la Scotland Yard zeci de vinovaţi şi nevinovaţi se perindaseră prin biroul lui, dar niciunul nu exprimase atari temeri.

— Nu ascultă nimeni la uşă, spuse el zâmbind. La Scotland Yard nu se petrec asemenea lucruri.

Sosirea lordului Lebanon îl uimise. Feraby îi raportase convorbirea avută cu tânărul aristocrat şi inspectorul îşi crease o impresie mai degrabă negativă cu privire la poziţia acestuia în ce priveşte administrarea domeniului Marcs Priory. De aceea, Willy Lebanon era ultimul om pe care şi-l închipuia prezentându-se la Scotland Yard. Pe de altă parte, se aştepta că mai devreme sau mai târziu va surveni ceva care va determina pe unul dintre cei de la castel să vorbească. Oare persoana în cauză să fie lordul Lebanon? se întrebă el.

— Nu ştiu prea multe lucruri despre Scotland Yard, începu lordul. Mi se pare că este un fel de închisoare…

Tanner râse.

— Însă, cu toate acestea, am venit, continuă tânărul. Îi spusesem domnului Feraby că voi veni. M-am hotărât ieri noapte.

Brusc, lui Tanner îi veni o idee.

— Mylord, există în jurul dumneavoastră oameni care trag cu urechea pe la uşi, îl întrebă, sau aveţi vreun motiv anume să credeţi că s-ar putea întâmpla aşa ceva aici?

Tânărul ezită. Situaţia lui era dificilă, la fel şi întrebarea.

— Da, răspunse el. Nu este ceva neobişnuit la castel şi cred că se poate întâmpla şi aici. Spuneţi-mi, vă rog, domnul Feraby este poliţist?

— Desigur, confirmă Tanner. Ca să fiu sincer, lord Lebanon, în ciuda discuţiei avute cu Feraby, nu mă aşteptam să vă văd la Scotland Yard. Dar, odată ce aţi venit, sper că ne veţi relata unele amănunte, care vor ajuta la rezolvarea cazului de care ne ocupăm. Fireşte, nu am nici un drept să vă pun întrebări, însă odată ce aţi decis să ne vizitaţi, sper că veţi accepta să fiţi alături de noi în dificila situaţie în care ne aflăm. La Marcs Priory sunt mulţi suspecţi, continuă Tanner, hotărât să nu lase ca venirea lordului să rămână doar o vizită mondenă. Printre aceştia este şi.

— Mama mea, îl întrerupse tânărul calm.

Era un început bun. Inspectorul făcu un semn afirmativ.

— Într-un fel, da, admise el. Am impresia că lady Lebanon nu ne-a spus tot ce ştie. Eu, însă, mă gândeam la un alt personaj, şi anume la doctorul Amersham.

— Pentru mine acest om este o enigmă, zise lordul, şi nu mă mir că şi dumneavoastră aveţi aceeaşi părere. În ceea ce o priveşte pe mama mea…

Tăcu, căutând cuvintele cele mai potrivite, dar, cum nu le găsi, continuă:

— Am să vă relatez tot ce ştiu. Nu voi ascunde nimic cu privire la doctorul Amersham. Trebuie, totuşi, să vă atrag atenţia că îl urăsc pe acest om şi, de aceea, nu-l pot judeca obiectiv…

Se instală comod pe scaun şi se strădui să găsească fraza cea mai potrivită ca să-şi înceapă relatarea.

CAPITOLUL 14

— Cred că este preferabil să încep cu perioada când eram elev, rosti lordul Lebanon rar. Nu am fost niciodată prea sănătos. Am studiat doi ani la Eton şi, pe urmă, acasă. După cum poate ştiţi, tatăl meu era infirm şi nu-şi părăsea nicicând camera. Chiar când eram acasă, în vacanţă, nu-l vedeam pe tata, deşi şi-a petrecut, toată viaţa la Marcs Priory, cu excepţia unei ierni, când a fost în sudul Franţei. Recunosc că între noi nu existau acele relaţii de duioşie şi dragoste care se creează între tată şi fiu. Îl respectam, desigur, dar, totodată, mă temeam de dânsul. Pentru mine Marcs Priory este o locuinţă plicticoasă şi nici când eram copil nu-mi plăcea să stau acolo. Vedeţi, domnule Tanner, n-am avut niciodată pentru familia mea sentimentele de mândrie ale părinţilor mei. Ei consideră fiecare piatră a castelului sacră, iar tradiţiile familiei deosebit de importante. La terminarea şcolii, îmi petreceam cea mai mare parte a timpului, împreună cu pedagogul meu, în Elveţia, Germania, sudul Franţei şi, mai rar, în vreo localitate balneară din Anglia. Tatăl meu a fost militar – totdeauna în neamul nostru a existat vreun militar – şi, astfel, am reuşit să intru la Şcoala Militară Sandhorst şi s-o absolv, nu prea strălucit, dar nici printre ultimii…

Lordul tăcu, pentru a-şi aduna gândurile.

— Până atunci, îl văzusem pe Amersham de vreo cinci-şase ori. Venea des la Marcs Priory, deoarece îl trata pe tata. Ştiu că a petrecut câţiva ani în India, însă, atunci, nu ştiam că fusese silit să părăsească armata, deoarece comisese un fapt condamnabil… Nu mi-a fost niciodată simpatic. La început, aveam impresia că se ocupă de tot felul de intrigi, însă, cu timpul, a început să se comporte de parcă el ar fi fost stăpânul castelului şi să se amestece în chestiuni care nu-l priveau… La scurt timp după ce am intrat în regimentul meu, acesta a plecat în India şi mărturisesc că m-am bucurat, deoarece aveam ocazia să mă îndepărtez de castel. În acea perioadă, tatăl meu era grav bolnav şi, mai târziu, când am aflat că murise mi-a părut rău, dar nu prea

tare. M-am gândit şi la mama, care rămăsese văduvă şi am compătimit-o în sinea mea, dar n-am suferit în mod deosebit. Observaţi, domnule inspector, că nu încerc să par mai bun decât sunt.

Lebanon păru copleşit de amintiri.

— Deci, la moartea tatei mă aflam în India şi mă simţeam destul de bine acolo; societatea era acceptabilă şi, pe lângă altele, distracţia noastră era vânătoarea. Însă, tocmai la o vânătoare, mi s-a întâmplat ceva neplăcut… în timp ce ocheam un tigru, unul dintre ajutoarele mele se găsi, din nefericire, în bătaia puştii şi, din greşeală, l-am împuşcat. După acest tragic accident m-am îmbolnăvit de friguri, destul de grav se pare, şi mama l-a trimis pe doctorul Amersham să mă aducă înapoi, în Anglia. Fără acea nenorocire şi fără îmbolnăvirea mea, cariera mea militară ar fi cunoscut o evoluţie firească. Mama era o femeie foarte capabilă şi conducea excelent domeniul Marcs Priory, prezenţa mea deci nefiind necesară. Dealtfel, actele şi diferitele documente ce trebuia să semnez îmi erau trimise în India. Dar, să revin la Amersham. De la început l-am considerat un om ciudat. De vină era purtarea lui; ieşea foarte rar din bungalowul său şi îşi lăsase barbă, ceea ce îi schimba mult înfăţişarea. Auzisem despre dânsul unele zvonuri nefavorabile, însă nu le dădusem crezare. Numai în ajunul plecării din India, am aflat despre acea tânără eurasiană, despre care am să vă vorbesc mai târziu. Oricum, impresia mea era că Amersham se temea să se întâlnească cu persoane cunoscute anterior, ieşea numai noaptea şi călătorea la Bombay cu un tren care pornea după apusul soarelui.

Lordul Lebanon rămase tăcut pentru câteva clipe şi se încruntă.

— Când am sosit în Anglia, am găsit o situaţie cam… stranie. Amersham se purta de parcă ar fi fost stăpânul castelului şi apăruseră şi cei doi majordomi americani. De fapt, nu-i vedeam pentru prima oară pe cei doi. Înainte de

plecarea mea la Şcoala Militară, americanii fuseseră când în serviciul mamei mele, când în acela al lui Amersham. Mama nu se schimbase prea mult, dar am găsit la castel o nouă locatară. Pe Ila. Este fiica unui văr de-al mamei. Ila Crane este o tânără fermecătoare, foarte serioasă şi mai degrabă inteligentă. Lucrează ca secretară a mamei, dar este mai mult decât atât. Mama ţine mult la dânsa. Adevărul este că mă voi căsători cu Ila, zise lordul după o scurtă ezitare. Eu personal nu doresc să mă însor nici cu ea, nici cu vreo altă fată, însă mama insistă…

Dădu din umeri cu un aer resemnat.

— Prin urmare, când m-am întors acasă, am găsit o atmosferă foarte… neplăcută. Amersham, cum v-am spus, făcea pe stăpânul, iar cei doi majordomi nu dădeau socoteală nimănui pentru purtarea lor. Erau impertinenţi, fireşte, nu faţă de mine, şi atât de incapabili, încât i-aş fi putut înlocui oricând cu oricare băiat de la grajduri. Am început să-mi dau seama că la Priory se întâmpla ceva necurat, că exista o taină, păstrată de toţi cu grijă, dar nu-mi închipuiam că prezenţa mea îi deranjează. Mi-am dat seama de asta, când am constatat că nu mă scăpau din ochi.

Zâmbi şi continuă:

— Era clar că boala mea şi întoarcerea mea neaşteptată în Anglia le stricase planurile – deşi nu ştiu care erau aceste planuri. Aveam impresia că toţi se tem să nu descopăr, întâmplător, ceea ce ei ascundeau. Chiar şi mama împărtăşea aceste temeri şi faptul m-a mirat şi chiar m-a înspăimântat. Cu timpul însă m-am obişnuit. Prima surpriză neplăcută a fost atunci când l-am concediat pe Guilder, majordomul american, pe care-l găseam cu totul incompetent. Dar, la sfârşitul săptămânii, era tot acolo. M-am înfuriat şi m-am plâns mamei, insistând ca individul să plece.

Râse cu amărăciune.

— Fireşte, a rămas… Până la urmă am acceptat situaţia aceasta paradoxală; erau slujitorii mei, îi plăteam, dar nu

aveam voie să le fac observaţii sau să-i concediez. Adevărul este că sunt oameni de înţeles şi, uneori îi găsesc chiar simpatici şi distractivi. Amersham însă este cu totul altfel. Acesta arată clar că se consideră stăpân în casa mea. Are bani, maşină, cai de curse – dar, poate, toate acestea vă sunt cunoscute. Oricum, Guilder şi Brooks, cei doi majordomi americani, îi arată un respect deosebit, iar Amersham îi tratează de parcă ar fi egali lui. Iar mama, căreia asemenea maniere îi displac profund, nu se amestecă niciodată în relaţiile dintre Amersham şi cei doi majordomi. Ca să înţelegeţi ce valoare are această atitudine înţelegătoare din partea mamei, trebuie să vă spun că ea este o aristocrată de tip vechi, care consideră servitorii drept fiinţe inferioare.

Lordul Lebanon oftă înainte de a continua.

— Omul pe care Amersham îl ura cel mai mult era Stand, şoferul şi servitorul meu personal. De câte ori se întâlneau, se certau. Sunt sigur că dacă Stand nu murea, doctorul l-ar fi concediat. Nu ştiu ce aflase Stand despre Amersham, dar era limpede că-l socotea duşmanul său. Trebuie să vă spun că Stand a fost, cândva, în armata din India. Deci, la scurt timp după întoarcerea mea, mama mi-a declarat că doreşte să mă însor cu Ila. Fireşte, odată tot va trebui să mă însor, dar aş prefera să-mi aleg eu însumi soţia! Nu neg, însă, că Ila Crane este o fată fermecătoare şi că, până în ziua când a fost ucis Stand, se purta normal.

— Până în ziua când a fost ucis Stand? repetă Tanner tresărind. Ce s-a întâmplat după aceea?

— S-a schimbat, răspunse lordul Lebanon. De atunci, parcă se teme de ceva… Pare înfricoşată. Dacă i te adresezi pe neaşteptate tresare şi dă impresia că aşteaptă să se întâmple ceva neplăcut. Şi, în plus, este somnambulă! Auzisem despre somnambuli, dar nu văzusem niciunul până în seara când am văzut-o pe Ila. Eram în hol, bând un whisky înainte de a merge la culcare, când am auzit pe cineva coborând treptele scării. Era Ila. Purta numai o

cămaşă de noapte şi, mirat de ţinuta ei vestimentară, i-am vorbit. Mărturisesc că m-am îngrozit. Poate că dumneavoastră nu aţi văzut niciodată un somnambul. Este un spectacol groaznic! Aşadar, i-am vorbit, dar ea nu mi-a răspuns. A coborât în hol, s-a învârtit pe acolo de parcă ar fi căutat ceva şi apoi a urcat în camera ei, cu paşi rari. M-am apropiat de ea şi i-am zărit ochii. Erau larg deschişi şi şoptea ceva, n-am izbutit să înţeleg ce anume. După câte ştiu, asta s-a petrecut de două ori. Ştiam că este primejdios s-o trezesc, de aceea prima oară m-am dus în camera mamei şi i-am comunicat cele întâmplate. Altă dată, însă, mama a asistat personal la „plimbarea” nocturnă a Ilei. Mama, care nu-i o femeie prea emotivă, s-a necăjit totuşi foarte mult din această pricină.

— Deci, miss Crane este somnambulă? întrebă Tanner. Doctorul Amersham are cunoştinţă despre maladia ei?

— Fireşte, replică lordul Lebanon. El ştie tot ce se petrece la castel. I-a dat Ilei un medicament, dar nu ştiu dacă ea îl ia.

— Aţi spus că se teme de ceva? se interesă Tanner. De ce anume?

— De toate! De exemplu, dacă scârţâie o mobilă, sare de pe scaun, nu iese niciodată noaptea şi îşi încuie camera – este singura din casă care îşi încuie camera. Cu alte cuvinte, se teme.

Bill Tanner rămase pe gânduri. Cele aflate nu numai că nu aruncau vreo rază de lumină în această afacere, ci, dimpotrivă, o complicau şi mai mult.

— Mai înainte, aţi pomenit de o tânără eurasiană, în legătură cu doctorul Amersham, i se adresă lordului. Ce s-a întâmplat cu ea?

— Era o fată foarte frumoasă, zise Lebanon. Şi cred că trebuie să aflaţi adevărul. S-a întâmplat la scurtă vreme după sosirea doctorului în India, atunci când venise să mă ia acasă. Fata a fost găsită strangulată în bungalowul său.

Tanner, uimit, sări în picioare.

— Cum! exclamă.

Lordul Lebanon era încântat de impresia produsă.

— Acesta este adevărul, spuse. Fata era foarte frumoasă – fireşte nu aparţinea înaltei societăţi, deşi părinţii ei erau bogaţi. A fost găsită sugrumată în bungalowul unde locuia Amersham. A fost mare scandal, însă nu l-au putut inculpa, cu toate că existau urme de luptă în încăpere. Ziarele au scris că o ucisese un băştinaş, din răzbunare, dar în jurul gâtului ei s-a găsit un batic roşu, la fel ca acela din jurul gâtului lui Stand.

— Nu aveam cunoştinţă de întâmplarea respectivă, murmură Tanner, când îşi mai reveni din uimire. Mama dumneavoastră este la curent?

— Nu sunt sigur, răspunse Lebanon după o scurtă ezitare. E greu să stabileşti ce ştie mama. Totuşi, sper că nu cunoaşte respectiva întâmplare. Şi acum, domnule Tanner, aş dori să mă sfătuiţi ce să fac? Presupun că îmi veţi spune să-i interzic lui Amersham accesul în casa noastră şi cred că, din punct de vedere legal, acest lucru este posibil. Însă mai există şi mama şi trebuie să ţinem cont de ea. De obicei, dânsa are grijă să intervină pentru ca ordinele mele să nu fie îndeplinite. Aţi avea amabilitatea să petreceţi acest week-end la Marcs Priory, ca invitat al meu?

Inspectorul râse.

— Ce va spune lady Lebanon despre această invitaţie? întrebă şi observă că tânărul lord se întunecă la faţă.

— Mărturisesc că nu ştiu, admise lordul. Nu, ar fi prea primejdios.

— V-aş sfătui să plecaţi pentru o vreme, zise Tanner. Există ceva care vă împiedică să călătoriţi?

— Ar fi o soluţie bună, nu-i aşa? rosti el zâmbind. Totuşi, când îmi daţi acest sfat, uitaţi două elemente importante: pe mama şi pe Amersham. Fireşte, nu dau mare atenţie părerii lui Amersham, însă nu vreau să mă opun dorinţelor mamei. I-am spus deja că aş vrea să merg în America, să

cumpăr acolo o fermă şi să-l întâlnesc pe cel de-al doilea moştenitor al averii mele.

— Cine este acest moştenitor? întrebă Tanner.

— Oricât v-ar părea de ciudat, este un tip oare locuieşte în America şi, după câte cred, este chelner sau aşa ceva. Nu, nu glumesc. Bineînţeles că primul, mai precis prima moştenitoare a mea, este Ila! Am aflat asta de la mama, acum câteva zile. Oricum, sunt de părere că ar fi foarte bine să plec în Canada şi să dau uitării castelul Marcs Priory… I-am spus-o mamei de mai multe ori. Ea însă susţine că locul meu este aci şi face tot posibilul ca să mă împiedice să-mi pun planul în aplicare.

Se ridică şi se apropie de biroul lui Tanner. Tânărul avea pe faţă o expresie tristă, care-i provocă milă inspectorului.

— Domnule Tanner, spuse lordul, am un caracter slab. Probabil că în lume sunt mii de oameni asemeni mie – poate cei mai mulţi… Se pare că bărbaţii cei mai puternici şi cei mai hotărâţi din lume s-au adunat la Scotland Yard!

Izbuti să surâdă şi se grăbi să adauge:

— Nu mă pot opune voinţei mamei mele. Sunt într-u totul în puterea ei. Şi, ca să fiu sincer, nici nu sunt în stare să lupt.

Tăcu deodată şi şopti:

— Este cineva la uşă…

— Dragă lord Lebanon, începu Tanner râzând, vă asigur că…

— Vă deranjează dacă mă uit? întrebă tânărul.

— Deschide uşa, Totty, porunci inspectorul.

Sergentul Totty deschise brusc uşa şi rămase uluit.

Pe coridor se afla un bărbat care-şi ţinea capul aplecat, de parcă încerca să tragă cu urechea. Era majordomul Guilder!

— Vă rog să mă scuzaţi, domnilor, li se adresă acesta intrând în încăpere, dar lordul Lebanon şi-a uitat tabachera şi am venit să i-o aduc.

— De ce ascultai la uşă? îi zise Tanner cu asprime.

— Nu ascultam, protestă Guilder. Pur şi simplu nu ştiam în care birou sunteţi, domnule Tanner, şi voiam să mă asigur, înainte de a bate la uşă. Mă străduiam să recunosc vocea lordului Lebanon.

— Cine ţi-a permis să vii până aici? întrebă Tanner.

— Poliţistul de la poartă, răspunse Guilder, care nu părea deloc jenat.

Scoase din buzunar tabachera şi o dădu lordului. Apoi, îi salută şi părăsi camera. Inspectorul Tanner îi făcu semn lui Totty.

— Urmăreşte-l şi vezi unde se duce, îi ordonă.

Îl uimise obrăznicia acelui individ. Oare de când se afla în dosul uşii şi ce auzise din relatarea lordului Lebanon? se întreba inspectorul. Dealtfel, îţi trebuia o mare îndrăzneală ca să spionezi chiar în clădirea Scotland Yardului…

— Vedeţi că nu exageram, zise lordul. Credeam că reuşisem să plec de la Marcs Priory, azi dimineaţă, fără să fiu observat. Dar greu poţi scăpa de supravegherea lui Guilder.

— De când vă spionează? vru să ştie inspectorul Tanner.

— Din ziua când m-am întors din India. Poate că se întâmpla şi mai înainte, însă nu am remarcat…

— Mama dumneavoastră ştie?

— Trebuie să ştie, replică lordul. Oricum, Amersham este la curent.

— Unde este acum doctorul?

— Ieri noapte a fost la Marcs Priory, dar s-a întors la Londra. Mi-a spus mama dimineaţa, la micul dejun, altfel n-aş fi avut habar că plecase.

Tanner luă un carnet de pe birou şi scrise ceva.

— Îmi puteţi spune când anume a murit acea tânără eurasiană? întrebă.

— Veniţi la Marcs Priory. Acolo puteţi vedea agenda mea, în care am toate datele, răspunse lordul Lebanon, luându-şi pălăria şi bastonul. Dacă doriţi, relataţi-i lui Amersham cele declarate de mine, deşi aş prefera să evitaţi aceasta, altfel

doctorul îmi va face viaţa şi mai neplăcută. Oricum, vă rog să veniţi pentru week-end la castel şi am să vă aduc la cunoştinţă ceva foarte interesant... Aţi auzit de Peterfield? Este un sătuc din Berkshire.

Tanner îl privi încruntându-şi sprâncenele. Nu se aştepta la această întrebare... Aşadar, lordul Lebanon nu era atât de netot, cum crezuse... Cunoştea taina mamei sale şi ceea ce ascundea aventura de la Peterfield.

Inspectorul îşi conduse vizitatorul până la ieşirea din clădirea Scotland Yardului, după care reveni în birou. Totty îl aştepta.

— L-am lăsat pe peron, îi raportă sergentul. Nu cred că avem date ca să-l băgăm la răcoare.

— Te referi la Guilder? Fireşte că nu. La urma urmelor nu poate face rău decât dacă a auzit...

— Despre femeie? Despre eurasiana aceea? întrebă Totty. În ce mă priveşte, sunt de părere că avem destule dovezi ca să-l arestăm pe Amersham.

— Să-l arestăm, poate, dar nu ca să-l acuzăm în faţa procurorului, zise Tanner. Mai bine, du-te la dânsul acasă şi spune-i că vreau să-l văd aci, la Scotland Yard. Poţi adăuga că nu este obligat să vină, dar ar fi mai bine să-l întâlnesc la noi.

— Şi dacă va refuza, să-l aduc cu forţa, completă Totty.

— Nu, încă nu am ajuns în asemenea situaţie, deşi nici prea departe nu suntem..., replică Tanner.

Inspectorul Tanner se duse în sala de conferinţe, unde trebuia să ţină o prelegere tinerilor ofiţeri de poliţie. Constată că se putea concentra cu greu asupra subiectului respectiv, într-atât îl preocupau noutăţile aflate.

În timp ce vorbea se ivi Totty, care-i făcu semn că avea ceva să-i comunice.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă Tanner, întrerupându-şi prelegerea.

Sergentul Totty nu răspunse, ci, apropiindu-se de el, îi întinse tăcut o telegramă. Tanner o luă şi citi: „Foarte

urgent. Cadavrul doctorului Amersham a fost găsit la Priory Field la orele 11,7 a.m. în dosul unor tufişuri, la cincizeci de yarzi de aripa vestică a castelului Marcs Priory. A fost sugrumat, dar nu s-a găsit nici batic, nici frânghie. Rugăm veniţi imediat. Directorul poliţiei locale”.

CAPITOLUL 15

Un grădinar, care se ducea în sat străbătând Priory Fields, zărise ceva sub nişte tufişuri de rododendroni. Se gândi că sunt haine vechi, aruncate şi se apropiase. Atunci văzuse…

Era cadavrul lui Amersham. Mâinile lui, înţepenite de moarte, stăteau întinse, gata parcă să-şi înhaţe duşmanul nevăzut. În jurul gâtului se vedea chiar semnul lăsat de cârpa cu care fusese sugrumat, însă asasinul, înainte de a pleca, avusese grijă să ia cu el acea dovadă.

Veni un doctor din sat, care constată că Amersham era mort de mai multe ceasuri, dar nu fu în stare să stabilească cu precizie ora crimei.

Lady Lebanon se afla în camera ei când îi fu adusă vestea şi o primi cu un remarcabil sânge rece.

— Anunţaţi imediat poliţia, poruncise ea. Ar fi bine să-i trimitem o telegramă acelui domn de la Scotland Yard. Cum se numeşte? A, da, Tanner.

Inspectorul primise însă numai telegrama poliţiei locale, aceea a lady-ei Lebanon ajungând mult mai târziu.

La sosire, inspectorul Tanner constată că se făcuse tot ce trebuia: cadavrul fusese cercetat de medic, fără a fi mişcat din loc, şi se luaseră numeroase fotografii. Poliţia locală, medicul legist şi un alt medic aşteptau la locul crimei sosirea maşinii celor de la Londra. Deîndată ce coborî, împreună cu cei patru însoţitori ai săi, Bill Tanner controlă buzunarele mortului; găsi într-unul trei sute de lire, în bancnote de câte o sută şi, în altul, un paşaport. Cercetară cu atenţie împrejurimile, dar nu descoperiră nici o urmă de luptă. Văzură doar urmele lăsate de roţile unei maşini, care trecuse peste aleea acoperită cu pietriş şi peste un strat de flori ca să se îndrepte spre satul Marcs Thornton.

La cincizeci de yarzi de locul unde maşina trecuse peste alee pentru a doua oară, Totty observă pe sol o pată de ulei şi două chibrituri arse. Unul fusese stins aproape imediat, al doilea însă era consumat aproape în întregime.

Cu ajutorul lui Feraby scotoci prin tufişuri şi prin iarbă, dar nu găsi decât o ţigară ruptă, pe care Totty i-o aduse lui Tanner.

— Marca Chesterford, zise inspectorul examinând-o. Ţigară americană, deşi cred că o fumează şi mulţi englezi. Păstreaz-o împreună cu chibriturile. Şi acum vom porni pe alee; poate descoperim urme care duc din stratul de flori către alee.

În noaptea precedentă plouase şi pe pietrişul umed se vedeau clar urmele roţilor.

— Unde este maşina doctorului? întrebă Feraby.

— Şeful poliţiei locale mi-a spus că a fost găsită la vreo două mile distanţă de aici. Curând o vor aduce în sat. A, uite c-o aduc. Totty, spune-le să rămână unde sunt. Nu vreau să fie şterse aceste urme. Aruncă şi o privire pe drum, ca să vezi dacă urmele de acolo corespund cu cele de aci.

— Sunt lăsate de aceeaşi maşină, raportă Totty revenind.

— Ai găsit şi urme de pantofi în maşină?

— Da, însă erau atât de încâlcite, încât nu pot fi folosite ca dovezi, răspunse sergentul.

— Cred că pot să relatez cum s-a petrecut crima, spuse Tanner. În acest loc, cineva a sărit în partea din spate a maşinii. Acum, capota ei este coborâtă, dar sunt sigur că în clipa când s-a comis asasinatul era ridicată. Observaţi cât de prost a fost trasă… Chiar aici criminalul i-a petrecut doctorului baticul în jurul gâtului. De aceea maşina a părăsit aleea şi a înaintat în zig-zag. S-a oprit pe stratul de flori, unde aţi găsit pata de ulei. Cam peste vreo oră a sosit acela care a dus maşina pe costişa unde a fost descoperită în final. Mai înainte însă, respectivul a desfăcut un pachet nou de ţigări Chesterford – Feraby a găsit o bucată din ambalajul său – a scos o ţigară, a aruncat-o fiindcă s-a rupt

şi şi-a aprins alta, după ce s-a folosit de două chibrituri. Unul dintre poliţiştii locali a văzut maşina trecând pe la orele două şi jumătate noaptea, dar capota fiind coborâtă nu l-a putut zări pe omul de la volan. În schimb, ştim ora la care a fost mutată din loc. Doctorul Amersham a plecat de la Marcs Priory pe la orele unsprezece noaptea, a fost asasinat la câteva minute după plecare şi târât lângă tufişuri. Ucigaşul a avut apoi suficient timp la dispoziţie ca să se ocupe de maşină. Portarul a auzit un zgomot de motor, dar nu poate preciza ora.

Tăcu, masându-şi furios bărbia.

— Ceea ce nu pot înţelege este de ce a lăsat criminalul cadavrul la Priory Fields când, cu maşina, îl putea transporta şi ascunde departe de locul crimei! exclamă el enervat.

Ceva mai târziu cercetă atent maşina, după ce ordonă să fie ridicată capota. Stabili că existau zgârieturi şi urme de noroi pe parbriz, iar ceasul maşinii era spart.

— Amersham a lăsat aceste urme, explică Tanner. Când a simţit strânsoarea baticului în jurul gâtului său şi-a ridicat picioarele ca să se sprijine de ceva. Cu acest prilej a spart şi ceasul.

Pe covorul de cauciuc din partea anterioară a maşinii se vedeau urme care atestau că ceva greu fusese târât…

— Pe aici a fost tras cadavrul şi târât pe iarbă, continuă Tanner. Voi sta de vorbă cu toţi servitorii de la castel, cu lady Lebanon şi cei doi majordomi americani. Lordul Lebanon s-a întors?

— A sosit cu un sfert de oră înaintea noastră, răspunse Feraby.

— Discută dumneata cu el, Feraby. Nu am chef, pentru moment, să răspund la întrebările lui.

Inspectorul Tanner străbătu aleea şi ajunse în holul castelului. Majordomul-şef îi spuse că lady Lebanon se afla în camera ei. Era însă cineva care-l aştepta cu mare

nerăbdare, dornic să-i dea o mulţime de informaţii. Acest „cineva” era miss Jackson, camerista.

— Ai văzut-o azi pe lady Lebanon? o întrebă inspectorul.

— Nu, domnule, răspunse camerista. Am bătut la uşa camerei ei, dar nu m-a lăsat să intru. Mi-a spus doar să părăsesc casa cât mai repede. A comandat chiar şi o maşină din sat, ca să mă ia.

— Când s-a întâmplat asta?

— Pe la orele nouă dimineaţa. Mi-a plătit leafa pe o lună înainte, de parcă voia să scape cât mai repede de mine. Credea, poate, că intenţionam să rămân. Ştiu foarte bine când cineva vrea să mă expedieze, adăugă camerista râzând.

— Toate acestea s-au petrecut înainte de descoperirea cadavrului? se interesă Tanner.

— Da, domnule. De obicei, lady Lebanon este atât de zgârcită, încât dărnicia ei m-a pus pe gânduri: „Curios. Vrea să mă vadă luând trenul de la ora zece. Oare ce s-a întâmplat?” mi-am spus. Şi, de aceea, am avut grijă să pierd trenul, adăugă.

— Ai aruncat o privire în camera ei? întrebă inspectorul.

— Nu, domnule, dar ştiu că nu s-a culcat deloc. Pantofii pe care-i purta aseară sunt uzi. I-am găsit în toaletă. De asemeni am observat că rochia ei lungă, de casă, era murdărită de noroi. Domnul Kelver, care i-a dus cafeaua, spunea că patul ei era nedesfăcut. întrebaţi-l, domnule.

— Fii liniştită, am să-l întreb, zise Tanner zâmbind. Nu cumva ai auzit pomenindu-se despre crimă înainte de a fi descoperit cadavrul?

— Nu, domnule.

Tanner se duse apoi să-l întâlnească pe Totty.

— Du-te la tufişurile unde a fost găsit Amersham şi cercetează dacă nu există urme de pantofi de damă, cu tocuri înalte. Uită-te şi în partea opusă, unde a fost lăsată maşina. Vreau să ştiu dacă vreo femeie s-a apropiat de acele locuri.

Kelver îl aştepta în holul cel mare. Lângă cămin îi zări pe cei doi majordomi şi înţelese că erau pregătiţi să-l înfrunte. Îl chemă pe cel mai înalt dintre ei.

— Eşti Guilder? îl întrebă.

— Da, domnule, răspunse calm acesta. Am avut plăcerea să vă întâlnesc azi dimineaţă, adăugă. Adevărul este că am ajuns aici, puţin înaintea dumneavoastră.

Tanner nu dădu atenţie alibiului amintit de Guilder.

— De câţi ani lucrezi la castel? continuă el.

— De opt ani.

— Erai aici pe vremea când trăia răposatul lord Lebanon?

— Da, domnule.

Majordomul răspundea zâmbind. Părea că-l distrează conversaţia respectivă.

— Tot majordom erai şi atunci?

— Da, domnule, răspunse Guilder.

— Prin Scotland Yard s-a verificat situaţia ta financiară, zise inspectorul. S-a constatat că ai deschis la Banca Provincială din Londra un cont curent.

Guilder zâmbi încântat.

— Faptul că aţi reuşit să descoperiţi acest lucru mă face să stimez şi mai mult Scotland Yardul! exclamă el. Da, într-adevăr, am o sumă în cont.

— Nu este ceva obişnuit ca un majordom să aibă bani la Bancă, în Londra, observă Tanner.

— Există şi excepţii, domnule, rosti Guilder plecând privirile.

— Ce sumă ai depusă?

— Trei-patru mii de lire, domnule.

Tanner se aştepta ca Guilder să fie tulburat. El însă era cât se poate de calm.

„Este un individ primejdios, se gândi inspectorul. Nu trebuie să-l subestimez…”

Îl chemă pe cel de-al doilea majordom şi corpolentul american se apropie cu mâinile în buzunare.

— Şi tu eşti cetăţean american? îl întrebă Tanner.

— Da, domnule, dar nu am cont la Bancă.
— Lucrezi de mult aici?
— De şase ani.
— Ca majordom?
— Da, domnule.
Tanner îl privi şi-i remarcă cicatricea de pe obraz. Îl întrebă când a căpătat-o.
— S-a întâmplat cu ani în urmă, am fost rănit cu ocazia unei certe, răspunse cu indiferenţă americanul.
— Erai şi atunci majordom? se interesă inspectorul.
— Da, zise Brooks.
Tanner se întoarse spre Guilder.
— Cunoşti bine clădirea? îl întrebă. Lady Lebanon mi-a spus să arunc o privire peste tot. Mi-ai putea fi ghid?
— Cu multă plăcere, răspunse Guilder.
Tanner îi expedie pe amândoi şi rămase cu majordomul-şef Kelver, care urmărise cu mare atenţie convorbirea lui cu cei doi americani.
— Cu ce anume se ocupă cei doi? îl întrebă Tanner
— O servesc pe lady Lebanon, pe lordul Lebanon şi pe miss Crane, zise Kelver.
— Unde-i acum, miss Crane? întrebă repede inspectorul.
— Afară, la aer, răspunse omul. Biata domnişoară este foarte tulburată, lucru foarte firesc dealtfel.
Tanner nu-l întrebă de ce socotea firească tulburarea fetei, fapt ce-l decepţionă pe domnul Kelver.
Chiar atunci apăru Feraby şi inspectorul îl trase într-un colţ.
— Du-te s-o cauţi pe miss Crane şi stai de vorbă cu dânsa. Sigur că ştie mai multe decât va fi dispusă să-ţi mărturisească la început, dar încearcă s-o convingi să ţi se destăinuie.
Tânărul poliţist plecă şi Tanner se întoarse la majordomul şef.
— Ieri noapte nu ai auzit nimic? îl întrebă.
Kelver făcu semn că nu.

— Nici ţipete, nici zgomote, nimic? insistă Tanner.

— Nu, domnule.

Însă Tanner era convins de contrariul.

— Îţi aminteşti de noaptea când a fost ucis Stand, şoferul? continuă inspectorul. Nici atunci nu ai auzit nimic?

— Nu, domnule. Dealtfel, v-am spus-o şi data trecută, când aţi fost aci.

— În timpul nopţii a intrat cineva în această încăpere?

— Nu, domnule. Mă iertaţi, adăugă apoi repede, însă v-am văzut discutând cu Delia Jackson, camerista lady-ei Lebanon.

Privi în jur şi continuă în şoaptă:

— A fost concediată azi dimineaţă. Poate că ea va putea răspunde la întrebarea dumneavoastră, fiindcă are permisiunea de a circula, noaptea târziu, în această aripă a casei. Un servitor concediat simte oarecare ciudă şi va fi desigur dispusă să vă dea informaţia dorită.

— Mulţumesc, spuse Tanner. Am să stau de vorbă cu ea.

Kelver privi spre palierul de sus al scării şi se întoarse spre inspector.

— Vine lady Lebanon, domnule, îl anunţă el.

Lady Lebanon coborî scările cu paşi rari. Era foarte calmă şi stăpână pe sine. Cearcănele de sub ochii ei confirmau cele spuse de camerista Jackson. Când vorbi însă, vocea lady-ei răsună plină de siguranţă, de parcă nimic neobişnuit nu-i tulburase liniştea.

— Domnule Tanner, aveţi tot ce vă trebuie? i se adresă ea. Kelver, ai grijă, te rog, ca domnul Tanner să vadă întregul personal şi ajută-l cât poţi. Veţi termina astăzi ancheta? i se adresă inspectorului şi se îndreptă spre biroul ei.

— Nu cred, răspunse Tanner.

O privi cercetător. Lady Lebanon era una din acele fiinţe pe care nu le supui nici cu ameninţări, nici cu promisiuni. Dacă izbutea s-o facă să declare ce ştie, ar fi fost o adevărată performanţă.

— Am cerut să vi se reţină o cameră la hanul „White Hart”, zise lady Lebanon. Este un loc confortabil, deşi am auzit vorbindu-se că unuia dintre oamenii dumneavoastră i s-a întâmplat acolo ceva neplăcut.

— Da, replică Tanner. Mi-aţi permis să vizitez casa, continuă.

— Fireşte. Brooks poate să vă însoţească.

Stătu lângă biroul ei cu mâinile sale albe sprijinite pe sugativa ce-l acoperea în parte.

— Se pare că acel om a fost ucis în parc, zise ea şi Tanner o privi mirat.

— Care om? făcu el nedumerit.

— Doctorul Amersham, zise ea.

Femeia din faţa lui era, într-adevăr, altfel decât ceilalţi, îşi spuse iar inspectorul. Pentru dânsa Amersham era un „om” oarecare. Fusese asasinat în parcul castelului ei, însă acest lucru nu părea s-o impresioneze în mod deosebit.

— Da, a fost asasinat în parc şi locuinţa dumneavoastră este în acest parc. Nu-i, prin urmare, exclus ca să fi auzit cineva vreun strigăt…, dacă s-a auzit…

— Va fi foarte interesant dacă veţi descoperi aşa ceva, rosti rar lady Lebanon.

Apăsă pe butonul soneriei din faţa ei şi, aproape imediat, se ivi Brooks.

— Arată-i, te rog, domnului Tanner, casa, îi spuse ea majordomului.

CAPITOLUL 16

După ce inspectorul Tanner ieşi, lady Lebanon îl chemă pe Kelver.

— Când vor pleca poliţiştii? îl întrebă.

— Mi se pare că vor sta încă destul de mult pe aci, mylady, răspunse Kelver şi, văzând-o îndreptându-se spre scară se grăbi să adauge: Iertaţi-mă, mylady, însă aş dori să vă vorbesc despre ceva oarecum neplăcut – neplăcut pentru mine, adică – adăugă. Mâine este sfârşitul lunii şi aş dori să binevoiţi a-mi primi demisia.

Îl privi încruntând sprâncenele. S-ar fi putut crede că pentru dânsa, demisia lui Kelver era o adevărată tragedie.

— După cum înţelegeţi, desigur, mylady, continuă Kelver, toate aceste evenimente îngrozitoare m-au impresionat profund.

— Dar nu se referă la dumneata, Kelver, zise lady cu bunăvoinţă.

— Vă rog să mă iertaţi, insistă Kelver. Ştiu că reacţia mea nu este cea mai potrivită, însă de când lucrez, numele meu nu a fost legat de asemenea întâmplări.

— Foarte bine, Kelver, rosti ea încet. Regret, totuşi, fiindcă îmi dau seama că va fi greu să te înlocuiesc.

Majordomul-şef se înclină uşor. Era mulţumit că-i acceptase demisia.

— Unde este lordul Lebanon?

— În camera lui, mylady, răspunse Kelver. Abia s-a întors.

— Spune-i că vreau să-l văd.

Când Willy Lebanon ajunse în faţa ei, destul de speriat, îl privi intens cu ochii ei negri şi el simţi că-i piere curajul de a o înfrunta.

— Este foarte trist ceea ce s-a întâmplat…, începu el.

— Unde ai fost azi dimineaţă, cu maşina ta, Willy? îl întrerupse lady Lebanon.

— În oraş, mamă, răspunse el, umezindu-şi buzele uscate.

— Unde anume?

— La Scotland Yard, spuse el, străduindu-se să zâmbească.

— De ce te-ai dus la Scotland Yard? continuă ea să-l întrebe.

Willy îi evită privirea şi, când vorbi, se exprima cu greu.

— În casa asta se întâmplă lucruri pe care nu le înţeleg, reuşi el să rostească. Mă îngrozesc toate şi…, cum să-ţi explic? Mă rog, am vrut să mă duc şi m-am dus…

— Willy! exclamă maică-sa cu asprime şi el se zăpăci.

— Regret, mamă, replică lordul, dar te porţi cu mine de parcă aş fi un copil mic.

— Aşadar, ai fost la Scotland Yard! zise lady Lebanon. A fost o prostie din partea ta. Fii sigur că dacă poliţia vrea să afle ceva, poate să o facă şi fără ajutorul tău. Purtarea ta m-a supărat foarte mult. Le-ai spus ceva despre Amersham?

De fapt, lady Lebanon voia să-i pună această întrebare. Ştia de la Guilder că fiul ei se dusese la Scotland Yard, dar acesta nu fusese în stare să-i comunice clar ce discutase acolo.

— Nu, răspunse lordul morocănos. Le-am declarat doar că-l găsesc pe Amersham foarte ciudat, că la castel se întâmplă multe pe care nu le înţeleg. Nu-i înţeleg pe blestemaţii ăştia de majordomi americani. Nu-l înţeleg pe Guilder. Ca să fiu sincer, aş fi preferat să ni! mă fi întors niciodată din India.

Lady Lebanon se ridică şi se apropie de el. îl privi aproape ameninţător.

— N-ai să te mai duci la Londra fără permisiunea mea, îi spuse, şi nu vei pomeni poliţiei despre cele ce se petrec în această casă. Ai înţeles?

— Da, mamă, murmură tânărul.

— Vreau să te porţi cu mai multă demnitate, continuă ea. Nu este cazul ca tu, un Lebanon, să legi prietenii cu poliţişti şi cu oameni de teapa lor.

— Nu ştiu, răspunse el. Cu mine s-au purtat frumos. Guilder însă m-a urmărit.

— A făcut-o fiindcă i-am poruncit eu, zise lady Lebanon. Îţi ajunge această explicaţie?

— Da, mamă, zise Willy disperat.

Se pregătea să părăsească încăperea când ea îl chemă iar.

— Nu pleca. Trebuie să semnezi nişte cecuri.

Scoase dintr-un sertar un carnet de cecuri şi-l deschise. Tânărul lord se apropie şi luă un stilou. Ca de obicei, erau cecuri în alb.

— De ce-mi dai să semnez totdeauna cecuri în alb? observă el indispus. Ar trebui să ştiu…

— Semnează patru, îi ceru lady Lebanon. Şi fii atent să nu le pătezi.

Willy Lebanon ar fi vrut nu numai să păteze, ci să şi rupă acele cecuri. Însă privirea mamei lui îl paraliza şi semnă supus. Dealtfel, nu trebuia să-şi facă griji. Era bogat şi mama lui se dovedise o foarte bună administratoare. Acum, voia să se întâlnească cu inspectorul Tanner şi cu sergentul Feraby, şi deîndată ce semnă, fugi de lângă dânsa.

Lady Lebanon la rândul ei se ridică de la birou şi începu să urce treptele. Deodată se opri. Cât era de neatentă! Coborî în fugă scara, privi în jur şi deschizând unul din sertare, scoase dinăuntru o bucată de pânză roşie, mototolită. Cu mâini tremurătoare deschise soba şi aruncă baticul în foc. Pentru o clipă zări sclipirea micului sigiliu şi se înfioră. Ce nebunie din partea ei... Nu trebuia să lase baticul într-un sertar unde putea fi găsit de poliţişti! Părăsită de puteri, se reaşeză tremurând pe scaun...

CAPITOLUL 17

Sergentul Totty nu întârzie să descopere o urmă de pantof femeiesc la capătul aleii. Curând, găsi încă una lângă maşină. În schimb, nu izbuti să dea de nici un indiciu în apropierea locului unde fusese târât cadavrul lui Amersham. Îşi continuă căutările şi într-un punct al stratului, unde iarba era mai rară, zări amprenta clară a unui pantof femeiesc.

Se aplecase s-o inspecteze mai îndeaproape, când, deodată, îl văzu pe majordomul american care-l urmărea cu interes.

— Căutaţi urme, domnule Totty? îl întrebă el. Cred că această amprentă de pantof aparţine lady-ei Lebanon. A fost aci azi dimineaţă.

— N-a ieşit deloc din camera ei, îl contrazise sergentul.

— Da? Poate. Eu mă bazez pe cele auzite de la servitori. Au văzut-o părăsindu-şi camera.

— Ce să caute aici? se miră Totty şi, brusc, îi veni o idee.

Începu să se caute prin buzunare.

— Nu cumva ai o ţigară? îl întrebă pe american.

Guilder scoase o tabacheră de argint, o deschise şi i-o întinse.

— Sunt ţigări Chesterford, rosti calm, ca aceea găsită azi dimineaţa. Am fumat-o puţin înainte de venirea dumneavoastră.

— De unde ştii că am găsit-o? întrebă Totty.

— Nu aţi descoperit-o dumneavoastră, ci domnul Feraby, răspunse Guilder râzând. Aş putea deveni un bun detectiv, domnule Totty.

Sergentul preferă să nu continue discuţia, ci îşi văzu de cercetări. Străbătu o pajişte şi ajunse lângă un pâlc de copaci, de unde putea vedea casa pădurarului. Se pregătea să plece, când observă un scaun, aflat sub un copac. Pe iarbă se găsea o pipă şi cenuşă provenită de la tutunul ei. Cineva stătuse acolo. Se vedea şi amprenta lăsată de un bocanc. Curând, descoperi printre buruieni o puşcă. Faptul că nu era ruginită dovedea că nu zăcea acolo de mult timp. O verifică şi constată că era încărcată. Scoase gloanţele şi le puse în buzunar. Reveni apoi la locul unde-l lăsase pe Guilder. Îl văzu ieşind pe poarta castelului.

— Salutare, sergent…, începu Guilder vesel, dar zărind arma se întunecă la faţă. Unde aţi găsit-o? întrebă.

— Numai eu pun întrebări, îl repezi Totty. Cunoşti arma?

— Seamănă cu aceea a pădurarului.

— Şi asta? făcu Totty arătându-i pipa.

— Nu, domnule, n-am văzut-o niciodată, răspunse majordomul, însă, dacă veţi analiza cenuşa veţi afla cui aparţine.

— Unde este inspectorul Tanner? întrebă sergentul Totty.

Tanner se afla la etajul castelului. Controlase întreaga clădire, fără să descopere nimic esenţial. Trecuse prin toate încăperile, însoţit de Brooks. Camera lordului Lebanon era mică, dar mobilată modern. Cea mai spaţioasă era aceea a Ilei Crane: mare cât o sală, şi cu aspect dezolant din pricina lambriurilor de culoare închisă şi a tavanului scorojit.

Mobilierul sărăcăcios consta dintr-un pat cu baldachin, o toaletă, o canapea şi două fotolii.

— A fost camera răposatului lord, explică Brooks. E numită „camera bătrânului lord”. Este bântuită de fantome şi e singura dintre toate încăperile care mă înfioară.

Tanner nu răspunse. Cerceta lambriurile care acopereau pereţii şi le ciocănea din când în când. Brooks îl urmărea cu interes.

— Există multe treceri secrete în castel, dar nu mai sunt folosite, zise majordomul.

— Care este camera lady-ei Lebanon? îl întrebă Tanner.

— Am să v-o arăt.

Apartamentul lady-ei Lebanon se găsea pe partea opusă a coridorului, era plăcut, frumos mobilat. Preţioase covoare persane acopereau podeaua.

Pe biroul din camera lady-ei, Tanner zări un mers al trenurilor.

— Lady Lebanon călătoreşte des?

— Nu, răspunse Brooks, însă l-a trimis pe Guilder la Londra şi presupun că a consultat mersul trenurilor.

— Guilder s-a dus şi s-a întors cu maşina, remarcă Tanner.

În coşul de hârtii nu găsi ceva deosebit, cu excepţia unei foi, smulsă dintr-o agendă, pe care figurau câteva cifre: „630, 83, 10, 105”.

Fuseseră scrise cu cerneală albastră şi pe birou era un creion albastru. La început nu înţelese semnificaţia lor, apoi se lămuri că aveau legătură cu mersul trenurilor, mai precis cu plecările a patru trenuri care erau la orele: 6,30, 8, 3,10 şi 10,5. De ce patru trenuri se întrebă inspectorul. Însă ce tren putea să plece la 10 şi să sosească la destinaţie după cinci minute? Până la urmă, ajunse la concluzia că era vorba de trenuri care porneau spre Europa, unul la 6,30, cu sosirea la 8,3 şi celălalt cu plecarea la ora 10 şi sosirea ia 10,5, dar a doua zi, firește; ambele. Oare unde sosea la 10,5? Undeva între Paris şi Dijon?

— Aici este o cameră pe care ar trebui s-o vedeţi. Era destinată musafirilor şi doctorul Amersham o folosea când dormea la castel.

— Aici ce este? întrebă Tanner, arătând o uşă pe lângă care majordomul trecuse fără să se oprească.

— Este o debara.

— Aş dori s-o vizitez, insistă Tanner.

— Dar nu are nimic înăuntru, replică Brooks.

— Există ceva acolo pe care nu vrei să-l văd, spuse inspectorul, de aceea ai fost dispus să-mi arăţi camera lui Amersham. Deschide-o pe aceasta.

— Nu am cheia ei, răspunse majordomul, dar şi dacă o aveam nu merită osteneala s-o cercetaţi. E plină cu tot felul de vechituri.

— Du-te să aduci cheia, porunci Tanner.

— Mai bine s-o cereţi lady-ei Lebanon. Eu nu am chei, mormăi Brooks. De unde să ştiu că o să vreţi să intraţi şi în debara?

Tanner lovi de câteva ori uşa. I se păru deosebit de masivă.

— Uşa asta e cam prea solidă pentru o debara, observă el.

Îşi lipi urechea de uşă, dar nu distinse nici un zgomot în interior.

— În regulă, zise Tanner, să mergem mai departe, dar am să mă reîntorc…

Brooks înaintă tăcut. Părea că ceva îl indispusese. Deschise uşa camerei doctorului Amersham şi se opri în prag.

— Nu este nimic interesant aci, dar poate vreţi să intraţi.

Inspectorul făcu o verificare minuţioasă, fără a găsi însă vreun obiect aparţinând lui Amersham. Tocmai voia să iasă, când apăru sergentul Totty cu arma găsita. Intră şi trase uşa după el.

— Trebuie să vă raportez ceva, începu el şi îi relată lui Tanner cele descoperite.

— Cred că puşca şi pipa aparţin pădurarului, încheie Totty.

— De ce le-a lăsat acolo? întrebă Tanner. Arată-mi gloanţele.

Sergentul i le dădu şi apoi, după ce Tanner le cercetă, le puse iar în buzunar.

— Mi se pare ciudat ca un pădurar să folosească o astfel de armă, zise inspectorul. Nu cred că Tilling intenţiona să-i împuşte cu ea pe braconieri. Presupun că se aşezase acolo ca să-i urmărească pe cei care intrau în locuinţa lui. Bănuiesc pe cine aştepta să se arate. Apoi, s-a petrecut ceva care l-a determinat să-şi lase în acel loc atât pipa cât şi puşca. Oare ce anume s-a întâmplat?

— Am trimis să-l cheme, spuse Totty.

— În ce priveşte ţigara, continuă Tanner, e clar că Guilder nu se mulţumeşte să furnizeze un alibi doar pentru sine; vrea să-i asigure unul şi lady-ei Lebanon. Desigur că ea a coborât în parc când a auzit de crimă – şi asta s-a întâmplat cu mult înainte de a fi descoperit cadavrul. Întrebarea este ce a împiedicat-o să se apropie de locul unde zăcea mortul? De ce s-a mărginit să umble încoace şi încolo la cincizeci de yarzi departe de tufişurile unde a fost găsit Amersham? Am să-ţi spun eu, Totty. Pentru simplul motiv că mylady habar nu avea unde zace cadavrul. Nimeni nu ştia că este acolo. Castelana credea că se află în altă parte şi-l căuta.

Tanner rămase pe gânduri câteva clipe.

— Altă întrebare este: era şi Guilder acolo? Nu cred. Oricum, ea nu l-a văzut. Poate că majordomul a apărut mai târziu sau, dimpotrivă, a fost acolo tot timpul, dar lady Lebanon nu ştia. Mă interesează ce ne va spune domnul Tilling.

— Castelul ăsta este un loc straniu…, murmură Totty.

— Ai dreptate, admise Tanner.

La Marcs Priory erau trei telefoane şi Tanner îl alese pe acela din camera domnului Kelver, ca să telefoneze la Scotland Yard.

— Am nevoie de o listă cu mersul tuturor trenurilor care pleacă la şase şi jumătate şi ajung la destinaţie la opt şi trei

minute. Şi una cu trenurile care pleacă la zece, dimineaţa sau seara şi sosesc la destinaţie la zece şi cinci, în aceeaşi seară sau a doua zi. Mă interesează trenurile cu acest orar din orice parte a Angliei ar fi, îi spuse el unuia dintre subordonaţii săi. Nu ştiu din ce gări pornesc aceste trenuri. Asta trebuie s-o aflaţi voi.

Oare ce planuri îşi făcuse lady Lebanon? Cadavrul a fost găsit la unsprezece dimineaţa – dar crima fusese comisă cu vreo douăsprezece ore mai devreme şi ea o ştia. Să fi vrut să fugă? Nu părea să fie genul de persoană care o şterge aşa uşor. Doar dacă teama resimţită nu o determinase să acţioneze astfel. Tanner se îndrepta spre holul principal ca s-o interogheze pe lady Lebanon, când îl văzu pe Totty.

— Tilling nu este la Marcs Thornton, raportă el. A plecat dis-de-dimineaţă, însă nimeni nu ştie unde.

— Nici locatarii de aci nu ştiu? întrebă Tanner.

— Am vorbit cu lordul Lebanon, dar mi-a spus că nu-l cunoaşte prea bine pe pădurar, cu care nu a avut de-a face. L-am rugat s-o întrebe pe lady Lebanon, însă se pare că nici ea nu ştie.

— Cine ţi-a comunicat că Tilling a plecat azi dimineaţă?

— Nevastă-sa, răspunse Totty.

— E aici? întrebă inspectorul. Vreau s-o vad.

— I-am spus să vină, dar nu vrea, rosti Totty încurcat. Părerea mea este că doamna Tilling ar putea face declaraţii interesante, însă se teme la fel de mult ca miss Crane.

— Miss Crane? se miră Tanner. Este şi ea înspăimântată?

— Feraby face tot ce poate ca s-o liniştească, dar fără prea mare succes, spuse Totty zâmbind.

— Bine, în acest caz, să mergem noi la doamna Tilling.

Străbătură Priory Fields ca să ajungă la casa pădurarului. Când se apropiară, uşa se deschise. Deşi o văzuse numai o dată Tanner o cunoştea pe soţia pădurarului. Acum o găsi foarte schimbată: era palidă şi trasă la faţă. Se vedea limpede că-şi petrecuse noaptea veghind. După o scurtă

ezitare îi pofti să intre şi, curând, se instalară în micul ei salon.

— Aţi venit pentru Johnny, nu-i aşa? îl întrebă ea pe Tanner. Nu ştiu unde este. A plecat dis-de-dimineaţă.

— Unde s-a dus?

— Nu ştiu, domnule Tanner, nu obişnuieşte să-mi spună ce are de gând să facă…

— Ieri noapte la ce oră s-a întors?

— Dimineaţa, devreme, răspunse femeia, după o scurtă ezitare. A intrat, şi a ieşit aproape imediat. Atâta ştiu.

— Eraţi culcată? i se adresă Tanner zâmbind, ca să-i dea curaj.

— Da…

— Cât era ceasul?

— Unu, zise ea. Am auzit apa curgând în bucătărie, care se află perete în perete cu dormitorul, şi m-am dus să văd ce este.

Apoi, deodată, îşi acoperi faţa cu mâinile şi izbucni în plâns.

— Doamne! E îngrozitor! gemu ea. Amândoi morţi! Stand şi Amersham!

Tanner aşteptă răbdător ca interlocutoarea lui să se liniştească.

— Doamnă Tilling, i se adresă el, îmi veţi face un mare serviciu, şi nu numai mie ci şi dumneavoastră înşivă, dacă-mi veţi relata ce s-a întâmplat noaptea trecută. Sunt convins că aveţi multe de spus. Când are să se întoarcă soţul dumneavoastră?

— Nu ştiu, murmură ea. Sper să nu-l mai văd niciodată.

— Unde s-a dus?

— Nu mi-a spus.

— Aţi auzit, la ora unu, apa curgând. Era soţul dumneavoastră? Ce făcea?

Femeia nu răspunse.

— Fusese rănit şi se spăla? insistă Tanner.

— Nu era ceva grav, se grăbi ea să-l asigure. O simplă zgârietură. Din pricina tufişurilor…

— Era zgâriat la mână?

— Da, însă nu prea tare.

— La ambele mâini? vru să ştie inspectorul.

Doamna Tilling tăcu.

— I-aţi dat ceva ca să-şi lege rănile? întrebă iar Tanner. Hotărâţi-vă, doamnă Tilling, vorbiţi! L-aţi pansat?

— A făcut-o singur, răspunse ea indispusă. S-a folosit de o batistă. Tăieturile nu erau adânci.

— Se certase cu cineva?

— Presupun, zise ea oftând. De obicei, se ia la harţă cu toţi.

— Aş dori să-mi mai spuneţi ceva, continuă Tanner. Înainte de a pleca, domnul Tilling şi-a schimbat hainele?

— Da, admise ea, privindu-l speriată.

— Unde sunt hainele pe care le-a scos? întrebă inspectorul, care cu greu reuşea s-o convingă pe doamna Tilling să-i explice clar ce anume se întâmplase.

CAPITOLUL 18

Până la urmă, soţia pădurarului acceptă să vorbească mai coerent. Spuse că pe la unu, unu şi jumătate – nu era sigură în privinţa orei – auzise apa curgând în bucătărie. Era trează, dar nu culcată cum îi spusese înainte. Admise că se afla în salon, cu lumina stinsă. Probabil, gândi Tanner, aştepta pe cineva. Ferestrele erau deschise şi când îl văzuse pe Tilling intrând grăbit, îi ieşise în întâmpinare.

Bărbatul ei nu-i pomenise nimic despre cele întâmplate. Îi spusese doar că se certase cu cineva şi ea îl întrebase dacă acela era Amersham, dar soţul ei o asigurase că nu-l văzuse pe doctor. Pădurarul avea răni la ambele mâini, iar vestonul îi era rupt şi cu gulerul smuls; parcă se luptase cu o fiară sălbatecă.

Îi tamponase cu iod rănile şi-i pansase mâna care era mai serios zgâriată. El îmbrăcase, apoi, un costum gri şi la trei şi jumătate, părăsise casa.

Doamna Tilling scoase dintr-un dulap costumul, purtat de soţul ei în noaptea precedentă. Chiar în faţă avea o pată de sânge, dar putea proveni de la rănile lui. Lipseau doi nasturi, iar al treilea atârna. Vestonul, într-adevăr, era într-o stare jalnică…

— Avea răni şi pe faţă? se interesă Tanner.

— Da, admise ea. Nu tăieturi, numai vânătăi. Era foarte neliniştit şi tulburat şi n-a vrut să-mi spună nimic. Doar că se bătuse cu un braconier şi că îşi pierduse arma.

— Înainte de a pleca v-a dat bani? se interesă Tanner.

Femeia nu se grăbi să răspundă, însă, după o oarecare ezitare, îi arătă patru bancnote noi de cinci lire fiecare.

Tanner îşi notă numerele lor.

— Mai avea şi alţi bani?

— Da, mulţi, spuse doamna Tilling. Avea un teanc întreg. Mi-a explicat că se va întoarce peste şase săptămâni, nimic altceva. Sunt gata să jur că nu el l-a ucis pe doctorul Amersham. Soţul meu este certăreţ, dar nu asasin. Nici pe Stand nu l-a ucis. Înainte de a pleca de aici l-am întrebat şi el mi-a jurat în genunchi că nu-l întâlnise deloc pe Stand în noaptea când a fost omorât.

— Câte pipe avea domnul Tilling?

— Una singură, răspunse femeia mirată.

— Sunteţi sigură că a plecat la orele trei şi jumătate? o întrebă iar Tanner.

Nu era absolut sigură, deoarece orologiul casei se oprise şi nu se gândise să se uite la ceasul ei de mână. Însă se ghidase după orologiul din turnul bisericii, pe care-l auzise bătând.

Când părăsiră casa pădurarului, Tanner îi dădu numerele bancnotelor lui Totty.

— Du-te la Banca din sat, vezi de unde provin şi află dacă au trecut prin contul cuiva din Marcs Thornton. Ia maşina poliţiei, fiindcă vreau să te întorci repede. Şi încă ceva, Totty, adăugă el, telefonează la Scotland Yard şi cere-le să publice în presă un anunţ către toţi tutungii, prin care să li

se ceară să comunice poliţiei care dintre ei a vândut o pipă mare, de tip „Orsus”, unui bărbat, între orele opt şi jumătate şi zece dimineaţa.

— Vă gândiţi la Tilling? întrebă Totty şi Tanner făcu semn că da.

— Când cineva îşi pierde pipa favorită, explică inspectorul, mie la sută că se grăbeşte să-şi cumpere una la fel. Să i se ceară tutungiului care a vândut pipa să facă o descriere amănunţită a cumpărătorului.

Inspectorul Tanner se întoarse la castel, unde-l întâlni pe sergentul Feraby, şi pe Ila Crane. Ea se calmase.

— Spune că nu ştie nimic, dar sunt convins că, dimpotrivă, ştie multe, zise Feraby, urmându-l pe Tanner în hol.

Ila aşteaptă să plece Tanner, apoi se apropie din nou de tânărul poliţist.

— Mă sperie, şopti ea.

Feraby zâmbi.

— Domnul Tanner? Este cel mai bun om din lume, îi spuse.

Când lady Lebanon coborî în hol, o găsi pe Ila Crane aşezată pe canapea.

— Ila! o strigă şi fata tresări.

— Doriţi ceva? o întrebă tânără.

Auzi pe cineva râzând şi se întoarse. Pe una din trepte era Willy Lebanon.

— Unde ai fost Willy? îl întrebă maică-sa cu asprime.

— M-am străduit să atrag atenţia poliţiştilor asupra mea, răspunse el zâmbind. Dar se pare că nimeni nu vrea să mă folosească drept detectiv amator.

— Nu e cazul să te amesteci în treburile lor, observă lady Lebanon.

Tânărul lord o privi insistent.

— Nu-mi pare deloc rău că a murit Amersham, strigă el. Acesta este adevărul, mamă! Chiar dacă te supără cuvintele mele. Fireşte, când cineva moare, îţi pare rău…, însă era un parazit şi mărturisesc că mă simt mai bine de când a… dispărut. Acesta este adevărul.

— Poţi pleca, Willy, zise lady Lebanon cu răceală.

El însă nu plecă.

— M-au întrebat dacă am auzit ceva şi eu le-am spus că „da”. De fapt, n-am auzit nimic, dar speram că astfel le voi stârni interesul faţă de mine. Trudă zadarnică…

— Willy, când vei termina cu aceste prostii, te-aş ruga să mă laşi singură cu Ila, i se adresă mama lui cu un ton liniştit. Am de vorbit cu Ila.

Lordul Lebanon părăsi nu prea încântat încăperea; nu era în stare să se opună voinţei lady-ei.

Când zgomotul paşilor lui se stinse, castelana se întoarse spre Ila.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă repede. Vorbeşte înainte ca poliţistul acela să se întoarcă. Doamne, dar ce ai păţit?

Ila îşi frângea mâinile şi abia putea respira.

— Azi dimineaţă, am deschis sertarul biroului dumneavoastră şi am găsit acolo un batic roşu, cu un sigiliu auriu în colţ, murmură fata, aproape plângând.

Chipul lady-ei Lebanon se întunecă.

— De ce ai deschis sertarul de la biroul meu? o întrebă cu asprime.

— Aveam nevoie de carnetul de cecuri, replică Ila. De ce aţi lăsat baticul într-un asemenea loc?

Lady Lebanon zâmbi.

— Scumpa mea copilă, visezi! În care sertar era?

Când fata îi arătă, îl deschise.

— Aici nu este nimic, rosti calm lady Lebanon. Te rog, Ila, nu te enerva.

— Să nu mă enervez! strigă fata cu o voce stridentă. Cum să nu mă enervez? Un om a fost asasinat de o bestie!

Continuă cu glas tremurător:

— Îl uram, fireşte că îl uram. Se purta cu mine, totdeauna atât de… nepotrivit, însă…

Lady Lebanon se apropie de ea.

— Se purta nepotrivit cu tine? Ce vrei să spui? i se adresă cu glas tăios. A încercat să facă dragoste cu tine?

Amersham?

Fata gemu şi se aşează din nou pe canapea, cuprinzându-şi capul în mâini.

— Nu mai pot rămâne aici, murmură ea, nu mai pot…

Lady Lebanon zâmbi iar.

— Locuieşti aici de mult…, spuse.

Scoase dintr-un sertar al biroului ei o scrisoare.

— Luni i-am trimis prin mandat mamei tale banii şi azi am primit o scrisoare de la ea. Fetiţele o duc bine cu şcoala. Îmi scrie că, pentru prima oară, după necazurile prin care a trecut, se simte liniştită şi în siguranţă.

Ila Crane înţelese aluzia. Cândva îi fusese milă de aspra lady Lebanon, acum însă o ura. Era îngrozitor să-i arunce aşa, în faţă, că fericirea mamei şi a surioarelor ei se datora pomenii ei.

— Ştiţi foarte bine că n-aş rămâne aici nici măcar o zi, dacă nu ar trebui să-mi ajut mama şi surorile, spuse fata cu greutate.

Lady Lebanon înalţă capul. Auzise glasul lui Tanner.

— Pentru numele lui Dumnezeu, exclamă ea, lasă istericalele. Îţi ofer un mare ajutor. Iar când vei deveni lady Lebanon, te vei convinge că nu sunt nici meschină, nici mărginită.

Ila o privi uimită. Oare la ce se referea?

— Te-am văzut cu tânărul poliţist, continuă lady.

— Este atât de simpatic! zise Ila. Mult mai simpatic decât…

— Decât meriţi? o întrerupse lady Lebanon. Nu fi proastă. Sunt sigură că este un om plăcut. Ştie să vorbească frumos. A urmat, precis, o şcoală serioasă. A primit o bună educaţie. Cum se numeşte?

— John Feraby, răspunse Ila.

— Feraby! exclamă lady Lebanon uimită. Nu cumva aparţine familiei Feraby din Somerset? Din familia lordului Lesserby?

— Da, cred că este originar din Somerset.

Lady Lebanon o privi gânditoare.

— Poţi sta oricând de vorbă cu el, numai să nu-i pomeneşti de doctorul Amersham, zise calm. Aşadar a încercat să-ţi facă curte?

— Amersham e mort, replică Ila. Doamne, ce îngrozitor!

— Tânărul Feraby ţi-a pus multe întrebări?

— Nu, răspunse cam aspru Ila. Vorbeam despre cunoştinţele noastre comune. Însă domnul Tanner îmi va adresa întrebări. Ce să-i spun?

— Draga mea, replică lady Lebanon, îi vei spune doar ceea ce este necesar să ştie.

În clipa aceea intră Feraby.

— Mă scuzaţi, mylady, dar domnul Tanner vă caută. Am să-i comunic că sunteţi aici.

— Nu plecaţi, domnule Feraby, i se adresă castelana. Mă voi duce eu la domnul Tanner. Unde este?

— În camera majordomului-şef. Telefonează la Londra.

— Ce să fac? râse ea. Voi merge în camera majordomului-şef.

— Ciudată femeie! murmură Feraby când lady Lebanon îi lăsă singuri. Aparţine Evului Mediu.

— Aparţine epocii noastre, îl contrazise Ila.

După o scurtă tăcere, Feraby o privi cu atenţie.

— Pot să te întreb ceva?

— Desigur.

— Ce anume te înspăimântă?

— Ce te face să crezi că sunt înspăimântată? replică Ila, încercând să evite răspunsul.

— Mereu te uiţi în urmă, de parcă ţi-e teamă că se va ivi vreo fantomă. Precis că în clădirea asta veche există o mulţime de coridoare secrete. Aşadar, de ce te temi?

— De poliţie, zise Ila, reuşind cu greu să zâmbească. Şi de ceea ce s-a întâmplat noaptea trecută, se grăbi să adauge, văzându-l dând din cap neîncrezător.

Explicaţia ei nu-l mulţumi.

— Te temi de multă vreme, nu-i aşa? insistă.

— Cine ţi-a spus? întrebă ea indispusă.

— Aş vrea să te ajut, zise Feraby. Crezi că pot?

— Vrei să-ţi vorbesc în mod… oficial?

Feraby ar fi trebuit să-i răspundă „da”. Asta era profesiunea lui. Trebuia să-i afle taina, ştia însă că dacă ar face aşa ceva ar ajunge să se urască pe sine.

— Nu mă tem de nimic, repetă Ila, şi privi spre scară. Acolo, este cineva, murmură. Trage cu urechea…

Feraby se duse până la scară şi privi. Nu era nimeni. Reveni lângă fată gânditor.

— Aci vă temeţi toţi că sunteţi spionaţi, observă el. Când lordul Lebanon a venit la Scotland Yard, se temea şi el că ascultă cineva la uşă. Casa asta are ceva care v-a distrus nervii. Ce este?

Şi cum ea tăcea, continuă:

— Care este taina castelului Marcs Priory?

Tânăra zâmbi, dar zâmbetul ei era prefăcut.

— Parcă ai povesti un basm, zise ea. Sau un roman de aventuri, avându-l ca erou principal pe domnul Tanner.

Îl privi câteva clipe, înainte de a se hotărî să continue.

— Este deştept? îl întrebă cu seriozitate.

— Tanner? Este cel mai deştept dintre toţi cei de la Scotland Yard, răspunse Feraby cu convingere.

— Pe cine bănuieşte? se interesă Ila.

— Cred că pe toţi, zise el râzând.

Deodată, Ila se apropie de dânsul şi-l apucă de mână. Era atât de tulburată că tremura.

— Vreau să te întreb ceva, şopti fata. Dacă cineva ştie cine a comis oribila crimă… şi nu spune nimic poliţiei… adică, în cazul că ascunde acest lucru, comite un delict?…

— Persoana care ştie ceva despre o crimă şi nu face o declaraţie este considerată părtaş la crimă, o lămuri Feraby.

Observând spaima din ochii ei, se grăbi să adauge cu blândeţe:

— Cine ştie ceva, trebuie s-o spună. Poate că îţi este mai uşor să-mi spui mie.

Însă, între timp, Ila Crane îşi regăsise sângele rece.

— Nu ştiu nimic, exclamă ea. De ce aş ştii? Crezi că nervozitatea mea… Oare nu este firesc să mă enerveze asemenea situaţie? Dar aceasta nu te interesează pe tine!

— Te înşeli, mă interesează foarte mult, răspunse el simplu.

Ar fi vrut să-l întrebe de ce, însă o astfel de întrebare nu ar fi folosit la nimic.

— Îmi închipui că aţi dat un număr acestui caz, spuse ea, dornică să schimbe subiectul conversaţiei.

— Nu. Însă pentru mine este „Cazul Doamnei în spăimântate”.

— Te referi la mine? murmură fata cu glas stins.

— Da, la tine.

Tânărul poliţist tăcu şi începu să adulmece aerul. Se ridică şi privi sub birou şi după canapea.

— Arde ceva! exclamă el. Nu cumva ai aruncat vreo ţigară aprinsă pe covor?

— Sper că nu, răspunse Ila. Dacă află lady Lebanon vom avea mari neplăceri.

Feraby se apropie de sobă şi o deschise.

— Cineva a ars aci ceva, spuse tânărul, aplecându-se. Este o bucată de pânză. Simţi cum miroase?

— Nu, nu simt nici un miros, murmură Ila, pălind.

Totty intră tocmai atunci în hol.

— Vino să arunci o privire la ce am găsit, îl îndemnă Feraby şi el se grăbi să se apropie de sobă.

— Pare să fie o bucată de cârpă, observă Totty.

Feraby se pregătea s-o ia de pe grătarul sobei, însă Totty îl opri.

— Nu o atinge. Vezi acel mic sigiliu? Este cam ars, dar îl poţi vedea nu? Unde este Tanner? întrebă sergentul Totty.

Feraby se întoarse spre Ila. Era palidă şi tăcută. Ea ştia foarte bine ce era bucata aceea de pânză…

CAPITOLUL 19

Inspectorul Tanner sosi în grabă şi privi. Deşi baticul arsese în mare parte, se putea constata calitatea materialului, iar sigiliul, parţial topit, dovedea clar că era vorba de un batic asemănător acelora cu care fuseseră sugrumaţi Stand şi Feraby, la fel cu cel găsit în biroul doctorului Amersham.

Când lady Lebanon coborî mai târziu în hol, îl găsi pe Tanner singur.

— A ars ceva în sobă? întrebă ea cu indiferenţă. Cred că este o bucată de mătase. Da, asta trebuie să fie. Aseară făceam o păpuşă pentru bazarul de binefacere, care se va organiza în sat. Azi dimineaţă am zărit pe biroul meu resturile rămase şi le-am ars.

— Nu sunt resturi, rosti calm Tanner. În sobă s-a ars o bucată mare de pânză. Era un batic indian, cu un sigiliu, având numele fabricantului, într-un colţ. Presupun că nu aţi mai văzut unul asemănător, nu-i aşa? însă doctorul Amersham văzuse…

— Nu vă înţeleg, zise calm lady Lebanon.

— Am găsit un batic ca acesta când am făcut percheziţie în biroul lui Amersham, ieri, spuse Tanner.

Se îndreptă spre uşă şi o deschise. Feraby şi Totty aşteptau pe culoar.

— Cât timp discut cu lady Lebanon, nu veţi lăsa pe nimeni să intre în această încăpere.

— Înseamnă că sunt prizonieră? remarcă ea.

— Înseamnă că nu vreau să fim întrerupţi, o linişti Tanner.

Lady Lebanon se aşează pe scaun şi îşi puse mâinile pe birou.

— Aţi vrea să-mi adresaţi unele întrebări? zise ea. Mă tem că n-am să vă pot ajuta prea mult.

— Eu sper contrariul, replică inspectorul. Nu intenţionez să vă pun întrebări, ci să vă vorbesc despre unele evenimente pe care dumneavoastră credeţi că le ignor. Perspectiva vă distrează? o întrebă, văzând-o zâmbind.

— Mă condamnaţi pentru că mă străduiesc să suport încercările acestei zile îngrozitoare? rosti ea încet.

Tanner o admira. Întâlnise mulţi bărbaţi şi multe femei, dar niciunul şi niciuna nu posedau sângele ei rece, stăpânirea ei de sine.

— În castel există o încăpere… Majordomul mi-a declarat că nu are cheia de la uşa ei. Spunea că acolo este o debara.

— Atunci, este debaraua, răspunse ea cu indiferenţă.

— La primul etaj, în cea mai frumoasă aripă a clădirii? făcu Tanner cu uşoară ironie. Ciudat loc pentru o debara…

Lady Lebanon îşi înălţă umerii delicaţi.

— O numim debara, deoarece păstrez acolo câteva mobile de preţ.

— Aveţi cheia? întrebă Tanner.

— Nu deschid niciodată camera aceea.

Vocea ei redevenise aspră.

Lordul Lebanon apăru pe scară şi auzi ultimele ei cuvinte. Ea nu-l zărise încă.

— Domnule Tanner, continuă lady Lebanon, am să vă mărturisesc adevărul. Este încăperea în care a murit soţul meu. Din ziua morţii sale n-am mai deschis-o…

— Ei, nu, mamă! interveni lordul în discuţie. Vă referiţi la camera cu uşă masivă, domnule Tanner? se interesă. Eu am văzut-o deschisă de multe ori.

Lady Lebanon se întoarse şi îşi privi fiul. Privirea ei era ameninţătoare.

— Greşeşti, Willy, îl contrazise ea. Acea cameră nu a fost deschisă niciodată, deci nu o puteai vedea astfel.

— Mă rog, n-are importanţă, zise agasat Tanner. Totuşi aş dori s-o deschid.

— Mă tem că nu puteţi, zise castelana.

— Trebuie, mylady.

— N-are nici un rost, zise lady zâmbind. În camera aceea nu se află decât câteva tablouri vechi. Credeam că ţinta căutărilor dumneavoastră se găseşte în afara castelului…

— Mylady, ţinta căutărilor mele se află acolo unde doresc eu, rosti inspectorul cu asprime.

— Dar, mamă…, începu lordul Lebanon.

Întâlnind privirea ei îşi întrerupse brusc tirada.

— Aţi fi amabil să ne lăsaţi singuri, mylord? i se adresă Tanner.

Aşteptă până când tânărul părăsi încăperea.

— Oricum, lady Lebanon, continuă inspectorul, vă daţi seama, fireşte, că pot să cer un mandat de percheziţie…

— Ar fi o jignire pentru mine, dacă aţi proceda astfel, rosti ea, înălţându-şi cu mândrie capul. Dealtfel, sunt convinsă că, în ţara aceasta, nu se va găsi nici un judecător care să vă dea un asemenea mandat!

Tanner îşi spuse că nu va putea descoperi taina camerei închise insistând. Ştia că îi era foarte uşor să obţină un mandat de percheziţie. Îl şi ceruse de la Londra.

— Oricât v-ar părea de neobişnuit, i se adresă el lady-ei, aş dori să discut cu dumneavoastră despre asasinarea doctorului Amersham. Acesta este şi motivul pentru care mă aflu aci; ca să anchetez despre sugrumarea doctorului Leicester Amersham.

— Mi se pare că v-am…, începu lady Lebanon, dar Tanner o întrerupse fără menajamente.

— Mi-aţi spus că nu ştiţi nimic despre crimă, însă eu nu cred. Aţi avea bunătatea să-mi răspundeţi când l-aţi văzut pentru ultima oară pe doctorul Amersham?

Castelana îşi plecă fruntea; ştia că sosise clipa cea mai grea.

— Azi dimineaţă nu l-am văzut…, zise ea.

— Ştiu, replică Tanner răbdător. Azi dimineaţă nu mai era în viaţă. Medicul legist a constatat că a fost ucis ieri noapte, între orele unsprezece şi douăsprezece. Vreau să aflu când l-aţi văzut pentru ultima oară viu.

— Ieri dimineaţă…, sau poate alaltăieri, nu sunt sigură, răspunse lady Lebanon şi, înainte de a apuca să-şi termine fraza, înţelese că, fără voia ei, comisese o mare gafă.

— Ieri noapte, pe la unsprezece, poate cu câteva minute înainte de a fi ucis, se afla aci, remarcă Tanner calm. Era chiar în această încăpere şi discuta cu dumneavoastră.

— Aţi stat de vorbă cu servitorii mei? întrebă ea privindu-l cu trufie.

— Fireşte, replică inspectorul, şi acest lucru observ că vă displace.

— Aş fi considerat purtarea dumneavoastră mai demnă, dacă, mai întâi, aţi fi vorbit cu mine, rosti lady cu duritate.

— Vorbesc acum, replică Bill Tanner zâmbind, şi-mi spuneţi că l-aţi văzut ieri dimineaţă sau, poate, alaltăieri. Este asasinat un om şi…

— Nu înţeleg la ce vă referiţi, îl întrerupse ea, încruntându-se.

— Dacă un prieten de-al dumneavoastră ar muri la scurt timp după ce v-aţi despărţit, aţi exclama: „Dar n-a trecut nici o oră de când am stat de vorbă!” La aceasta mă refer.

— Doctorul Amersham nu-mi era prieten, murmură ea. Era un tip egocentric, care se interesa numai de el însuşi.

— Deci, faptul că a fost asasinat la câţiva metri distanţă de această încăpere, nu are nici o importanţă, nu-i aşa? spuse Tanner cu oarecare tristeţe. Lady Lebanon, oare nu vă daţi seama cât de ciudată este purtarea dumneavoastră? Îmi mărturisiţi că nu vă puteţi aminti când l-aţi zărit pentru ultima oară pe doctorul Amersham, deşi acesta se afla împreună cu dumneavoastră cu câteva clipe înainte de a muri. Susţineţi că nu vă era prieten, ci un om egocentric, însă, dacă nu se număra printre prietenii dumneavoastră, ce căuta aici la unsprezece noaptea?

— A venit să mă vadă!

— Ca medic?

— Bineînţeles.

— L-aţi chemat dumneavoastră?

Lady Lebanon se gândi înainte de a răspunde.

— Nu, era în trecere…

— La unsprezece noaptea? se miră Tanner.

— Sufăr de artrită.

— Totuşi, nu l-aţi chemat. Pur şi simplu, doctorul a ghicit că aveţi probleme de sănătate şi a venit de la Londra cu maşina, ca să vă trateze. Nu cumva v-a scris şi vreo reţetă? făcu ironic Tanner.

Cum ea nu răspunse, Tanner continuă:

— A plecat de aici pe la miezul nopţii şi, în timp ce trecea pe alee cu maşina, cineva a sărit pe bancheta din spate şi l-a strangulat.

— Nu am cunoştinţă despre cele întâmplate, replică lady Lebanon.

— S-a găsit maşina din care l-a scos asasinul; a dus-o tocmai în celălalt capăt al satului.

— Nu mă interesează deloc, exclamă ea, înnebunită de acele amănunte, dar înţelegându-şi deîndată greşeala.

— Lady Lebanon, îl cunoaşteţi pe doctor de ani de zile! Era un oaspete permanent al casei dumneavoastră, medic personal şi prieten şi nu vă interesează uciderea lui?

— Fireşte, îmi pare rău, spuse. Este groaznic ceea ce s-a întâmplat.

Tanner rămase câteva clipe tăcut şi nervii ei fură puşi la grea încercare.

— Ce anume ştia doctorul Amersham? o întrebă.

Îl privi, fără să răspundă.

— Ce anume ştia? repetă Tanner. Ultimele cuvinte pe care i le-aţi adresat când părăsea această încăpere au fost următoarele…

Scoase din buzunar un carnet şi citi cele scrise pe una din pagini.

— Stăteaţi la birou şi-i vorbeaţi supărată. I-aţi spus:Nimeni n-are să te creadă, fii sigur. N-ai decât să spui tuturor, dacă îndrăzneşti! Nu uita însă că eşti vârât până în gât; mai mult ca oricine. Dealtfel, totdeauna ai vrut să administrezi banii lui Willy”.

Tanner închise carnetul şi adăugă:

— Poate că nu aţi folosit chiar aceste cuvinte, sensul însă este acelaşi. În ce anume era vârât doctorul până în gât? Ce nu ar fi îndrăznit să spună?

Lady Lebanon tăcea. Era uluită. Nu pricepea de unde obţinuse inspectorul acele informaţii. Deodată, îi veni un gând, care-i făcu obrajii palizi să se înroşească de mânie.

— Toate acestea le-aţi aflat, fireşte, de la camerista mea, Jackson, strigă ea. Este o tânăra necinstită, pe care am concediat-o. Domnule Tanner, dacă ascultaţi ce vă spun servitorii concediaţi…

Tanner clătină cu tristeţe capul.

— Îi ascult pe toţi, zise încet. Aceasta este profesiunea mea. Cât timp a zăcut bolnav lordul Lebanon înainte de a muri?

Nu era pregătită pentru această bruscă schimbare de subiect şi se gândi puţin înainte de a răspunde.

— Cincisprezece ani, murmură ea.

— Cine-l îngrijea?

— Doctorul Amersham, răspunse ea în silă.

Tanner îşi scoase din nou carnetul.

— Deşi a fost bolnav atâţia ani, a murit subit, nu-i aşa? o întrebă. Aşa scrie în certificatul de deces întocmit de doctorul Leicester Amersham.

Închise carnetul şi lady Lebanon încercă să ghicească următoarea întrebare.

— În timpul bolii lordului, dumneavoastră şi doctorul Amersham aţi preluat administrarea averii sale?

— Da, admise castelana.

— I-am văzut numele pe diferite contracte; doctorul le semnase în calitate de administrator general, zise Tanner şi lady Lebanon socoti că pericolul trecuse.

— Da, se grăbi ea să confirme. Soţul meu îl simpatiza pe doctor, care-l ajuta în administrarea averii sale, aşa cum aţi spus.

Tanner o privi câteva clipe cu atenţie, apoi o întrebă calm şi aproape cu indiferenţă:

— De ce v-aţi recăsătorit?

Când pricepu sensul frazei lui, lady Lebanon sări în sus.

— Nu-i adevărat! exclamă ea.

— De ce v-aţi recăsătorit, în biserica din Peterfield, cu doctorul Leicester Charles Amersham? continuă Tanner la fel de calm. Cununia a fost celebrată de părintele John Hastings.

O văzu clătinându-se şi aşezându-se din nou pe scaun.

— Cine v-a spus? întrebă cu greutate.

— Registrul bisericii, unde sunt înscrise nunţile, replică inspectorul zâmbind. Am făcut o mică anchetă la biserica din Peterfield. Ca să fiu sincer, găseam ciudată prietenia dintre preotul John Hastings şi doctorul Amersham – erau atât de diferiţi! – şi am ajuns la concluzia că prietenia lor se baza pe un serviciu făcut de Hastings lui Amersham. De aceea m-am dus la Peterfield. Aşadar, de ce v-aţi căsătorit cu doctorul la trei luni după moartea soţului dumneavoastră şi de ce aţi ţinut ascuns faptul?

Lady Lebanon luă o carafă cu apă de pe biroul ei, umplu un pahar şi bău. În acest timp, Tanner aştepta răbdător.

— Am fost silită să mă mărit cu el, zise lady Lebanon foarte calmă. Doctorul Amersham era un aventurier de cea mai ordinară speţă. Era medic în armata din India şi nu avea nici un ban. M-a şantajat ca să mă oblige să mă căsătoresc cu el.

— Cu ce anume vă şantaja? întrebă Tanner. Ce taină a dumneavoastră cunoştea? Nu poţi şantaja pe cineva, dacă nu ştii despre dânsul ceva ce acesta nu vrea să fie cunoscut. Nu cumva aţi comis vreo ilegalitate?

— Refuz să răspund, zise cu hotărâre lady Lebanon. Doctorul era hoţ şi plastograf. A fost izgonit din armată.

— Poate că era astfel, dar nu uitaţi că se afla aici ieri noapte între unsprezece şi douăsprezece. V-a ameninţat şi, după câteva minute, a fost ucis, iar dumneavoastră declaraţi că nu vă interesează!

— Şi de ce m-ar interesa! replică ea roşie de furie. Mă bucur că…

Tăcu brusc, fără să-şi termine fraza.

— Vă bucuraţi că a murit? întrebă Tanner. V-aţi adus însă aminte de ceva care nu vă convine…

— E…, e absurd, bâigui ea.

— În ce-l priveşte pe primul dumneavoastră soţ, doamnă Amersham…, începu inspectorul.

— Aş prefera să-mi spuneţi lady Lebanon, îl întrerupse ea. M-aţi numit aşa ca să mă necăjiţi, adăugă izbucnind în râs. Încep să vă înţeleg metodele, domnule Tanner.

— Cine l-a văzut mort pe soţul dumneavoastră? se interesă inspectorul.

— Doctorul Amersham. De rest s-au ocupat Guilder şi Brooks.

— Înţeleg. Iar doctorul Amersham a semnat certificatul de deces. Adevărul este că a murit şi nu l-au văzut mort decât Amersham, Guilder şi Brooks. Pe Amersham îl interesa în mod deosebit moartea lordului.

Lady Lebanon îl privi mirată şi Tanner se grăbi să adauge:

— Nu acuza pe nimeni. Mă refer doar la evenimente. Vă şantaja deoarece ştia ceva. Aş vrea să aflu dacă a început să vă şantajeze înainte sau după moartea soţului dumneavoastră.

— Nu mă îndoiesc că exista multe lucruri pe care aţi dori să le aflaţi, remarcă lady Lebanon cu un aer trufaş.

— Este adevărat, admise Tanner. Şi am să mă refer chiar acum la unul din aceste lucruri. Aş vrea să ştiu de ce aţi socotit necesar să-l expediaţi pe pădurarul dumneavoastră azi dimineaţă. De ce i-aţi dat o importantă sumă de bani, mărturisesc că nu ştiu câţi – pe care i-aţi scos de la Banca din Marcs Thornton acum două zile, ca să-l convingeţi să plece. Am notat numerele bancnotelor şi aşa am aflat proveniența lor.

— Aflu pentru prima oară că Tilling a părăsit domeniul. L-am dat bani pentru ceva care-l priveşte doar pe el.

— Atunci, am să vă informez eu, zise Tanner.

Îşi privi ceasul şi constată surprins că se afla de prea mult timp la Marcs Priory. Se înnoptase şi el mai avea destule de făcut în sat.

— Lady Lebanon, zise el, dimineaţa mă interesa doar asasinarea doctorului Amersham, acum însă mă interesaţi dumneavoastră şi această clădire. Şi încăperea pe care n-o deschideţi niciodată. Aveţi cheia!

Ea nu-i răspunse. Părea că nici nu-l auzise.

— Poate că greşesc, continuă inspectorul, dar am impresia că ceea ce ştia doctorul Amersham şi de care se folosea ca să vă şantajeze are legătură cu acea cameră. De aceea vreau s-o văd. N-am dreptate?

— Nu. Camera are legătură cu… trecutul meu, zise ea.

— Nu v-a fost uşor să rostiţi această frază, observă Tanner zâmbind, dar nu mi-aţi spus adevărul. Sunteţi foarte mândră. Dacă nu greşesc, sunteţi şi dumneavoastră o Lebanon.

Reacţia ei îl uimi. Chipul ei se destinse într-un surâs fermecător şi deveni aproape frumos.

— Mă bucur că v-aţi dat seama, murmură. Da, sunt o Lebanon. M-am măritat cu vărul meu.

— Extraordinar, zise încet Tanner.

— Familia noastră este foarte veche, domnule Tanner, continuă lady Lebanon. Cu mult înainte de a începe să se scrie istoria Angliei, neamul nostru exista. De aceea trebuie

să fie ferit de pieire. Este inadmisibil ca numele de Lebanon să dispară.

— Extraordinar! repetă Tanner.

Se duse spre uşă şi-l chemă pe Totty.

— Cred că pentru azi ajunge, i se adresă Tanner lady-ei Lebanon. Mâine, însă, mă tem că va trebui să vă deranjez din nou.

Îşi ridică privirea şi o zări în capul scărilor pe Ila Crane. Stătea într-un loc de unde nu putea fi observată din hol. Îi făcu semn să vină lângă ea şi, ducându-şi un deget la buze, îl îndemnă să nu o dea de gol. El urcă treptele încet şi când se apropie de Ila, aceasta îl apucă cu putere de braţ.

— Să nu plecaţi, domnule Tanner! îi şopti ea tulburată. Vă rog, nu plecaţi astăzi! Rămâneţi!

Inspectorul observă că fata tremura din tot corpul. Făcându-i un semn liniştitor, coborî încet treptele.

— Am să vă pun la dispoziţie maşina, ca să vă ducă în sat, zise lady Lebanon, când Tanner ajunse în hol.

El o privi zâmbind.

— Îmi cer scuze, mylady, însă m-am răzgândit, spuse el. M-am decis să petrec noaptea la castel. Sper că nu vă deranjează?

Lady Lebanon nu-i răspunse, ci părăsi furioasă încăperea.

— De ce v-aţi răzgândit? întrebă Totty mirat.

— Tare mi-ar place să-ţi pot răspunde! exclamă inspectorul. Poate că voi reuşi mâine dimineaţă…

CAPITOLUL 20

Inspectorul Tanner se apropie brusc de uşă şi o deschise. În prag se afla Guilder cu o tavă de argint în mâini. Pe tavă era o ceaşcă.

— V-am adus cafeaua, zise majordomul imperturbabil.

— De când eşti aici, pe coridor? întrebă Tanner.

— Am sosit chiar în clipa când aţi deschis uşa, domnule.

— Pune tava pe masă, rosti indispus Tanner.

După ce servitorul ieşi, inspectorul se duse şi deschise din nou uşa: pe culoar nu era însă nimeni.

— Lordul Lebanon avea dreptate, mormăi el. La Marcs Priory se trage serios cu urechea.

— De ce nu-l izolaţi pe Guilder? se miră Totty.

— Am un motiv foarte temeinic, îl asigură superiorul său. Dacă-l voi izola, mă tem că se vor produce aci multe încurcături. Pentru moment, spionajul ăsta îi dă destulă bătaie de cap lui Guilder, deoarece Brooks nu este prea inteligent şi tot greul cade pe umerii lui.

Privi în jur şi se încruntă.

— Ciudată casă! continuă el. Abia aştept să terminăm cu acest caz ca să plec cât mai departe de aici.

Luă plicul pe care tocmai îl sigilase. Cuprindea un mesaj urgent.

— Am să-l dau curierului, îi zise lui Totty, care-l urmă în hol.

Ajunşi în faţa clădirii, îl găsiră pe curierul-motociclist aşteptând.

— Acest plic este pentru şeful poliţiei, îi explică Tanner. Pune-l în geantă şi ai grijă de el. Trebuie să ajungă la Londra la orele unsprezece. Şeful te va aştepta la sediu, în biroul său.

Curierul îşi duse motocicleta pe alee şi porni în goană. Abia trecuse de prima cotitură, când se auzi un zgomot puternic şi, aproape imediat, un strigăt. Tanner se repezi pe alee, urmat de Totty. Se auzeau ţipete şi zgomot de luptă. Îl găsiră pe motociclist căzut pe sol şi motocicleta răsturnată. Totty îşi aprinse lanterna. Chipul curierului era palid, cascheta îi căzuse şi hainele îi erau în dezordine. Nu fusese rănit, dar era tulburat şi plin de vânătăi.

— Pe alee se afla întinsă o frânghie, spuse el cu greutate. Am căzut şi cineva s-a repezit asupra mea încercând să-mi lege ceva în jurul gâtului.

— Cum arăta atacatorul? îl întrebă Tanner.

— Nu l-am putut vedea. Farurile mi s-au stins în cădere. Era însă foarte puternic, deoarece a reuşit să mă ridice, ca

să mă sugrume. L-am lovit cu pumnii, dar nu cred să-l fi rănit.

Totty lumină aleea şi descoperi o frânghie legată între doi copaci.

Curierul îşi cercetă motocicleta şi constată bucuros că nu suferise nici o avarie.

— Spui că a încercat să te sugrume cu ceva, murmură Tanner. Poate găsim vreo urmă în jur…

Însă, oricât căută împreună cu Totty, nu reuşi să descopere vreun batic roşu, ori vreun alt indiciu.

— Scrisoarea este în regulă? i se adresă Tanner curierului.

Poliţistul îşi cercetă geanta şi abia atunci constată că atacatorul tăiase cu un cuţit ascuţit cureaua cu care şi-o petrecuse pe umăr.

— Aşadar, voiau să pună mâna pe scrisoare! concluzionă Tanner. Pune-o în buzunar, tinere şi explică-i şefului ce s-a întâmplat.

Cei doi poliţişti îl urmăriră cu privirea pe curier, până îl văzură luând-o pe şosea.

— Acum este în siguranţă, zise Tanner. Cine crezi că l-a atacat? Oricum, am procedat bine când l-am pus pe Feraby să-l urmărească…

Intrară amândoi în hol. Tocmai atunci apăru şi Guilder. Părea că sosise în goană. Gâfâia, părul îi era vâlvoi şi chipul crispat.

— Ce ţi s-a întâmplat? se miră Tanner.

— Am adormit şi am avut un coşmar, răspunse Guilder, încercând să-şi recapete respiraţia.

— Era noroi în cameră? întrebă Tanner, privindu-i cizmele.

Erau ude şi de tocuri se lipiseră smocuri de iarbă. Majordomul îşi privi şi el cizmele şi zâmbi.

— Am ieşit mai înainte ca să fumez, explică el.

— Nu cumva ai visat motociclişti? se interesă calm Tanner.

— Nu, domnule, replică Guilder. Am avut un coşmar… Se făcea că… era cutremur.

— N-am încotro, trebuie să-l admir! rosti inspectorul după plecarea majordomului american.

— Să-l admiraţi pe Guilder? exclamă Totty. I-aţi văzut cizmele?

— Desigur, replică Tanner, luând loc pe scaunul de lângă biroul lady-ei Lebanon. Oricum, problema noastră numărul unu este doamna Tilling, adăugă gânditor.

Se ridică şi începu să se plimbe prin încăpere.

— Ia maşina, îi spuse deodată lui Totty, du-te la doamna Tilling acasă, ia-o de acolo şi condu-o la hanul „White Hart". Nu spune nimănui nimic. Doi dintre oamenii noştri stau la han. Cere-i unuia dintre ei să aibă grijă de dânsa.

— Şi dacă n-are să vrea să-şi părăsească locuinţa? întrebă Totty.

— Atunci, ai s-o scoţi de acolo cu forţa, răspunse Tanner. Până la urmă va trebui să lăsăm politeţea la o parte…

Totty se duse la garaj, găsi maşina poliţiei şi pe şoferul acesteia şi porniră îndată spre casa pădurarului. Curând ajunseră în faţa uşii de la intrare. Era deschisă.

— Geamul e spart! exclamă şoferul.

Sergentul Totty lumină cu lanterna fereastra. Fusese forţată şi două geamuri erau sparte. Intră în casă, ferindu-se să facă zgomot. Prin micul salon, a cărui uşă era larg deschisă, părea că trecuse un ciclon: masa era răsturnată, un scaun zăcea pe canapea, iar sticla tablourilor şi fotografiilor de pe pereţi, spartă! Nici dormitorul nu arăta mai bine: aşternutul se afla pe jos şi podeaua era plină de cioburi!

Totty ieşi din casă. În spatele acesteia se afla o mică grădină de zarzavat şi, ceva mai încolo, o livadă cu pomi fructiferi. Sergentul Totty lumină locul cu lanterna şi zări o femeie zăcând pe pământ. Se apropie în fugă de dânsa şi se aplecă asupra ei. Aşa cum se aşteptase, constată că era doamna Tilling. Respira, însă groaza care o stăpânea o împiedica să vorbească. Îl privea cu ochi care exprimau o

spaimă teribilă. Buzele i se mişcau necontenit, dar nu se auzea nici un sunet.

O luă în braţe şi o duse la maşină. Până să ajungă la han, ea gemea şi murmura fraze fără sens. Din fericire, la ora aceea nu era lume la han, şi cu ajutorul hangiţei şi ai unei cameriste, doamna Tilling fu culcată în pat. Sergentul Totty îi telefonă deîndată superiorului său.

— Este rănită? întrebă Tanner.

— Nu, după câte am observat, însă este într-o stare de şoc. Cred că ceea ce s-a întâmplat în locuinţa ei a avut loc cu câteva minute înainte de sosirea mea.

— Cheamă un medic ca s-o examineze şi întoarce-te imediat la castelul Marcs Priory, îi spuse inspectorul Tanner.

Totty rămase la han cât să dea instrucţiuni unuia dintre oamenii Scotland Yardului instalat acolo. Ieşind din clădire îl întâlni pe Feraby, căruia îi relată cele petrecute.

— Se pare că vom avea parte de o noapte agitată, remarcă Feraby, arătându-i colegului său pistolul purtat la subsuoară. Inspectorul ne cere să fim înarmaţi, dar nu ştiu asupra cui vom trage.

— Va trebui să te socoteşti foarte norocos, dacă vei apuca să tragi, zise Totty.

— Ai dreptate, replică Feraby. Încă nu am uitat ce mi s-a întâmplat într-o cameră a hanului… Cel puţin, dacă ea nu ar fi amestecată…

— Cine, doamna Tilling? întrebă Totty.

— Care doamnă Tilling, eu mă refer la miss Crane. Am încercat să-l conving pe Tanner s-o trimită la Londra.

— Şi ce a spus? se interesă curios Totty.

— Că dacă ar trebui să trimitem la Londra pe toţi cei de la Marcs Priory care sunt în pericol, ar trebui să închiriem un autocar, răspunse Feraby râzând cam acru. Oricum, este ceva în camera pe care nu vor să ne-o deschidă. Mă înfior de câte ori trec prin faţa acelei uşi… Culmea este că azi noapte am zărit lumină acolo. Răzbătea printr-o mică

crăpătură; a durat doar o clipă… însă nu am observat pe nimeni ieşind.

— Cine locuieşte în camera alăturată? întrebă Totty.

— Locuia Amersham, zise Feraby. N-ar fi exclus ca unul dintre lambriuri să fie, în realitate, o uşă.

— Şi în camera din partea cealaltă, cine stă?

— Miss Crane, răspunse Feraby îngrijorat. Kelver, care cunoaşte casa, mi-a explicat că între camera încuiată şi aceea a Ilei Crane este un spaţiu de un metru, care nu poate fi justificat, după măsurarea încăperilor de pe coridor. Este convins că în acel loc se află o trecere tainică.

Maşina poliţiei, în care se aflau cei doi poliţişti înainta acum spre castel.

— Opreşte câteva clipe, i se adresă Feraby şoferului. Iată camera cu pricina, continuă el. A patra fereastră spre dreapta intrării. E îngustă, ca a vechilor castele. Doamne! exclamă el deodată.

Fereastra spre care se uitau se luminase brusc, însă geamurile fiind opace nu se putea vedea în interior.

Feraby sări afară din maşină şi porni în goană spre castel, urmat de Totty. Când ajunseră sub fereastră, zăriră o umbră care se mişca, luând forme ciudate. Apoi, lumina se stinse.

CAPITOLUL 21

— Frumoasă locuinţă! murmură Totty.

— Dă-mi lanterna ta, îi ceru Feraby.

Lumină zidul; pe partea cu pricina exista o singură fereastră şi peretele era neted.

— Priveşte! exclamă Feraby.

Cu ajutorul unui creion însemnă pe zid un contur, urmând cărămizile care ieşeau foarte uşor în afară.

— Aici nu este perete, adăugă el. Aici există o poartă de fier, dată cu var!

Scoase din buzunar un briceag. Îl desfăcu şi îl introduse în ceea ce părea o crăpătură între două cărămizi. Apăsă şi una dintre ele se dădu la o parte, ca un capac. În golul ivit,

zăriră clanţa unei uşi. Feraby o apăsă, însă uşa nu se deschise; probabil era încuiată pe dinăuntru.

Cineva se apropiase între timp de dânşii. Când li se adresă îi recunoscu deîndată vocea, deşi nu-i putea distinge bine fata. Era Guilder.

— Ce aţi găsit? întrebă cu nedisimulat interes Guilder, privind peste umerii poliţiştilor.

La lumina lanternei zări clanţa.

— Drace! exclamă el. Văd asta pentru prima oară.

Feraby dădu drumul cărămizii şi aceasta reveni la loc cu sunetul caracteristic al unui resort care se închide.

— Deci asta este! murmură Guilder.

— Cu câteva clipe în urmă am zărit lumină în această cameră, veşnic închisă, zise Totty. Cine a intrat acolo?

— Presupun că Brooks, răspunse repede Guilder privind în sus. Lady Lebanon ţinea acolo nişte scrisori pe care nu voia să le găsească poliţia şi-mi închipui că l-a trimis să i le aducă. S-a întâmplat ceva în sat, domnilor? adăugă, cu intenţia vădită de a schimba cursul conversaţiei.

— Absolut nimic. Totul este calm. Unde este lady Lebanon? S-a dus la culcare? întrebă el.

— Nu, domnule, răspunse Guilder. Puţin mai înainte am văzut-o în salon, jucând table cu fiul ei. Salonul este singura încăpere unde poţi sta liniştit în aceste zile. Nu cred că l-aţi vizitat.

Feraby îl „vizitase”. I-l arătase Ila. Salonul se afla la primul etaj, era o încăpere mică, cu mobile vechi şi cu atmosferă apăsătoare.

Ajunşi în hol, Guilder le oferi whisky, înteţi focul, deoarece noaptea era rece, apoi plecă să-l caute pe Brooks.

Tanner telefonă la Scotland Yard. Îi explică şefului său că nu putea aştepta întoarcerea curierului. Situaţia era de aşa natură că trebuia acţionat imediat şi-i ceru ajutorul.

După ce telefonă, veni în hol unde-şi găsi subordonaţii. Totty fusese la etaj, dar examinarea exterioară a camerei

închise nu adusese nimic nou. Tanner nu se mira aflând că zăriseră lumină în misterioasa încăpere.

— Ştiu, spuse el. Am văzut şi eu lumină acolo de două ori. Cea mai importantă descoperire este însă uşa aceea de fier îi bănuiam existenţa, dar nu ştiam unde se află ca să-mi susţin ipoteza. Totty, continuă, du-te, te rog la lordul Lebanon şi spune-i că vreau să vină aci. Acest tânăr ne-a mărturisit numai jumătate din ceea ce cunoaşte şi am impresia că cealaltă jumătate este mult mai importantă pentru clarificarea cazului.

Totty îl găsi pe lord singur. Stătea gânditor în faţa jocului de table.

— Bună, îi spuse sergentului. Credeam că dormi. Joci table? Dacă vom juca împreună, sunt sigur că am să te înving. De aceea nici mamei nu-i place să se măsoare cu mine.

— N-am mai jucat de ani de zile, replică Totty, care, de fapt, habar n-avea de jocul de table. Inspectorul Tanner vrea să te vadă, adăugă.

— Ca să stăm de vorbă? Cu plăcere! zise tânărul. Mi-e cam foame, însă. Mama scrie scrisori şi n-are chef de conversaţie.

Ajunşi în hol, lordul Lebanon îl salută pe Tanner şi îşi aprinse un trabuc.

— Mă bucur că veţi rămâne aici în noaptea asta. Mama însă nu era deloc încântată de această hotărâre a dumneavoastră şi m-a certat; cică eu aş fi de vină… Ridicol, nu?

— Unde este miss Crane? se interesă Tanner.

— Cred că s-a culcat, răspunse lordul cu o strâmbătură. Mă tem că atunci când mă voi căsători cu dânsa, am să mă plictisesc îngrozitor. Este, fireşte, simpatică, însă nu avem nimic comun.

Feraby, care era prezent, îi împărtăşea întru totul această ultimă părere.

— Şi cei doi americani nu sunt încântaţi de prezenţa dumneavoastră, continuă lordul, luând loc pe canapea.

În clipa aceea în uşă apăru Guilder.

— Nu am nevoie de dumneata, rosti tăios lordul.

— Am vrut să arunc o privire sobei, replică majordomul, să văd dacă nu s-a stins focul.

— La ce oră te duci la culcare? întrebă Tanner.

— Domnul Tanner îţi vorbeşte! exclamă furios Willy.

— Mă scuzaţi, domnule inspector credeam că vă adresaţi lordului, replică Guilder. Nu am o oră anumită, domnule, adăugă el.

— Dormi în această aripă a clădirii?

— Când dorm, da, răspunse Guilder zâmbind.

Pe scară se ivi Brooks şi începu să coboare încet treptele. Părea istovit.

— Se pare că nu dormi prea bine, observă Tanner.

— Dimpotrivă, domnule, replică Brooks cu deosebită politeţe. Când dorm, dorm minunat.

Tăcu şi începu să mestece alene chewing-gum.

— Vrei ceva? îl întrebă Tanner.

— Am vrut sa mă conving că Guilder nu are probleme, zise el vesel.

— Nu ştiu dacă eşti impertinent, sau dacă aceasta îţi este purtarea obişnuită, spuse Tanner, ridicându-se de pe canapea.

Guilder se grăbi să intervină.

— Domnule inspector, nu uitaţi că Brooks este american, observă el. Vine dintr-o ţară liberă.

Se-ntoarse apoi să scormonească focul, însă Tanner se apropie de el şi-l apucă brusc de braţ.

— Când oamenii se poartă obraznic cu mine, îi izolez într-un loc unde, desigur, nu domneşte libertatea! strigă şi zări trecând prin ochii americanului o sclipire ciudată. Cum vi s-ar părea dacă v-aş spune că nu-mi sunteţi deloc simpatici şi că am convingerea că ştiţi mult mai multe decât susţineţi referitor la cele două crime? Cum vi s-ar părea dacă v-aş

aresta în calitatea de complici şi v-aş trimite să petreceţi noaptea în arestul poliţiei? Observ că nu mai zâmbiţi… Fireşte, aceasta nu v-ar conveni, nu-i aşa?

Guilder îl privea uimit şi cu oarecare teamă.

— N-aş vrea să vă osteniţi din pricina noastră, domnule inspector, murmură el.

— Nu am să mă ostenesc deloc, replică Tanner calm. În parc se află patruzeci de poliţişti solizi şi capabili, de la Scotland Yard. Au sosit acum cinci minute şi clădirea este înconjurată. În noaptea asta nu se va comite nici o crimă la Marcs Priory.

Pronunţa rar cuvintele şi sergentul Totty îşi privea şeful cu gura căscată.

— După cum vezi, continuă inspectorul, îmi va fi foarte uşor să găsesc „însoţitori" pentru voi doi. Sper ca nu vă îndoiţi domnilor Guilder şi Brooks…

Inspectorul scoase din buzunar un fluier şi se pregăti să-l ducă la buze.

— Nu, domnule inspector, se grăbi să spună Guilder, nu trebuie să recurgeţi la asemenea mijloace extreme. Dacă am vorbit nepoliticos, vă cer scuze.

Se-ntoarse spre lordul Lebanon care urmărea scena cu uimire.

— Pot face ceva pentru dumneavoastră, mylord?

— Adu-ne nişte whisky cu sifon, te rog, zise Willy. Poţi să te retragi, i se adresă apoi lui Brooks.

Brooks urcă treptele, dar paşii lui nu erau prea siguri.

— Uf! oftă lordul Lebanon. Este adevărat, domnule Tanner că afară sunt patruzeci de poliţişti?

— Mai precis, treizeci şi şase, răspunse inspectorul. Am pus la socoteală şi şoferii.

Se sprijini de speteaza unei vechi canapele şi-l privi pe castelanul de la Marcs Priory.

— Când aţi venit azi dimineaţă la Scotland Yard, îi spuse el, ne-aţi dat de înţeles că vă ameninţă o primejdie. Vorbeaţi

serios, mylord? V-a ameninţat cineva? A încercat cineva să vă facă rău?

Willy Lebanon îl privi mirat.

— Nu ştiam că v-am pomenit despre aşa ceva, murmură. S-au petrecut, însă tot felul de mici… ciudăţenii. Mici ciudăţenii despre care nu merită să vorbim, dar nu pot spune că a încercat cineva să mă atace. Dacă ar fi încercat, desigur că acum aş fi mort! adăugă zâmbind.

— L-aţi văzut vreodată pe tatăl dumneavoastră? întrebă Tanner.

— Fireşte, răspunse tânărul mirat. Nu în ultimii ani ai vieţii lui, bineînţeles. Atunci era infirm. Când eram copil…, da… Era mai înalt ca mine şi foarte puternic. Se spune că, în tinereţe, tata, singur, a scos o căruţă care căzuse în şanţ.

— Există în casă vreo fotografie de-a lui? se interesă Tanner.

— Nu, nu cred, răspunse Willy. Odată, am găsit o fotografie de-a lui, din perioada când era în scaunul de invalid. Am dat de ea într-o carte, din bibliotecă. I-am arătat-o mamei, însă ea a rupt-o, fără ca măcar s-o privească.

— Ciudată purtare, nu vi se pare? remarcă inspectorul.

— Da, mama este ciudată, admise lordul zâmbind. Oricum, fotografia nu-l favoriza deloc pe tata, trebuie să recunosc. înţelegeţi?

— Desigur. Era ras sau avea barbă? întrebă Tanner.

— Avea barbă. În fotografia aceea, completă tânărul.

— Nu cumva vă puteţi aminti unele din acele lucruri care v-au deranjat?

— Adică, aţi vrea să ştiţi dacă mi s-a întâmplat ceva deosebit, nu-i aşa? zise lordul zâmbind. Ei bine, am să vă spun. De două ori Guilder mi-a servit un whisky cu sifon şi singurul lucru pe care mi-l amintesc, în ambele dăţi, este că l-am băut. Nimic altceva. Ultima oară, m-am trezit în camera mea, în întuneric. Eram îmbrăcat în pijama. Capul mă durea îngrozitor… L-am sunat pe Guilder şi, când a

venit, mi-a spus că leşinasem! O explicaţie ridicolă, fiindcă eu nu leşin niciodată.

— Ce credeţi că s-a întâmplat? întrebă Tanner.

— Nu ştiu, răspunse lordul descumpănit, însă aşa am păţit în ambele dăţi când am băut acel whisky. O dată, au existat şi urmări… Dimineaţa, când am coborât în hol, am avut impresia că se dăduse drumul în acea încăpere unui taur furios. Mobilierul era distrus şi era limpede că fusese mare tărăboi în afacere erau implicaţi cai doi majordomi americani şi Amersham. N-aş vrea să cred că şi mama era amestecată…

Guilder sosi cu băuturile. Dădu un pahar lordului Lebanon, şi pe celelalte trei le împărţi poliţiştilor.

— Nu poţi să aduci sticla de cristal şi sifonul? îl certă lordul. Nu aşa se serveşte, Guilder.

— În viitor, am să ţin cont de observaţia dumneavoastră, mylord, zise zâmbitor Guilder.

Ieşi luând cu el tava şi trântind uşa.

— Mă întreb dacă vi s-a întâmplat să vizitaţi o casă ca aceasta, zile lordul Lebanon, sorbind o înghiţitură din paharul său.

Se strâmbă şi îi întinse paharul lui Tanner.

— Vă rog să-l gustaţi, i se adresă el.

Tanner sorbi puţin din băutură şi constată că avea un iz amar.

— Acum, gustaţi şi whisky-ul dumneavoastră, zise tânărul.

Inspectorul bău o înghiţitură şi observă că acel gust amar nu exista.

— Ciudat, zise lordul, când tocmai vorbeam despre asta…

Zări pe masă o vază cu trandafiri şi goli în ea conţinutul paharului său.

— În seara când a avut loc tărăboiul, whisky-ul meu a avut acelaşi iz amar, remarcă lordul.

Guilder se afla în faţa uşii, dar nu putea înţelege ce-şi vorbeau cei din încăpere, lemnul uşii fiind masiv. Spera însă că Brooks, aflat pe trepte, îi putea auzi.

Răsună zgomot de paşi. Era lady Lebanon.

— Despre ce discută? îl întrebă în şoaptă.

— Nu ştiu, mylady, zise majordomul.

— Crezi că poţi să scapi de ei? i se adresă ea încet.

— Nu cred, răspunse americanul. În parc, se află încă patruzeci de poliţişti de la Scotland Yard. Însă nu i-am spus nimic lui Brooks. Spune că vrea să plece. Poliţiştii îl sperie…

Lady Lebanon îl privi zâmbind:

— Te sperie şi pe dumneata?

— Pe mine nu mă sperie nimic, rosti el cu fermitate. Odată ce am început, am să merg până la capăt…

— Spune-i lui Brooks că am să-i dau o mie de lire, dacă nu se va afla nimic, zise lady Lebanon.

Guilder clătină neîncrezător din cap.

— Credeţi că vom reuşi? făcu el indispus. Brooks s-a pierdut cu firea. Mărturisesc că sunt neliniştit din pricina lui. Dacă doriţi sfatul meu, trimiteţi-l în America. În cazul că nu se va mai putea controla, ne va crea probleme.

Se apropie din nou de uşă, dar nu auzi nimic. Intră în hol, însă, aşa cum presupusese, era gol. Lady Lebanon plecase. Dinspre capătul coridorului venea zvon de glasuri. Ciuli urechea; lordul Lebanon le arăta poliţiştilor tabloul unuia din strămoşii săi, explicându-le că semăna cu tatăl său.

Guilder aruncă o privire paharelor de pe masă. Unul era complet gol. Îl luă şi-l întoarse; avea un mic semn roşu. Observă vaza cu trandafiri şi, aplecându-se mirosi; simţi îndată un puternic miros de whisky. Fluieră uşor şi Brooks coborî grăbit treptele.

— Nu l-a băut, îi zise Guilder, când celălalt ajunse lângă dânsul.

— L-ai făcut prea tare, remarcă Brooks. Ţi-am atras atenţia că are să-i simtă gustul amar.

— Păi, începuse să se obişnuiască, rosti morocănos Guilder. Ce le-a spus?

— Le-a pomenit de tărăboiul care a avut loc aici, de faptul că-i puneam somnifere în băutură, zise Brooks. Ştii ce

înseamnă asta?
— Desigur, replică liniştit Guilder.
— Ai vorbit cu mylady?
— Da, răspunse Guilder. N-are rost să fii neliniştit.
— Aşa crezi tu? exclamă furios Brooks. Am toate motivele să fiu neliniştit. Suntem înconjuraţi de o grămada de poliţişti şi Tanner este mult mai deştept decât am crezut. Dacă se va afla adevărul, am încurcat-o! N-ar fi exclus să ajungem la închisoare… Unde sunt acum? întrebă privind în jur.
— Se duc în camera lordului… Ssst… Vine unul dintre ei…
Sergentul Totty se opri în prag şi se uită la ei.
— V-aş putea fi de folos? i se adresă Guilder.
— Mi-ai putea fi de mare folos, băiete, răspunse Totty. Îmi închipui că nu vei dormi deloc în noaptea asta.
— Dacă nu veţi dormi nici dumneavoastră, desigur că şi eu am să vă urmez exemplul, domnule, replică Guilder zâmbind.
— Aş vrea să ştiu, zise Totty, dacă v-a trecut vreodată prin minte că v-aţi putea trezi amestecaţi într-o afacere tare urâtă…
Brooks tresări, însă Guilder râse.
— Domnule, omul s-a născut ca să facă faţă necazurilor şi încurcăturilor, rosti el rar.

CAPITOLUL 22

Guilder îl indispunea pe Totty, tocmai pentru că era neînduplecat şi curajos. Nu-i plăcea să se simtă în inferioritate cum nu-i plăcea să fie singur. În noaptea aceea regulile stricte de la Marcs Priory fuseseră încălcate şi uşa care unea aripa destinată servitorilor cu holul principal rămăsese deschisă. Fără îndoială că domnul Kelver, majordomul-şef, nu se culcase încă. Totty, îndeplinind un ordin al lui Tanner, străbătea salonul, când se auzi strigat. Era lady Lebanon.
— Intraţi, sergent, îi zise ea. Domnul Tanner s-a culcat?

— Nu, mylady, răspunse el, cât mai politicos, deoarece invitaţia ei îl măgulise. Vă deranjează că fumez?

De fapt fumul de tutun o supăra. Nici fiului ei nu-i permitea să fumeze în faţa ei. Însă, în noaptea aceea, era bunătatea personificată. Îl pofti pe Totty să ia loc pe cel mai confortabil fotoliu şi se aşeză la rândul ei, ţinând pe genunchi o cutiuţă îmbrăcată în catifea.

— În această cutiuţă păstrez totdeauna o sumă de bani, zise ea zâmbind, când zări privirea lui Totty aţintită asupra obiectului. Noaptea o iau cu mine.

— Procedaţi foarte înţelept, mylady, remarcă Totty. Cu hoţii nu poate fi nimeni sigur…

— Sunteţi sergent, domnule Totty? îl întrebă.

— Pentru moment, da.

— Şi domnul Tanner este…

— Inspector, completă Totty. Diferenţa de grad dintre noi nu este prea mare.

— Îmi închipui că primiţi un salariu la fel de important ca munca ce îndepliniţi, continuă castelana.

Totty era gata să-i explice cât de importantă era munca lui, însă ea nu-l lăsă.

— M-ar interesa foarte mult să aflu ce gândesc poliţiştii despre întâmplările de aci, zise lady Lebanon. Presupun că mereu se găsesc indicii noi… Iar dumneavoastră, când descoperiţi ceva, îi raportaţi deîndată domnului Tanner, nu? Desigur că sunteţi mâna lui dreaptă.

Sergentul Totty zâmbi încântat.

— Ştiţi cât de mult l-a interesat camera aceea închisă, continuă ea. Ţineţi minte?

Totty ţinea minte şi, chiar era gata să-i pomenească despre descoperirea făcută, când lady Lebanon i se adresă din nou, nedându-i răgaz să scoată o vorbă.

— Oare nu i-aţi putea spune domnului Tanner că aţi vizitat încăperea respectivă şi că în ea nu erau decât nişte mobile vechi?

Auzindu-i propunerea, sergentul Totty încetă să se mai simtă măgulit şi redeveni poliţistul calm şi corect.

— Sunt sigură că spusele dumneavoastră îl vor încânta, adăugă ea, mai ales că pune mare preţ pe părerea unui om care este ajutorul său cel mai de nădejde, nu-i aşa?

Totty nu răspunse.

— Dacă-l veţi asigura pe domnul Tanner că în camera aceea nu este nimic, mă veţi scuti de multe neplăceri, continuă lady Lebanon cu glas mieros.

— Cred că da, murmură Totty.

O văzu deschizând mica cutie şi auzi foşnetul bancnotelor. Scoase patru dintre ele! Sergentul observă că fiecare era de cincizeci de lire.

— Când ai de-a face cu oamenii atât de inteligenţi ai Scotland Yardului e firesc să te simţi neajutorat, continuă ea. Aşa mi se întâmplă mie. Admit că ei consideră suspecte şi cele mai nevinovate fapte; desigur din deformaţie profesională… De aceea, este reconfortant să aibă cineva un prieten, printre dânşii.

Închise cutia şi se ridică, lăsând pe fotoliu cele patru bancnote.

— Noapte bună, domnule sergent.

— Noapte bună, mylady, însă, aţi uitat banii.

— Nu-mi amintesc să fi lăsat…, începu ea.

— Iată-i, zise Totty întinzându-i spre ea. Poate că veţi avea nevoie de ei…

Lady Lebanon îi luă din mâna lui foarte calmă.

— Speram că îi veţi primi, murmură ea. Păcat…

După ce ea părăsi salonul, Totty se duse în sufragerie, unde-l găsi pe Tanner.

— Păcat! făcu Totty zâmbind.

— Ce anume este păcat? întrebă inspectorul.

— Că nu am vrut cele două sute de lire pe care mi le-a oferit lady Lebanon.

— Ce vrei să spui? spuse superiorul lui încruntându-se.

— Că nu vrea să fie deschisă şi cercetată camera aceea, răspunse sergentul.

— Aşadar ţi-a oferit bani! exclamă Tanner. Şi tu ce i-ai zis?

— Că sunt un poliţist serios şi că, precis voi fi promovat după rezolvarea acestui caz, replică Totty.

Inspectorul se strâmbă, dar nu făcu nici un comentariu.

— Prin urmare, nu vrea să fie controlată încăperea misterioasă, murmură Tanner. Atunci, o vom deschide chiar mâine.

Rămase pe gânduri câteva clipe apoi întrebă:

— Unde este Feraby?

— Nu ştiu. Cred că în casă, replică Totty. Dar, cu ceilalţi patruzeci de poliţişti ce vom face? V-aţi îngrijit de dânşii?

Inspectorul Tanner se apropie de subordonatul lui.

— Cei patruzeci de poliţişti nu există, îi şopti el, dar să nu pomeneşti nimic despre asta.

— Cum, nu se află în parc? făcu mirat Totty. De ce aţi lansat povestea cu…

— Deoarece vreau ca crimele care urmează să fie comise în noaptea asta să aibă loc în casă, nu afară, şopti Tanner.

Totty înlemni.

— La câte crime vă aşteptaţi?

— Îmi închipui că prima victimă vei fi tu, răspunse Tanner râzând.

În aceea clipă se simţea foarte mulţumit de sine însuşi şi Totty, care-l cunoştea, pricepu că superiorul lui îşi şi făurise un plan…

Camera bătrânului lord, care-i fusese dată, îi trezea totdeauna Ilei Crane un sentiment de teamă. De obicei, izbutea să adoarmă cu mare greutate. Asculta cu spaimă zgomotele din jurul ei. Uneori, nu auzea decât trosnetul mobilelor vechi sau al lambriurilor roase pe alocuri de cari, alteori, când bătea vântul, întunericul o înspăimânta şi mai mult.

Noaptea aceasta însă era plină de zgomote ciudate. Ajunse până la ea zvon de şoapte şi i se păru că unul dintre

lambriuri se mişcă, în timp ce afară, pe coridor, trosni o scândură a podelei. Mai auzise asemenea zgomote şi nu ar mai fi trebuit să o sperie…

Avea o mamă şi două surori mai mici, de dragul cărora trebuia să trudească. Nu ar fi putut părăsi castelul, decât cu cineva care i-ar fi putut oferi un sprijin sigur. Era convinsă că lady Lebanon n-avea să-i mai dea nici un ban, dacă pleca. Nu se gândise niciodată că mândra castelană nu ar fi îndrăznit în nici o împrejurare să o lipsească de suma pe care i-o dădea.

John Feraby îi plăcea în mod deosebit. Se gândea mereu la el. Aşa ceva nu i se mai întâmplase…

Nu voia să se mărite cu Willy Lebanon şi ştia că nici el nu dorea această căsătorie. Îl simpatiza şi, uneori, îi era milă de dânsul. Poate că, măritându-se cu el, ar determina-o pe lady Lebanon să-i mai ofere tânărului o şansă… Dar, nu! Nu-l iubea şi nu era în stare să facă un asemenea pas.

Se culcă, se acoperi cu pătura, dar, curând, o dădu la o parte. Îi era somn şi începu să viseze… Ca de obicei, visa ceea ce dorea să uite… Ce imprudenţă din partea lady-ei Lebanon să lase baticul roşu în sertarul ei! Putea fi descoperit uşor de oricare dintre poliţişti. Ce o determinase să lase acea teribilă dovadă într-un asemenea loc? Era clar că baticul trebuia ars! Nu-şi dădu seama că se sculase din pat. Nici că îşi descuiase uşa. Chinuită de acea idee fixă, plutea în vis… Da, baticul roşu, cu micul sigiliu auriu, trebuia ars…

Inspectorul Bill Tanner auzi cheia răsucindu-se în broască, chiar în clipa când îi dădea lui Feraby ultimele instrucţiuni. Se apropie de scară, făcându-le celorlalţi semn să nu facă zgomot.

Poliţiştii rămaseră nemişcaţi. Ila coborî încet scara cu ochii aţintiţi în gol şi cu mâinile întinse înainte.

— Trebuie ars, spuse.

Ajunsă în hol se îndreptă spre biroul lady-ei Lebanon. Sertarul era încuiat, însă, în închipuirea ei, Ila îl descuie.

— Trebuie ars, repeta cu vocea monotonă a somnambulilor.

— Baticul trebuie ars. L-ai sugrumat cu baticul. L-am văzut în mâna ta, când te-ai întors în casă… L-ai ucis cu pânza aceea. Trebuie ars baticul…

Fata urcă apoi la fel de încet treptele. Feraby vru să se apropie de dânsa, însă Tanner îl împiedică. O zări intrând în camera ei şi auzi cheia învârtindu-se în broască.

— L-ai sugrumat cu baticul…” murmură inspectorul. Oare cui i se adresa în visul ei?

CAPITOLUL 23

Auzi o altă uşă deschizându-se şi apăru lady Lebanon, încă îmbrăcată.

— A fost Ila? întrebă ea. Miss Crane?

Tanner făcu semn că da.

— Este somnambulă, zise lady Lebanon cu tristeţe. Ce nenorocire! Unde aţi văzut-o?

— A coborât în hol, explică Tanner.

— Biata fată, murmură castelana, cred că va trebui s-o trimit pentru vreo lună undeva, la odihnă. Când este în starea aceea…

— Aţi fost prezentă la „plimbările” ei nocturne, mylady? întrebă inspectorul.

— Da, de două ori. Din păcate, în acele clipe spune tot felul de prostii. Acum n-a vorbit?

— Nu, n-am auzit nimic, răspunse inspectorul şi fu convins că lady Lebanon se simţi foarte încântată de acest fapt.

— Noapte bună, domnule Tanner, zise ea. Nu trebuie trezită în acele momente, însă dacă nu se va trezi, n-ar fi exclus să aibă o nouă criză de somnambulism.

Bill Tanner reveni în hol. Era tot mai neliniştit.

— Du-te la han, îi spuse sergentului Totty, şi află dacă doamna Tilling este în stare acum să ne răspundă la unele întrebări.

După plecarea lui Totty, inspectorul se-ntoarse spre Feraby.

— Ce concluzie tragi din toate acestea? i se adresă el. Este limpede că miss Crane ştie cine a comis crima.

Feraby îşi privi cu tristeţe superiorul.

— Da, însă nu este exclus să fie vorba doar de un vis. La urma-urmelor, ştia că baticul a fost ars şi a presupus că se aflase în sertarul biroului. Nu puteţi acuza pe cineva pentru cele ce rosteşte în somn…

— Nu acuz pe nimeni, şi mai ales pe această tânără, îl lămuri Tanner. Aşa că nu fi neliniştit, adăugă zâmbind şi Feraby se înroşi. Am impresia că o simpatizezi, încheie inspectorul.

— Pe cine? Pe miss Crane? bâigui tânărul. Cum este posibil să… Nici măcar nu aş îndrăzni…

— N-ai îndrăzni să crezi că este posibil să se intereseze de tine, completă Tanner cu blândeţe. Eu, însă, sunt convins că ar fi mult mai fericită în micul tău apartament, decât la Marcs Priory…

Feraby îşi privi uimit superiorul.

— Nu mi-am închipuit că…, începu el, dar Tanner îl întrerupse, aplecându-se să ia un trabuc din cutia lăsată pe masă de Guilder.

— Dacă americanul n-a otrăvit trabucul, precis că este de calitate superioară, zise inspectorul.

— Ce era în whisky-ul pe care i l-a adus lordului Lebanon? întrebă Feraby.

— Un narcotic.

— De ce? se miră tânărul poliţist.

— Lordul Lebanon era de părere că urma să se petreacă ceva în această noapte. Nu a precizat cine avea să acţioneze, dar pot să ghicesc… Ei obişnuiesc să-i dea băuturi cu un gust ciudat, atunci, când vor să-l ţină de o parte. Bine ar fi fost dacă ar fi băut whiskyul ăla.

Feraby îşi privi uluit, şeful.

— De ce? întrebă, fără să înţeleagă.

— Pentru că m-ar fi scutit pe mine de multe belele, replică Tanner, râzând. Dimineaţa, şeful îmi va trimite trei oameni

care vor fi în stare să clarifice acest mister mult mai operativ ca mine… Vor fi aci la orele zece.

— De la Scotland Yard? se interesă Feraby.

— Nu intenţionez să te lămuresc, răspunse inspectorul. Străduieşte-te să descoperi sine ar putea fi acei oameni şi aşa vei rămâne treaz.

Totty se întoarse chiar atunci de la han şi raporta că doamna Tilling se mai liniştise şi dormea.

— Foarte bine, zise Tanner. Alte noutăţi?

— Sunt, făcu încântat Totty. Pădurarul Tilling a fost prins lângă Stirling. S-a dat jos din tren la Edinbourgh, însă poliţia a reuşit să-l găsească şi acum se află la secţie.

— Şi cei doi majordomi americani unde sunt? întrebă Tanner.

— În apartamentul lor, spuse Totty. I-am auzit vorbind.

— Mă întreb oare despre ce discută? murmură Tanner şi zâmbi. Desigur, nu-şi închipuie că aceasta este ultima noapte pe care o petrec la Marcs Priory.

— Ai să-i arestezi?

— Nu ştiu încă, depinde, răspunse inspectorul.

Guilder şi Brooks aveau multe să-şi spună. însă cel care vorbea încontinuu era Brooks.

— Taci odată! exclamă la un moment dat Guilder, care stătea într-un fotoliu cu un pahar de whisky lângă el. Crezi că eu nu sunt îngrijorat? Fata a umblat iar în somn şi ştii că în asemenea situaţie vorbele ei nu ne sunt de folos.

Tăcu şi îşi privi colegul gânditor.

— Brooks, am să mă duc în camera ei şi am s-o iau de acolo.

— Vrei să faci asta cu toţi poliţiştii ăştia care mişună prin casă? zise Brooks uluit.

— Da, replică Guilder hotărât. Nu pot risca mai mult.

— I-ai comunicat bătrânei intenţia ta? continuă Brooks, care nu prea era de acord, deşi admira curajul prietenului său.

— Bătrâna n-are decât să se ducă dracului! spuse Guilder. În noaptea asta nu-mi pasă de ea nici cit negru sub unghie.

Foarte liniştit, luă din sertarul unui scrin, plin cu tot felul de scule, un mic cleşte şi, folosindu-se de el descuie şi încuie uşa, după ce pusese cheia în partea exterioară. O descuie din nou şi puse cleştele în buzunar. Om prevăzător, domnul Guilder avea grijă ca toate broaştele să fie bine unse, aşa că manevrele lui nu produseră nici un zgomot.

— Unde ai s-o duci pe fată? i se adresă Brooks neliniştit.

— În camera mea, zise Guilder.

— Şi dacă Tanner…, începu Brooks.

— Ţine-ţi gura! strigă Guilder. Numai la rău te gândeşti… Cred că ar fi mai bine să te întorci în patrie.

— Cred că amândoi ne vom putea socoti norocoşi, dacă vom izbuti să ne întoarcem, replică Brooks morocănos.

— Nu înţeleg de ce te tot plângi, spuse colegul lui împăciuitor. Munca ta nu este prea grea şi eşti foarte bine plătit. Deşi n-ai recunoscut faptul când te-a interogat poliţistul, ştiu că ai ceva economii…

— Aşa-i, admise interlocutorul lui. Am câteva mii de dolari la o Bancă din Filadelfia.

— Deci, poţi să trăieşti multă vreme numai din dobânzile sumei, conchise zâmbind Guilder. Însă, timpul trece, continuă el privindu-şi ceasul. Mă duc să văd dacă totul este în ordine. Poate că poliţiştii se vor duce la culcare; şi cei de la Scotland Yard trebuie să doarmă, uneori…

Ieşi fără să facă zgomot şi, printr-o mică deschizătură făcută de el în uşă, mai de mult, privi în încăperea unde se aflau poliţiştii. Totty era ocupat cu o pasienţă, Tanner răsfoia nişte hârtii, însă cel de-al treilea om de la Scotland Yard nu era acolo.

Străbătu coridorul, urcă treptele şi tocmai ajunsese pe palier, când zări pe cineva intrând în camera Ilei Crane. Era lady Lebanon. Guilder, furios, se grăbi să se retragă într-un colţ, ca să nu fie văzut.

Ila se trezi cu greu şi deschise uşa. Lady Lebanon intră şi o găsi pe fată pe jumătate adormită, pe pat.

— Ce s-a întâmplat? murmură tânăra.

Castelana se apropie de ea şi o apucă uşor de umăr.

— Trezeşte-te, Ila!

Observă că veioza de pe noptiera fetei era aprinsă.

— O laşi aprinsă toată noaptea? întrebă ea.

— În ultimul timp, da, murmură Ila.

— Sper că te simţi bine aici, continuă lady Lebanon.

— Urăsc camera asta, replică fata, înfiorându-se.

— Nu mi te-ai plâns niciodată, zise lady Lebanon. Camera aceasta este una dintre cele mai bune din castel. În trecut, existau aici nişte uşi secrete, dar mi se pare că soţul meu a dat ordin să fie zidite. Acum o sută de ani, a locuit aci Garsy Lebanon. Ani de zile nu şi-a părăsit bârlogul; era hrănit printr-o deschizătură făcută în uşă. N-a avut copii. Această ramură a familiei a pierit…

Lady Lebanon făcu un efort să uite trecutul şi să se reîntoarcă la realitate.

— Nu e bine să dormi cu lumina aprinsă, o sfătui ea.

Fata nu-i răspunse; capul îi căzu pe pernă şi închise ochii.

— Ila, trezeşte-te, trebuie să te trezeşti! exclamă lady Lebanon scuturând-o cu putere.

— De ce aţi încuiat uşa? întrebă Ila ridicându-se pe jumătate.

— Pentru că, în noaptea asta, castelul este plin de poliţişti, iar tu ai avut din nou o criză de somnambulism, îi explică lady, aşezându-se pe marginea patului.

— Adevărat? se miră ea. Regret. Asta mi se întâmplă din noaptea aceea îngrozitoare când… cineva…, da, cineva a răsturnat mobilele, a sfărâmat totul şi doctorul Amersham… Am crezut că doctorul fusese ucis…

Ila, pradă amintirilor, îşi ascunse faţa cu mâinile.

— Dacă nu coborai în hol, n-ai fi văzut nimic, replică cu asprime interlocutoarea ei. Ila, în noaptea asta se pot întâmpla multe…, continuă ea cu voce mai blândă. Sper să

intervin la timp, însă trebuie să fiu pregătită pentru orice… Vreau să te măriţi cu Willy, auzi? Vreau să te măriţi cu Willy.

Nu-şi ascundea acum disperarea şi strânse braţul fetei.

— Vreau să te măriţi cu el chiar azi. Dimineaţă.

— Azi! exclamă Ila înspăimântată. Este imposibil. Nu pot să mă mărit atât de repede. Nu… nu m-am…

— Poţi să te măriţi azi, o întrerupse lady Lebanon. Am toate actele necesare, de o săptămână.

— Willy ştie? întrebă Ila.

— N-are importanţă dacă ştie sau nu, continuă lady Lebanon nerăbdătoare. Va face ce-i voi spune. Willy este ultimul Lebanon. Înţelegi? Ce-i drept, este o verigă slabă… însă este ultima verigă a lanţului. A mai existat o verigă slabă, strămoşul nostru Jeoffrey Lebanon; şi mai nevolnic decât Willy. S-a însurat cu una dintre verişoarele sale. Poţi să vezi portretul ei în holul principal. L-a părăsit îndată după nuntă… Da, l-a părăsit, dar a avut mulţi copii, adăugă ea.

— Groaznic! şopti Ila.

— Nu sunt de acord, replică lady Lebanon. Jane a fost una dintre cele mai importante femei din familia noastră. Ila, uiţi că şi tu eşti o Lebanon? Uiţi că străbunicul tău a fost fratele celui de al optsprezecelea viconte? Orice s-ar întâmpla, copiii tăi vor aparţine familiei, după ce te vei mărita. Vor purta numele de Lebanon!

Ila o auzi oftând. Când continuă vocea îi era mai potolită, semn că se mai liniştise.

— Ila, dacă viaţa cu Willy ţi se va părea prea grea, vei întâlni la mine deplină înţelegere, spuse lady Lebanon şi se ridică. Maşina te va aştepta la orele unsprezece dimineaţa.

— Nu pot! protestă Ila. Nu, nu pot! Nu-l iubesc pe Willy. Iubesc un alt bărbat.

— Pe tânărul Feraby? întrebă lady Lebanon, deloc mirată. Şi ce contează asta? Ţi-am explicat că voi fi foarte înţelegătoare cu tine. Nu pricepi ce trebuie să faci? Să creezi o nouă rasă, adică ceva minunat! Familia va căpăta

forţe noi. Femeile din familia Lebanon au fost totdeauna mai puternice şi mai deştepte decât bărbaţii.

Un fel de foşnet se auzi pe coridor.

— Ce este? şopti Ila înspăimântată.

— Guilder, răspunse lady Lebanon. Este şi acesta un motiv ca să te măriţi cât mai repede. După ce va trece noaptea asta, nu ştiu dacă-i voi mai putea stăpâni pe aceşti doi bărbaţi, mă refer la majordomii americani. Oricum, Guilder nu trebuie să afle că te vei căsători, şopti ea. Ai înţeles, Ila? Nu trebuie să afle!

Rămasă singură, Ila adormi. Nu era însă un somn obişnuit. Deşi respiraţia îi era liniştită, mintea fetei lucra cu febrilitate.

Cam peste un sfert de oră, Guilder intră în cameră.

— Uşa nu era încuiată, îi spuse el lui Brooks, aflat pe coridor.

— Unde-i lady Lebanon?

— Ce-ţi pasă de dânsa? se răsti Guilder. Dă-mi pătura.

Cu pătura în mână, Guilder se apropie de pat.

— Treziţi-vă, miss, îi zise el. Trebuie să veniţi cu mine.

După multe insistenţe, Ila se aşează pe pat şi începu să vorbească incoerent; nu era trează, ci, din nou, pradă somnambulismului.

Guilder o înfăşură grijuliu în pătură şi o ajută să umble.

— De ce n-o laşi aici? mormăi Brooks tot mai neliniştit.

— Nu pot să risc, replică tăios Guilder, continuând s-o ţină pe fată de braţ; ea păşea ca în transă.

— Nu pot să fac ce-mi cereţi, rosti Ila la un moment dat, cu vocea monotonă a somnambulilor. Trebuie să mă mai gândesc. Nu vreau să mă mărit.

Guilder, tresărind, se-ntoarse spre colegul lui.

— Ai auzit ce-a spus? îl întrebă.

— Nu pot să mă mărit astăzi! Nu vreau! şopti iar fata.

Majordomul o conduse spre uşă şi o lăsă s-o deschidă singură. Ştia cum trebuie să te porţi cu somnambulii. Se mulţumi, din când în când, să o îndrepte spre direcţia cea

bună. Curând, ajunseră în camera lui. Guilder o aşează în pat şi o acoperi cu plapuma. Ila se ghemui suspinând în aşternut şi adormi.

— Acum, va continua să doarmă adânc, zise Guilder. Însă, pentru orice eventualitate, am să încui uşa. Tu du-te în camera ei şi adu-i aici papucii şi capotul. Repede!

Brooks porni spre uşă, dar pipăindu-şi buzunarul, se opri brusc.

— L-am pierdut! exclamă el. Nu cumva l-ai văzut pe undeva?

— Ce anume? întrebă Guilder mirat.

— Revolverul meu.

— Aveai deci un revolver? făcu mustrător Guilder. Mare prostie să-l cari după tine. Unde l-ai lăsat?

— Acum un ceas era în buzunarul meu, zise spăşit Brooks.

Guilder îl privi fără să-şi ascundă îngrijorarea.

— Ciudată dispariţia asta, observă el. Du-te în camera ta. Poate l-ai uitat acolo. Totuşi nu pricep de ce aveai o armă? Îţi era frică?

Brooks nu răspunse, ci se repezi în camera lui. Reveni curând şi-i spuse colegului său că nu-şi găsise arma.

— Nu-i nimic, replică furios Guilder. Ai să dai de ea mâine. Acum, adu papucii şi capotul fetei.

Ajuns în faţa încăperii ocupată de Ila, Brooks constată că uşa era deschisă, deşi el ţinea foarte bine minte că o închisese. În plus, lumina era stinsă, deşi el o lăsase aprinsă.

„O fi trecut pe aci lady Lebanon…” îşi zise Brooks.

Întinse mâna spre comutator, când simţi ceva moale înfăşurându-se în jurul gâtului său. Imediat îşi introduse mâinile între acel material şi gâtul lui, însă strânsoarea devenea tot mai puternică. Dădu drumul baticului şi încercă să-l apuce pe acela care încerca să-l ucidă, dar nu izbuti. Îndemânatecul sugrumător se aştepta la gestul lui şi se feri. Brooks se prăbuşi pe podea şi totul i se întunecă înaintea ochilor…

CAPITOLUL 24

Jos, în hol, inspectorul Tanner îşi terminase pasienţa şi Totty îl privea.

— Individul avea o armă, zise sergentul.

— Cine, Brooks? întrebă Tanner cu interes.

— Da, am observat buzunarul lui, când şi-a scos vestonul. Are să ne creeze probleme.

— Cred că dânsul va avea probleme, nu noi, replică Tanner enigmatic. Ce-a fost asta! exclamă el, auzind o bufnitură. Urcă să vezi.

Totty alergă pe trepte. Inspectorul se opri pe palier şi-l auzi şi pe Guilder sosind în goană.

— Inspectore, vino sus! strigă Totty. Repede!

Tanner urcă treptele în fugă şi se repezi în camera care aparţinuse, cândva, bătrânului lord. Brooks era culcat pe spate şi Totty se străduia să-i dezlege baticul care-i strângea gâtul. Nodul era foarte strâns, însă, până la urmă, reuşi.

— Cred că a murit, murmură Totty.

— Lăsaţi-mă pe mine, domnule, zise Guilder şi îngenunche lângă colegul lui.

Îi desfăcu gulerul cămăşii şi începu să-i maseze gâtul. Guilder era palid şi pe frunte i se iviseră broboane de sudoare. Pentru prima oară îl vedea Tanner pe majordomul american, atât de emoţionat.

— Nu este mort, le spuse el. Puteţi să-mi aduceţi puţin brandy?

Totty coborî în hol şi reveni cu sticla. Guilder îi turnă câteva picături în gură şi Brooks întredeschise ochii. Mâinile i se mişcară spasmodic.

— Sper să-şi revină, li se adresă Guilder. Ajutaţi-mă să-l duc în camera lui. A fost cât p-aci să se cureţe. Bietul Brooks! Arma lui nu l-ar fi ajutat…

Îl transportară pe Brooks şi-l culcară în patul lui. Atunci, Tanner îşi aminti că fosta cameră a bătrânului lord era

acum a Ilei Crane – şi ea nu se afla acolo când intraseră să-l salveze pe Brooks.

— Unde este miss Crane? întrebă inspectorul.

— Nu ştiu, răspunse Guilder, care-şi recăpătase calmul. Trebuie să fie undeva prin casă.

— Du-te s-o cauţi, îi ordonă Tanner lui Totty. Unde e Feraby?

Tânărul poliţist tocmai intra şi superiorul lui îi explică situaţia. Feraby nu izbuti să-şi păstreze sângele rece.

— Nu-ţi pierde curajul, îi zise Tanner. Caut-o în toată casa şi trezeşte-i pe toţi. Aceasta este misiunea ta, Feraby.

Guilder ieşise pe nesimţite din încăpere şi inspectorul îl trimise pe Totty după el.

Totty porni spre uşă, când toate luminile se stinseră. Cei doi poliţişti, pe dibuite, izbutiră să ajungă pe culoar, care era, de asemeni, cufundat în întuneric.

— Cineva a umblat la întrerupătorul general, zise Tanner. Ştii unde se află?

— Desigur, răspunse Totty.

— Ai o lanternă? în regulă. Ţine în mână şi bastonul de cauciuc. Poate vei avea nevoie de el. Am să cobor în hol.

Îl lăsară pe Brooks, care gemea, în camera lui şi Totty coborî scara care ducea la aripa destinată servitorilor. Nu-şi aprinsese lanterna, pentru ca duşmanul invizibil să nu-l localizeze şi să-l atace.

Întrerupătorul general se afla într-o mică magazie, la care se ajungea prin bucătărie. Uşa ei era larg deschisă. Totty lumină treptele cu lanterna. Trase cu urechea, dar nu auzi nimic. Totuşi, erau destule colţuri potrivite să servească cuiva drept ascunzătoare. De unde se găsea, observă că întrerupătorul general fusese coborât şi se îndreptă într-acolo. Tocmai întinse mâna, când primi o puternică lovitură în ceafă. Aruncă lanterna şi se-ntoarse ca să-şi lovească adversarul, dar pumnul lui nimeri în gol. Auzi paşi repezi urcând treptele spre bucătărie şi uşa închizându-se; apoi cheia învârtindu-se în broască. Totty nu se nelinişti; era

sigur că avea să fie descoperit curând. Luă deci lanterna de pe jos, căută o bucată de sârmă şi legă strâns întrerupătorul general, ca să nu mai poată fi coborât.

Se dovedi că avusese dreptate să-şi păstreze calmul, deoarece după câteva minute auzi glasul lui Feraby, care-l striga şi uşa, încuiată de atacator, fu deschisă de colegul lui. Totty urcă treptele cam ameţit de lovitura primită. Îl durea capul, dar nu era rănit.

— Ai găsit fata? îl întrebă pe Feraby.

— Nu, răspunse tânărul tulburat. Tanner nu pare îngrijorat, dar asta nu contează.

Plecă în grabă şi Totty urcă în holul principal unde-l aştepta superiorul său. Îi povesti cele întâmplate.

— L-ai văzut? întrebă inspectorul.

— Nu, doar l-am simţit, zise indispus sergentul Totty. Oricum, tipul care m-a atacat se mişcă fulgerător…

— Din fericire, nu s-a gândit să folosească arma pe care o avea asupra lui, remarcă Tanner.

— De unde avea arma? se miră Totty.

— A furat-o de la Brooks. E primul lucru pe care ni l-a spus când şi-a revenit.

— Ştii cine-i criminalul? întrebă Totty.

— Da, răspunse inspectorul. Când lordul Lebanon mi-a declarat că i se pune somnifer în băutură, totul a devenit clar pentru mine. Dacă vom reuşi să scăpăm teferi în noaptea asta, am să-l implor pe şef să te promoveze, adăugă Tanner.

— Nu cred că am făcut mare lucru…, începu sergentul Totty cu modestie.

— Asta nu are nici o importanţă, replică superiorul lui zâmbind cu bunătate. Oamenii sunt promovaţi, tocmai pentru că nu fac nimic!

Făcu câţiva paşi prin încăpere.

— Lady Lebanon, continuă el, s-a încuiat în camera ei şi refuză să iasă. Cred că nu mai rezistă…

Feraby se ivi în hol cu hainele în dezordine şi îşi privi neliniştit şeful.

— Nu este nicăieri! murmură el deznădăjduit.

— N-o mai căuta, rosti calm Tanner. Se află în camera lui Guilder. Am văzut-o acum câteva clipe. Iată cheia…, cred că-ţi trebuie.

— Slavă Domnului! exclamă tânărul poliţist.

— Acolo este în siguranţă, îl asigură Tanner.

— Lordul Lebanon m-a întrebat ce se întâmplă, dar am refuzat să-i dau lămuriri. L-am întâlnit în faţa uşii mamei sale. O ruga să iasă, însă ea refuză să-l vadă.

— Aşadar nici pe el nu-l primeşte? murmură Tanner. Dealtfel, mă aşteptam. Lady Lebanon are motive serioase să vrea să fie singură în aceste clipe. Unde e tânărul lord? Ar…

Nu apucă să-şi termine fraza, când îl văzu pe Willy Lebanon coborând treptele. Era nepieptănat şi vădit tulburat. Probabil că abia se trezise, deoarece purta pijama şi halat, iar în picioare papuci.

— Ai să răceşti, îi spuse Tanner zâmbind.

— Mama nu vrea să mă vadă şi… începu Lebanon.

— Astăzi este nervoasă, îl întrerupse Bill Tanner, încercând să-l liniştească. Totty, urcă la etaj şi roag-o pe lady Lebanon să vină în hol. Dumneata, Feraby, calmează-i pe servitori şi trimite-i la culcare.

Când rămaseră singuri, Willy Lebanon întrebă neliniştit:

— Unde este Ila? M-am uitat în camera ei şi nu este acolo. Tanner, ăsta e sfârşitul!

— Da, aşa cred şi eu, şopti Tanner.

Avea impresia că sfârşitul avea să vină odată cu apariţia lady-ei Lebanon. Oare se va hotărî să coboare în hol sau va găsi un mod mai facil ca să facă faţă nereuşitei sale şi dezvăluirii tainei pentru păstrarea căreia făcuse atâtea sacrificii?

— Te-aş ruga, Tanner, să uiţi că m-am purtat ca un om slab şi lipsit de voinţă, spuse lordul Lebanon cu fermitate. Am decis să mă schimb. Era şi timpul, nu? În primul rând am să

plec de la castelul Marcs Priory. Nu-l mai pot suferi. Ştii cine se află în camera pe care mama nu te lasă s-o cercetezi? Tatăl meu! Prin urmare, eu nu sunt încă lordul Lebanon.

Tanner îl privi mirat. Nu se aştepta la o asemenea revelaţie, dar, de acum, nimic nu-l mai putea uimi.

— El, tatăl meu, a făcut tot acest tărăboi, continuă tânărul. Acum a plecat. Sunt sigur că a ajuns deja foarte departe de aci. Putea intra şi ieşi când voia. Asta te miră, nu-i aşa?

— Da, oarecum, replică Tanner calm.

Tânărul Lebanon stătea pe scaunul mamei sale şi sub razele palide ale candelabrului asemănarea lui cu dânsa era frapantă.

Tanner trase un scaun lângă birou şi se aşează.

— Familia! Familia! murmură tânărul lord. Doamne, m-am săturat să aud acest cuvânt. Nu crezi că a sosit momentul să se termine cu prostia asta? Mai întâi Stand, apoi Amersham şi acum bietul Brooks…

— Ei, nici chiar aşa, zise Tanner mustrător. Brooks trăieşte.

— Da? Cineva mi-a spus că… Mă bucur să aflu că e bine. Nu-i om rău. Eşti de acord, domnule Tanner? Însă cu familia trebuie să se termine…

— Nu înţeleg ce vreţi să spuneţi, rosti Tanner încurcat.

Lordul Lebanon se foi enervat pe scaun.

— Povestea asta durează de ani de zile. Întreab-o pe mama. Păstrează toate datele şi numele strămoşilor noştri… Are notat tot ce se referă la bolile, slăbiciunile şi defectele lor!

Privi în jur de parcă se temea să nu fie spionat.

— Aşa a fost şi tatăl meu, continuă. A stat închis cincisprezece ani în camera lui. Era nebun! Ăştia doi aveau grijă de el, adăugă râzând.

— Guilder şi Brooks, zise inspectorul. Mi-am închipuit.

Willy Lebanon îşi lăsă capul pe umăr şi privi în gol.

— Numai că el n-a sugrumat pe nimeni, rosti rar, cu oarecare solemnitate.

Era clar că vorbea cu sine însuşi.

Willy Lebanon îşi înălţă capul şi Tanner îi întâlni ochii plini de veselie.

— Tatăl meu a murit – o ştiai? zise el. Era nebun de legat. Ţi-am spus că este în camera aceea… Ei, bine, te-am minţit. Mint foarte uşor şi am o imaginaţie bogată. Da, tata era nebun, a murit, însă cât a trăit nu a sugrumat pe nimeni. Nu ştia că putea să facă acest lucru, continuă tânărul râzând. Prima dată am văzut asta în India, la Poona. Un bărbat mic de statură, slab, s-a strecurat în spatele unui bărbat solid, i-a înfăşurat o pânză în jurul gâtului şi… Da, bărbatul cel voinic a murit! Sugrumat! Formidabil, nu?

Tanner rămase tăcut.

— Am încercat ingenioasa metodă asupra fetei aceleia, zise Willy. A murit într-o clipă!

Chipul i se înroşise uşor şi ochii îi străluceau. Nu mai semăna deloc cu tânărul palid, slab şi plictisit de acum o oră. Acesta era misterul de la castelul Marcs Priory. Tânărul slăbuţ din faţa lui păcălise pe toată lumea, chiar şi poliţia. Îi păcălise pe toţi, în afară de mama lui, care ştia adevărul şi suferea îngrozitor. Era însă dispusă să-şi sacrifice viaţa ca să-l protejeze pe fiul ei, ucigaşul, dar, totodată, ultimul urmaş al familiei Lebanon.

— Este nemaipomenit cât de uşor mor oamenii, spuse Willy.

Scoase din buzunarul halatului său un batic roşu şi-l flutură râzând.

— Îl vezi? i se adresă lui Tanner. Am o grămadă de baticuri la fel ca ăsta. Le-am adus din India. Doctorul Amersham mi-a luat câteva dintre ele, dar nu ştia unde le ţin ascunse. Am reuşit să te uimesc, nu-i aşa? Nu sunt înalt, dar sunt foarte puternic. Uite ce muşchi am!

Întinse braţul spre inspector, care-i pipăi muşchii. Fu, într-adevăr, surprins. Nu bănuise niciodată că acel tânăr firav

putea avea asemenea musculatură puternică.

— Niciodată nu te-ai gândit că eu puteam fi sugrumătorul, nu-i aşa? continuă lordul Lebanon. De obicei oamenii spun despre mine: „Uite la omuleţul ăsta!”

Apoi tăcu şi se încruntă.

— Fireşte, s-a făcut mare tărăboi din pricina indienei aceleia, zise el. Camarazii mei din armată nu credeau că am suficientă putere ca să fac aşa ceva. I-am zăpăcit şi pe ei.

— E vorba de fata despre care mi-ai povestit când ai venit la Scotland Yard? întrebă Tanner.

Lebanon izbucni în râs.

— Bineînţeles. Amersham n-ar fi avut curajul s-o sugrume. Ţi-am spus însă că o făcuse dânsul, ca să te păcălesc. Tare îmi place să păcălesc oamenii…

— Aşadar, a fost mare scandal atunci? insistă Tanner.

Vorbea calm şi cine i-ar fi văzut, ar fi crezut că discută despre un subiect lipsit de importanţă. Inspectorul îşi îndepărtase subordonaţii, deoarece ştia că tânărul Lebanon nu avea să-i mărturisească adevărul, dacă ei ar fi fost de faţă.

— Da, a fost mare scandal, admise Lebanon mohorât. Mama l-a trimis pe Amersham să mă aducă acasă, în Anglia. Omul acesta este un mizerabil. A plastografiat o semnătură… E mai bine să nu ai de-a face cu dânsul.

Tanner îşi stăpâni o tresărire. Îşi dădea seama că pentru tânărul Lebanon, doctorul Amersham continua să fie în viaţă! O fiinţă vie care-l împiedica să facă ce vrea. În nebunia lui, lordul credea că Amersham putea să apară oricând…

— Când m-a adus în Anglia, mama i-a chemat pe cei doi, adică pe Brooks şi Guilder, care-l îngrijiseră, şi pe tata…, continuă Willy Lebanon. Fireşte că nu sunt majordomi. Sunt… înţelegi…, au grijă de mine.

— Da, înţeleg, zise inspectorul Tanner.

Willy Lebanon păru să-şi amintească de ceva plăcut, deoarece izbucni în râs.

— Ştii, camera aceea, pe care mama refuză să ţi-o arate, are pereţii matlasaţi, explică el cu o veselie care te înfiora. Este foarte bine matlasată. Sunt obligat să mă duc acolo când încep să pricep anumite lucruri.

— Adică, atunci când devii cam obositor pentru cei din jur? zise Tanner, străduindu-se să zâmbească.

— Nu, nu, strigă furios Willy. Mă duc în camera matlasată când pricep anumite lucruri. Ştiu ce spun. Cel mai teribil este să înţelegi lucrurile. Când simt că mă cuprinde senzaţia aceea de supraexcitaţie, mintea mi se limpezeşte.

Bill Tanner se aplecă peste masă şi Lebanon se trase repede înapoi.

— Nu mă atinge! ţipă.

— Vreau doar să-mi aprind ţigara, zise Tanner calm.

Tânărul se linişti imediat.

— Scuză-mă, murmură.

Aprinse un chibrit şi-l ţinu cu mână sigură până când inspectorul trase primul fum. Apoi îl stinse cu grijă şi-l depuse în scrumieră.

— Îmi eşti prieten sau duşman? îl întrebă.

— Ce întrebare ciudată! exclamă inspectorul. Îţi sunt prieten, fireşte.

— Nu te cred, replică cu răceală Lebanon. Ai telefonat la Scotland Yard şi le-ai cerut să trimită aci trei medici ca să stabilească starea sănătăţii mele. Eram ascuns după uşă şi te-am auzit.

— Pe mine urmează să mă consulte, protestă Tanner.

— Minţi! strigă Willy Lebanon încruntându-se. Pot să-i păcălesc, aşa cum te-am păcălit şi pe tine, cum am păcălit o mulţime de oameni – chiar şi pe Amersham, care era cel mai deştept dintre toţi. O silea pe mama să facă ce voia el. Şi vrei să-ţi explic de ce? Pentru că mama ar fi trebuit să-l pună pe tata sub interdicţie, însă ea n-a procedat cum cerea legea, ci îi administra averea. Pricepi? Desigur, cunoşti legea mai bine ca mine. Ea administra şi averea mea şi ştia că dacă ar fi fost descoperită ar fi avut mari

neplăceri. Amersham a amenințat-o că o denunță la poliție și a reușit să capete de la dânsa o sumă importantă.

Exista însă ceva care-l preocupa în mod deosebit pe Tanner și vru să se lămurească.

— De ce l-ai ucis pe Stand, pe șoferul tău? îl întrebă.

Willy Lebanon își plecă privirile și ochii i se umeziră de lacrimi.

— Regret foarte mult pentru asta, zise el. Era un om atât de bun! Însă, mie îmi este teamă de indieni. Unii dintre ei au încercat să mă ucidă… Ți-am spus că s-au înfuriat când am strangulat fata, în India. Nu înțeleg de ce au făcut atâta tărăboi pentru proasta aceea, eurasiană. Vezi, eu habar n-aveam că balul care urma să aibă loc în noaptea aceea în sat era un bal mascat și când am văzut în fața mea un indian, m-am speriat. Nu știam că Stand alesese un asemenea costum…

Era limpede că-i părea rău. Din ochi îi curgeau lacrimi. Ținea mult la Stand. Aveau ceva comun: ura împotriva lui Amersham. Și dealtfel, Stand îl slujea, fără să dezvăluie nimic din tainele stăpânului său. Niciodată nu l-ar fi pârât lady-ei Lebanon sau doctorului Amersham.

— După ce l-am…, înțelegi…, am plâns o săptămână, continuă tânărul lord. Pot s-o confirme toți, și mama și servitorii. Am trimis flori frumoase la înmormântare. Mi-a părut sincer rău. I-am trimis și surorii lui Stand două sute de lire. Am furat banii din cutia mamei. De fapt, erau banii mei, știi bine, nu? Mamei nu i-a plăcut ce am făcut, dar ea este atât de sensibilă…

Privi spre scară, apoi spre ușă.

— Vrei să-ți arăt ceva? zise zâmbind. Însă, dacă-ți arăt, juri să nu spui la nimeni.

— Jur, spuse Tanner.

Lebanon își duse mâna la buzunarul halatului și scoase un pistol. Tanner nu se miră. Se aștepta la acest gest.

— Este primul pe care am reușit să-l găsesc, rosti încântat tânărul. L-am luat din vestonul lui Brooks. Am dat dovadă

de multă inteligenţă, nu-i aşa? Totdeauna am dorit să am o armă.

Îl privi ţintă pe Tanner şi adăugă cu seriozitate:

— Nu te poţi strangula pe tine însuţi… Şi, pe urmă, strangulaţii devin atât de urâţi…

Se înfioră şi închise ochii. Când îi redeschise, chipul lui, tras şi palid, părea îmbătrânit.

— De multe ori mă gândesc că toată familia Lebanon trebuie să dispară – toată, cu blazoanele şi stemele ei. Familia! Doamne fereşte! Să continui familia! Nu ţi se pare ridicol?

Tanner rămase tăcut câteva clipe.

— Bietul băiat! murmură.

Lebanon îl privi mijindu-şi ochii.

— De ce ai spus aceste cuvinte? îl întrebă.

— Am avut un frate mai mic, zise Tanner, cam de vârsta ta.

Ochii lordului Lebanon se aţintiră asupra lui bănuitori.

— Nu mă simpatizezi, nu-i aşa? zise rânjind.

— Te simpatizez, răspunse Tanner. Ţi-am fost bun prieten. Am apreciat foarte mult faptul că ai venit la Scotland Yard.

— M-am arătat foarte şmecher nu? exclamă lordul vesel. Vreau să spun că nu te aşteptai. L-am ucis pe Amersham chiar în dimineaţa aceea şi am şters-o de la castel, înainte de a fi descoperit cadavrul. I-am băgat în sperieţi pe toţi. Precis că mama l-a trimis pe Guilder, cu maşina ei. El ştia unde am plecat, fiindcă eu însumi îi spusesem că am să mă duc la Scotland Yard, să stau de vorbă cu tine.

Inspectorul Tanner îşi scutură scrumul ţigării în scrumieră şi tânărul se grăbi să acopere pistolul cu ambele mâini.

— Mă întreb unde a ascuns-o? întrebă deodată lordul. Pe Ila.

— Unde a ascuns-o Guilder? zise Tanner.

— Da, admise tânărul lord. Ştii, Ila semăna atât de mult cu tânăra indiană. M-am strecurat în spatele ei şi am apucat-o de gât. N-ai auzit cum a ţipat? Mi-a scăpat şi a coborât treptele în fugă. Sergentul Totty era şi el acolo, în hol. Altfel,

n-aş fi lăsat-o; aş fi prins-o şi… Ei, dar era şi Guilder prin preajmă. Ai observat? Guilder se află totdeauna lângă mine. Nu cred că Guilder m-ar fi ucis, dacă aş fi strangulat-o. Guilder e foarte bun. Mai ales cu Ila. O păzeşte ca pe ochii din cap. Îndeosebi din noaptea când ea şi-a dat seama ce este cu mine… Ştii, atunci când am răsturnat totul în hol. Ila a văzut şi, de atunci, se teme. Coborâse în hol, din întâmplare şi… a văzut totul… în noaptea aceea era să-l omor pe Amersham. Cei doi majordomi au fost siliţi să se lupte cu mine ca să-l scoată din mâinile mele. Doamne, cât de tare s-a speriat el atunci! Ila a asistat la cele întâmplate; era pe scară. Tare s-a mai îngrozit, sărmana… N-o condamn pentru asta.

Rămase tăcut câteva clipe.

— Sunt foarte puternic! exclamă el apoi cu nedisimulată mândrie. Foarte puternic!

— Totdeauna te-am socotit puternic, zise Tanner.

Inspectorul simţea că nervii încep să-i cedeze. Sperase să-l poată potoli pe tânărul lord, să-l facă să revină la o stare mai normală, însă purtarea lui dovedea contrariul. Criza cea primejdioasă, ucigaşă, nu avea să întârzie. Tanner cunoştea simptomele, deoarece mai avusese de-a face cu un caz asemănător. Da, criza urma să se producă şi pistolul din mâna lordului Lebanon era încărcat.

— Azi noapte le-am făcut figura, continuă Willy Lebanon încântat. N-am băut whisky-ul. Ştii ce puseseră în el?

— Da, răspunse Tanner. Observaseră că eşti nervos şi voiau să-ţi dea ceva ca să te calmezi.

— Aşa este, admise lordul. Au făcut-o de multe ori. Însă de data asta le-am tras clapa…

Inspectorul Bill Tanner îşi goli paharul şi se ridică.

— Mă duc să mă culc, zise pe un ton firesc.

— N-ai să te duci la culcare! exclamă lordul. Ţi-e frică! Da, ţi-e frică. Îi înspăimânt pe oameni.

— Pe mine nu mă înspăimânţi, spuse Tanner. Mai bine, dă-mi pistolul. Ce nevoie ai de el?

În clipa aceea, dinspre scară, se auzi un ţipăt. Tanner nu întoarse capul, dar era sigur că lady Lebanon se decisese să-şi părăsească dormitorul.

— Am nevoie de el, replică cu seriozitate lordul. De pildă, aş putea pune capăt familiei cu ajutorul lui.

— Willy! strigă lady Lebanon şi tânărul se dădu înapoi, ascunzând arma în cutele halatului său.

— Ce faci? continuă ea. Dă-mi pistolul.

— Nu, n-am să ţi-l dau, se smiorcăi tânărul. Totdeauna mi-am dorit să am o armă. Ţi-am cerut-o de atâtea ori, mamă.

— Lasă pistolul, îi porunci lady Lebanon.

Tanner, profitând de faptul că, pentru o clipă, tânărul lord îi întorsese spatele, se repezi asupra lui. Sergentul Totty, atras de ţipete, intră în fugă în hol şi se grăbi să-i sară în ajutor. Însă, cu imensa putere pe care o dă nebunia, Lebanon scăpă din mâinile lor şi o luă la fugă pe trepte. Tocmai atunci, Guilder se ivi pe, palier. Willy Lebanon ezită o clipă, apoi…

Zgomotul împuşcăturii păru mai puternic în acel spaţiu vast. Pistolul căzu din mâna tânărului Lebanon, care se prăbuşi fără viaţă pe trepte.

Cei trei bărbaţi se apropiară de el, însă îşi dădură seama că nu mai era nimic de făcut. Ultimul lord Lebanon murise. Lady Lebanon stătea dreaptă, cu capul sus, lângă biroul ei.

— Care-i situaţia? întrebă ea.

— A murit. S-a sinucis, răspunse Tanner emoţionat. Doamne, ce tragedie!

Lady Lebanon rămase tăcută. Încet, urcă treptele şi trecu pe lângă cadavrul fiului ei, fără să-i arunce măcar o privire. Ajunsă pe palier, se sprijini de perete, ca să-şi mai revină.

— Au trecut zece secole de la înnobilarea primului Lebanon, gemu ea. Şi iată că n-a mai rămas nimeni ea să poarte măreţul nume!

Bărbaţii o priveau tăcuţi.

— O mie de ani s-au stins dintr-o dată, aşa cum se stinge o lumânare! murmură lady Lebanon şi, încet, continuă să

urce scara.

CAPITOLUL 25

— La început, am crezut că este vorba de o crimă pasională, îi explică inspectorul Tanner superiorului său. Stand şi Amersham se interesau de aceeaşi femeie şi doctorul era deosebit de gelos. Mărturisesc că declaraţiile făcute de lordul Lebanon la Scotland Yard, cel puţin pentru moment, mi-au întărit bănuielile. Mai ales când lordul i-a atribuit lui Amersham sugrumarea acelei tinere din India, crimă comisă în realitate de el însuşi. Mai târziu, însă, am primit unele date din India, referitoare la crimă. Era clar că criminalul era Lebanon. Totuşi, autorităţile de acolo au preferat să-l expulzeze, ca să evite scandalul, el fiind ofiţer. Nu bănuisem de la început starea mentală a tânărului Lebanon, iar ciudatele relaţii dintre doctorul Amersham şi lady Lebanon, precum şi faptul că doctorul avea cazier m-au derutat.

Tanner trase câteva fumuri din ţigară, ca să-şi adune gândurile.

— Doctorul Amersham era un om de nimic, escroc şi plastograf.

— Spre norocul lui, continuă el, lady Lebanon l-a chemat ca să-i îngrijească soţul. Doctorul lor de familie murise şi nu era uşor să găsească un altul, care să păstreze taina. Dacă s-ar fi aflat că ea administrează averea soţului ei ar fi avut neplăceri, iar autorităţile ar fi numit un consiliu de tutelă să administreze averea. Amersham nu era prost şi, având oarecare experienţă în privinţa bolilor mentale, a fost angajat de lady Lebanon. Îi plătea o leafă substanţială, însă situaţia era de aşa natură că îi permise, ca, încet-încet, să se impună atât lady-ei Lebanon, cât şi fiului ei.

— Se ştia că tânărul Willy Lebanon este nebun? întrebă şeful poliţiei.

— Nu. Nicăieri în fişele referitoare la sănătatea lui nu se află vreo menţiune despre acest fapt, răspunse Tanner. Deşi nu era prea inteligent, a reuşit să intre la Şcoala Militară

Sandhorst şi să devină ofiţer. Până în ziua când l-a împuşcat pe unul dintre subordonaţii lui, nimeni n-a bănuit nimic. Superiorii lui din armată nu ştiau că tatăl său este nebun, cu toate că un străbunic de-al tânărului fusese închis într-un ospiciu. Adevărul este că, atât din partea mamei, cât şi din partea tatălui, Willy Lebanon a avut strămoşi nebuni.

— O ereditate grea…, observă şeful poliţiei.

— Fără îndoială, replică Tanner. Dar să continuu. După moartea soţului ei, lady Lebanon a scăpat cumva de doctorul Amersham care devenise primejdios. Din păcate, după cele întâmplate în India, când fiul ei a sugrumat-o pe acea tânără eurasiană, lady Lebanon a apelat din nou la dânsul. Nu avea altă ieşire. El acceptă să se ocupe de tânărul dement, dar, în schimb, îi pretinse castelanei să se căsătorească cu el. A fost o căsătorie din interes. Nu existau nici dragoste, nici relaţii conjugale. S-au cununat în satul Peterfield. După căsătorie, lady Lebanon i-a cerut un singur lucru lui Amersham: să se poarte cu oarecare demnitate. Altfel, viaţa lui personală n-o interesa. Ca să poată face faţă crizelor teribile ale lui Willy, mama lui fu silită să-i angajeze din nou pe cei doi aşa-zişi majordomi, Guilder şi Brooks. Până la asasinarea lui Stand, care a fost o întâmplare nefericită, nu se iviseră încurcături. Trebuie să menţionez că, înainte de sosirea americanilor, tânărul lord descoperise trecerea secretă şi uşa care dădea în parc. Erau folosite, când trăia tatăl lui, ca să fie scos la aer, ferit de priviri indiscrete. Tânărul Lebanon, în timpul crizelor mai ales, avea o putere extraordinară. Totodată, se mişca cu o viteză uluitoare. În ultima noapte, atunci când s-a sinucis… E de necrezut câte a izbutit să facă în vreo cincisprezece, douăzeci de minute! L-a atacat pe curierul motociclist, a devastat casa pădurarului şi a lovit-o pe doamna Tilling, s-a reîntors la castel, şi-a schimbat hainele… Da, era deosebit de primejdios şi acţiona fulgerător…

Inspectorul Tanner rămase pe gânduri câteva clipe.

— Cu trecerea timpului, starea mentală a tânărului Lebanon se înrăutăţea. Ca să-l ucidă pe Amersham a dat dovadă de multă viclenie. A ieşit prin uşa secretă, l-a aşteptat la cotitura aleii, unde doctorul trebuia să încetinească, şi a sărit pe scaunul din spate al maşinii. Din nefericire, capota era dată la o parte… Luat prin surprindere, doctorul n-a apucat să se apere… După crimă, lordul nu s-a întors imediat la castel, ci a pornit-o aşa, la întâmplare. Probabil că s-a rătăcit. Atunci, i-a ieşit în faţă pădurarul Tilling. Speriat, Lebanon l-a atacat. Însă Tilling era şi el foarte puternic şi nu numai că a reuşit să scape cu viaţă, ci să-l potolească şi să-l aducă pe stăpânul lui la castel. Lady Lebanon s-a trezit într-o situaţie foarte dificilă: taina fusese aflată de un om în care nu se putea încrede. Temându-se că Tilling ar fi putut declara cele întâmplate poliţiei, castelana de la Marcs Priory i-a dat o mare sumă de bani şi l-a expediat la vila pe care o avea familia Lebanon, în apropiere de Aberdeen. Pădurarul s-a dus cu bicicleta până la Horsham şi de acolo a luat trenul spre Aberdeen.

— Familia Lebanon, murmură şeful politiei gânditor.

— Lady Lebanon era în stare de orice ca să salveze bunul renume al familiei sale, să-i asigure continuitatea, zise Tanner. Nereuşind să descopere locul unde fiul ei ascunsese cadavrul lui Amersham, i-a poruncit lui Guilder să ducă maşina acestuia undeva, la marginea satului Marcs Thornton. După uciderea lui Amersham, tânărul Lebanon a acţionat potrivit împrejurărilor. Repet însă: devenea pe zi ce trece mai primejdios pentru cei din jur. În ce o priveşte pe Ila Crane, de pildă, am constatat că o ura. Intenţiona s-o ucidă chiar în noaptea când s-a sinucis. De fapt, Lebanon încercase s-o asasineze de trei ori. Fata a scăpat doar datorită grijii ce-i purta Guilder. Acesta bănuia ce pune la cale tânărul lord; „majordomul” era un om cu experienţă şi, dealtfel, se îngrijea de multă vreme de acel dement. Nu-i era greu să-i ghicească reacţiile sau intenţiile. De aceea, a luat-o pe Ila din camera ei, unde Willy Lebanon putea intra,

şi a dus-o în propria lui încăpere. Guilder avusese prevederea să încuie uşa. Însă Brooks, care se dusese în camera fetei ca să-i aducă halatul şi papucii, a fost aproape sugrumat de Lebanon. Acesta se folosea când dorea de trecerea secretă pe care o descoperise. Cam asta am avut să vă relatez, încheie Tanner.

Nu pomeni nimic de idila dintre Ila Crane şi Feraby; era convins că avea să evolueze în modul cel mai favorabil.

— Totuşi, adăugă inspectorul Tanner, aş dori să vă adresez o rugăminte. Să-l promovaţi în grad pe sergentul Totty.

— De ce? întrebă şeful lui.

— Cred, sir, că aşa trebuie, răspunse Tanner. Da, trebuie… Este un om foarte cinstit.

SFÂRŞIT